

MİHRİMAH İLE SİNAN

MÜRVE
T SARIYILDIZ

BAZEN SINIRLARI AŞK BELİRLER

İKİ CAMİ
ARASINDA
AŞK

İKİ CAMİ ARASINDA AŞK

MOLA
KİTAP

MOLA
KİTAP

MÜRVE T SARIYILDIZ

MÜR VET SARIYILDIZ

MİHRİMAH İLE SİNAN

İKİ CAMİ
ARASINDA
AŞK

Mola Kitap

SEVGİLİ YOKTUR ARTIK YERYÜZÜNDE

Aşk çaresiz bir derdin içinde kaybolmak mıydı, kaybolduğunu sandığı çaresizliğin içinde bir çare bularak yarayı sarmak mı? Yokluğunun elemi içinde varlığıyla teselli bulunduğu sevgili sabah saatlerinden bu yana yeryüzünü endamıyla hoş etmiyor. Kuşlar onu gördüğü için selamlamıyor, rüzgâr gül teninde dolaşmıyor. Ay, onun güzelliğini kıskanmak için salınmıyor gökyüzünde, sakın asude bir şekilde kayboluyor gözden. Arkasından doğan güneş, ateşiyle yakıyor kendini akşama kadar. Mavi gökyüzü, kuşlara ev sahipliği yapsa da biliyor ki yeryüzünün tadı kalmadı.

Derin bir nefes alıp gözünden akan yaş silmeye çalıştı. Bu öyle bir acıydı ki tahammül etmek, kayalara şekil vermekten daha zordu. Her nefeste canı yanıyor, solgun yüzü biraz daha solmaya dem tutuyordu.

Sabahtan beri ağzına tek bir lokma koymadı. Gücü yettiğinde dua edip namaz kıldı. Acısını dindirmek için kâh Kur'an okudu, kâh ağladı.

Bir an payitahttan uzaklaşmak hiç kimsenin olmadığı yerlere gitmek ve bütün gözlerden kaybolmak istedi. Onsuz payitaht, payitaht olamazdı. Payitaht ki yâr salındığı için süsleniyordu, camilerle, hanlarla, hamamlarla. Yârin olmadığı şehir, yâri görmeyen göz, ona ulaşmayan söz ne işe yarardı, acıyı artırmaktan başka. Bu yaşta bu acıyı kaldırabilir miydi, vuslata eremeyen yüreği.

Hanlar, hamamlar, su arkları, camiler hepsi gözünde anlamım yitirdi, bir kavuşamadığı sevgilisinin gözleri kaldı semada. Şehirleri, kasabaları hafızasından sildi Sinan, yaş dolu gözlerinde muhteşem hatırları kaldı.

Dudağından yeryüzüne sadece bir "ah" düştü, hiçbir vak'anüvisin şerh düşmedi, mürekkep izlerinin olmadı, tanığın bir kendi ve gecenin olduğu "derin bir ah."

Sinan, sevgilisinin ölümünden sonra günler boyunca odasından çıkmadı. Kâh seller gibi gözyaşı döktü, kâh eski günleri hatırladı. Yanağına acı bir tebessüm kondu.

Gözüne uyku girmediği gecelerde anıların güzelliğiyle avuttu, yaralı yüreğini. Titreyen dudaklarıyla "vuslat artık mahşere kaldı" dedi.

Gecelerden bir gece yaralı gönlüyle ağlamaktan şişmiş gözleriyle yatağına uzandı. Gül yüzlü, aydan parlak sevgilisinin rüyasına daldı.

AŞKIN KIVILCIMI

Padişahın gittiği bütün seferlere katılıyordu. Ordu savaşta iken kendisi yabancı olduğu ülkelerin sokaklarını, çarşılarını, han ve hamamlarını dolaşmıyor, gördüklerini defterine kaydediyordu. Özellikle de kilise ya da havralarda kullanılan sanat tekniklerini inceliyor, ülkede olmayan yönlerini tespit etmeye çalışıyor; sanatçıların

nasıl bir yöntem kullandıkları üzerine kafa yoruyordu. Bulduğu farkları defterine çiziyor; İslam motifleri içerisinde nasıl kullanacağını düşünüyordu.

Araştırmalarının yanı sıra orduya gerekli olan köprü vesaire gibi şeylerin yapımında da çalışıyordu. Bu nedenle de belki de hiçbir zaman göremeyeceği uzak yerleri görmesi için kendisine fırsat doğuyordu.

Yine padişahla birlikte bir sefere katılmıştı. Sefer başarıyla gerçekleştirilmiş, payitahta dönüş başlamıştı. Karaboğdan seferiydi bu. Günlerce süren yolculuğun arkasından orduyu şaşırtan bir olay yaşandı. Hiç beklemedikleri bir anda karşılarına durmadan çağlayan bir nehir çıktı. Öyle güçlü akıyordu ki nehirden çıkan ses bazı saatlerde kulakları sağır bile edebilirdi. Bu nedenle ordunun rahat edebileceği bir yer arandı. Nehrin biraz uzağındaki ormanlık alan karşıya geçişi sağlayacak bir köprü yapılanaya kadar ordunun dinlenmesi için uygundu. Askerler, biraz söylenerek biraz sevinerek ormanlık alana çadırlarını kurmaya başladı. Hayvanlara yemler verildi, ordu dinlenmeye çekildi

Sultan Süleyman ise karşısında çağlayarak akan nehri izliyordu. Yanında bulunan paşalar ise düşünceliydi.

Padişah, bir süre nehri izledikten sonra yanında bulunan Lütfi Paşa'ya "paşa, bu nehri en kısa zamanda aşmalıyız." dedi. Lütfi Paşa, biliyordu ki padişah, istediğini bir kez söyler ve bir daha tekrar etmezdi. Hemen o gün mimarlar, nehrin etrafında incelemeler yapmaya başladı.

Nehir öyle güçlü akıyordu ki değil ordunun geçmesi bir karıncanın bile karşı kıyıya ulaşması mucize sayılırdı.

Paşalardan bir kısmı nehrin geçilemeyeceğini iddia ediyordu. Lütfi Paşa başta olmak üzere diğer paşalar ise Osmanlı ordusunun daha büyük engelleri aştığını, bu engelinde bir haftaya kalmaz aşılabileceğini iddia ediyorlardı.

Ordudaki askerlerde nehir konusunda ikiye ayrılmıştı. Yeniçerilerin bir kısmı, karşılarında aşılmaz gibi görünen nehrin engelinden şikayetçi değildi. Yemyeşil ormanın yanında bir de nehrin günün bazı saatlerinde çıkardığı o aşırı gürültüsü olması dinlenmek için ellerine geçen iyi bir fırsattı. Gündüz ise güneşin etkisiyle parlayan mavi nehrin uzağında günlük talimlerini yaptıktan sonra yemeklerini yiyerek günün geri kalanını dinlemeyle geçiriyorlardı.

Bazı yeniçerilerin ise keyfi yerinde değildi. Tabiatın koynunda, gürül gürül akan nehrin karşısında olmak askerlerin keyfini yerine getirirse de daha yapılacak çok iş vardı ve böyle boş boş oturup köprünün yapılmasını beklemek sinirlerini bozuyordu. Bunlar çoğunlukta olduğu için gün içerisinde huzursuzluklar çıkıyor, memnun olan yeniçeriler ile huzursuz olanları arasında ağız dalaşmaları meydana geliyordu.

Günlerdir beklemekten yorgun düşen askerleri, kontrol altında tutmakta zorlanıyordu, Lütü Paşa, Askerlerin gösterdiği tepki aslında normaldi ama yapılacak pek de bir şey yoktu. Çaresiz mimarların köprüyü yapmalarını bekleyeceklerdi. Karşılarında durmakta olan Prut Nehri ilerlemelerini engelliyordu. Mimarlar, nehrin üstüne köprü kurmaya çalışıyor, günlerce uğraşıp didiniyor; "tamam oldu" dedikleri anda köprü büyük gürültülerle yıkılıyordu.

Askerlerden kimisi, yapılan köprünün gürültüler içinde yıkılmasından üzüntü duyarken kimisi de yapacak bir işleri olmadığından kendilerine seyirlik çıktığı için seviniyordu.

Padişah ise düşünceli bir halde hem Preveze'den gelecek olan haberi bekliyor hem de bir an önce nehri aşarak gözünün nuru payitahtta ve güzeller şahı Hürrem'ine kavuşmak istiyordu. Özlemi o kadar artmıştı ki bazı geceler özlemini mısralara döküyor, şairliği bu özlemlerle daha da kuvvetleniyordu.

Yeniçerileri oyalamak için bazı geceler, nehrin kıyısında meclisler kuruluyor, padişahın divitinden çıkan şiirler okunarak sınırlar az da olsa yatıştırılmaya çalışılıyor, vuslatın bir an önce gelmesi için dualar ediliyordu.

Mimarlar, gece gündüz çalışsalar da nehri geçecek köprüyü yapmayı başaramıyorlardı. Her deneme hüsrarla bitiyordu.

Bir yandan günlük talimler yapılsa da, gece düzenlenen eğlenceler düzenlense de artık boş durmakta olan askerlerin sabrı tükenmek üzereydi.

Padişahın aydan güzel, güneşten parlak sevgili kızı ise babasının yanında katıldığı bu savaşta karşılarına çıkan nehrin üzüntüsünü yaşıyordu. Mihrimah, babasının bu engeli de aşacağına inanmasına rağmen onun da yeniçeriler gibi sabrı tükenmek üzereydi. Mimarlar, ne hata yapıyor da günlerdir nehri geçmelerini sağlayacak olan köprüyü yapamıyorlar diye düşünmeden de edemiyordu. Zamanını kâh askerler eşliğinde at sırtında dolanarak kâh babasının yazdığı şiirlere nazireler yazmaya çalışarak geçirmeye çalışıyordu.

Saray kurallarına pek uymasa da Kanunî, kendisine uğur getirdiğini düşündüğü kızını, seferlerde genelde yanında götürüyordu. Mihrimah da bu durumdan şikayetçi değildi. Tam tersine babasının yanında olup onun başarılarını birebir yaşamak bir yana farklı ülkeler görerek -her ne kadar savaş da olsa- sarayın o sıkıcı salonlarından kurtulduğu için ayrıca seviniyordu.

Bu gergin bekleyiş içerisinde bir gün, nöbetçi yeniçerilerden biri karanlık gecede ordudan çok uzak bir yerde iki karartı gördü. Bu karartıların ne olduğunu önce anlamadıysa da dikkatle baktığında bunların iki yeniçeri olduğunu anladı. Ay'ın aydınlattığı bu gecede bu karartıların nereye gittiğini görmeye çalıştı. İki yeniçeri askerlerin olduğu yerden iyice uzaklaştıklarını düşündüklerinde yanı

başlarında durmakta olan bir ağacın altına oturdu.

Nöbetçi yeniçeri, gecenin bu saatinde ordudan iyice uzaklaşan bu karartıların ne yapmakta olduğunu merak etti. Onlara kendini belli etmeden yaklaşması ve ne yaptıklarını görmesini gerekiyordu. Yavaş adımlarla ordunun bulunduğu alandan uzaklaştı. Kalbinin heyecanla attığını duyuyordu. Bir an geri dönmeyi ve bu iki yeniçeriye hiç görmediğini düşünmek istediye de yapamadı. Bir yandan merakı bir yandan da gecenin kahramanı olma düşüncesi onu, geri dönmekten alıkoydu. Herkes bilirdi ki yeniçerilerin buldukları alandan uzaklaşması yasaktı. "Sadece önden giden akıncılar uzak olabilirdi. Bunlar akıncı da olmadığına göre bu işte bir bit yeniği olabilir" diye düşündü. "Onları dinlemeliyim" diyerek o kadar yavaş yürüdü ki toprak bile üstüne basıldığını anlamadı. Ağaçların arasından gürültü çıkarmadan usulca ağacın altında oturmakta olan yeniçerilere yaklaştı. Seslerini duyuyorsa da bulunduğu noktadan ne konuştuklarını tam da duymuyordu. Konuşulanları daha net duyabilmesi için onlara biraz daha yaklaşması gerekiyordu. Ağaçlara ve kuru dallara dikkat ederek sessizce yürümeye devam etti. Seslerini duyabileceği ve kendini göremeyecekleri bir yerde durdu. Yüzlerini göremese de konuşmalarını artık rahatlıkla duyabiliyordu. Nefes alıp verişini heyecanla konuşmaya dalan iki yeniçerinin duyacağından korktu. Yine de merakı onun geri dönmesini engelliyordu. Kulak verip onları dinlemeye başladı.

Kısa boylu, kilolu olan yeniçeri "Osmanlı askerleri burada beklemeye devam ederlerse baskın gerçekleşecek" diyordu. Uzun boylu ve daha kaslı olduğunu gördüğü yeniçeri ise "Mohaç'ta Macar ordusunu iki saatte bozguna uğratmaya benzemez bu nehir. Tuttuğunu götürür, ne ağa dinler, ne paşa. Osmanlılar, bu nehirden geçecek köprüyü yapamazlar. Mutlaka baskın zamanında gerçekleştirilecek" dedi.

Yeniçeri nefesini tutmuş, konuşmaları dinliyordu. Duyduklarına inanamıyor, renkten renge giriyor, ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Üstlerine atlayıp onlarla boğuşmak mıydı, yoksa kendisini fark ettirmeden geri dönüp paşalardan birine haber mi vermeliydi? Duydukları karşısında dudaklarını ısırıldı. Gecenin bir yarısı iki yeniçeri, orduya yapılması muhtemel bir saldırıdan bahsediyordu. Biran ikilemde kaldıysa da karşısındakilerin iki kişi olmasından dolayı onlara saldırmasının pek mantıklı olmadığını ve durumu hemen paşalardan birine bildirmesinin daha iyi bir karar olacağını düşündü.

Duyduklarından o kadar ürkmüştü ki nereye bastığını görmeden karanlık gecede geldiği gibi yavaş adımlarla yürümeye başladı. Ama duydukları tüylerini öylesine diken diken etmişti ki nereye bastığını karanlık gecede fark edemiyordu. Dikkatsizliği sonucu bastığı kuru bir dalın çıkardığı ses, iki yeniçeriye harekete geçirdi. Sesin nereden geldiğini anlamak için ayağa kalktılar. Arkalarına baktıklarında bir gölgenin koşarak uzaklaştığını gördüler. Kaslı olan yeniçeri "konuştuklarımızı mutlaka duymuştur, onu orduya yaklaşmadan durdurmamız gerek" dedi. Kısa boylu yeniçeri çoktan koşmakta

olan yeniçeriye ulaşmak için koşmaya başlamıştı bile.

Aralarındaki mesafe kapanmak üzereydi. Nöbetçi yeniçeri, var gücüyle koşuyordu. Bir an arkasına dönüp baktığında iki yeniçerinin kendine yaklaşmakta olduğunu gördü. Askerlerin olduğu alana ulaşması için daha çok koşması gerekiyordu. Fakat bütün gücü tükenmek üzereydi.

Günlerdir mimarların köprüyü yapamamasından dolayı Lütfi Paşa, gece uykusunu kaybetmişti. Yatağında dönüp durmuş, fakat bir türlü uyuyamamıştı. Üstünü giyindikten sonra yanma iki yeniçeri de alıp Prut Nehri kıyısında geziniyordu. Bir yandan mimarların nehri neden yapamadığını düşünerek adımlıyordu. Ay'ın aydınlattığı nehrin kenarından geçerken bir an duraksadı, günlerdir geçemedikleri nehri üzgün bir halde izlemeye başladı.

Bir an arkasını döndü, karanlıkta bir karartının hızla hareket ettiğini fark etti. İçine bir endişe düştü. Ne olduğunu anlayamadan arkadan koşmakta olan iki karartının daha olduğunu gördü. Kendisine eşlik etmekte olan yeniçerilerden biri "efendim, izin veriniz ne olduğunu öğrenip geleyim" dedi.

Paşa, endişeli bir ses tonuyla "siz olaya müdahale etmeyin. Bakalım ne olacak, izleyip görelim." dedi.

Sözlerini bitirdikten sonra nehrin kenarından kalkıp hızlı adımlarla karartılara yetişmek üzere o tarafa yöneldi. Öndeki yeniçeri ile arkasındakilerin arasında mesafe az kalınca Lütfi Paşa ve yeniçerilerde daha hızlı hareket etmeye başladı.

Öndeki yeniçeri iyice yavaşladı. Arkasından koşmakta olan yeniçerilerden birinin kuşağından hançerini çıkardığını gördüğünde Lütfi Paşa, yanındaki yeniçerilere "yakalayın" emrini verdi. Bu emir üzerine iki yeniçeri, kartal gibi uçtu. Kendilerine doğru koşarak gelmekte olan yeniçerileri gördüklerinde kısa boylu olanı geri dönüp kaçmaya başladı. Kuşağından hançeri çıkararak yeniçeri ise arkadaşının kaçmasını kolaylaştırmak için kendisine doğru koşmakta olan yeniçerilerin üstüne atladı. Bir boğuşmadır sürerken yeniçerilerden biri yere yığıldı. Bu, arkadaşının kaçmasını kolaylaştırmak isteyen uzun boylu, kaslı yeniçeriydi.

Yeniçerinin kanlar içerisinde yere yığıldığını gören Lütfi Paşa "kaçmakta olanı yakalayın" dedi. Yerde yatmakta olan yeniçeriyi bırakıp koşmaya başladılar. Yorgunluktan bitap düşen nöbetçi yeniçeri ise hâlâ soluk soluğaydı, bir süre sonrada düşüp bayıldı. İsminin daha sonradan Lren olduğunu öğrendiği bu yeniçeriyi, Lütfi Paşa çağırttığı askerlerle kendi çadırına götürdü. Kendisine geldiğinde karşısında Lütfi Paşa'yı gören asker, heyecanlandı ve ayağa kalkmaya çalıştıysa da paşa, "rahatça uzan ve dinlen! Kendine geldiğinde bütün bildiklerini anlatırsın! Acele etme" diyerek dinlenmesine izin verdi. Asker, duyduklarının verdiği heyecan ile "orduya baskın

düzenlenecek. " diyebildi. Sonra da duyduğu her şeyi tek tek anlattı. Bu esnada kaçan yeniçeri de yakalanmış paşanın huzuruna getirilmişti.

Yeniçeri, korkusundan hiçbir şeyi hatırlamadığını söylüyordu. Sabaha kadar ağzından tek bir laf alınamayan yeniçeri, öğleye doğru konuşmak zorunda kalmıştı. Baskını yapacak olanlar, Molıaç Savaşı'nın yenilgisini hazmedemeyen Macarlardı.

Akşama doğru yeniçeri, ordunun gözleri önünde idam edildi.

İki yeniçerinin casus olduğu ve ordudan haber uçurdukları anlaşıldığında azgın nehri bir türlü geçemeyen ordunun sınırları iyice gerildi. Önce karşılarında aşamadıkları bir nehir şimdi de orduya yapılacak olan bir saldırı duruyordu karşılarında.

Sınırları bozulan ordunun az da olsa rahatlaması için gece eğlenceler düzenlendiyse de yeniçerilerin hoşnutsuzluğu yüzlerinden okunuyordu. Padişahın bir an önce çözüm bulması gerekiyordu.

Ertesi günü Padişah, mimarları huzuruna çağırdı. Mimarlar, başarısızlıklarından dolayı duydukları utançla padişahın huzurunda iki büklüm duruyorlardı. Baş mimar Acem Ali, padişaha verecek uygun bir cevap düşünse de bu başarısızlığının açıklanması pek de mümkün gözüküyordu. Geceler boyu uykusuz kaldığı gözlerinden belli olan Acem Ali, başarısızlıktan dolayı yanakları al al olmuş padişahın söyleyeceklerini dinlemek için gözlerini yere dikmiş duruyordu.

Padişah, eli ses tonuyla "Şu azgın nehri geçemedikten sonra bizim cihan padişahlığımız nice olur?" diye kızdı, mimarlara. "Bre Baş mimar, yıllardır hünerini biliriz ama bizi şu nehrin elinden hâlâ kurtaramadın" dediğinde yaşlı baş mimar, boynunu büktü.

"Padişahımız" diye konuşmaya başlayacaktı ki Süleyman, kendisine verilecek mantıklı bir cevap olmadığını bildiğinden huzurundan çıkmalarını emretti. Mimarlar, padişahın huzurundan büyük bir üzüntü ile çıktılar. Birbirlerinin yüzlerine bakmaya bile cesaret edemiyorlardı.

Padişahın çadırından çıkan Acem Ali'nin üzüntüsü yürüyüşüne bile yansımıştı, omuzları düşmüş; adımları ağırlaşmıştı; ilerleyen yaşında padişahın azar işitmek gücüne gitmişti. Bir an nereye gideceğini bilemedi, çadırının yolunu şaşırdı. "Nerede hata yaptığımızı en kısa zamanda bulmalıyız" diye düşünerek çadırına doğru adımladı.

Günler, bu şekilde geçerken bir sabah, güneş daha ışınlarını nehrin üzerine düşürmemiş, ay gözden kaybolmamışken nöbetçi yeniçeri, nehrin kenarında gezinen bir gölge gördü. Panikle ne yapacağını düşünürken gölgenin dülger Sinan olduğunu anlayınca derin bir nefes aldı. Geçen gün yaşanan olayı unutmamıştı. "Sinan, sabahın erken saatlerinde ne geziyor" diye geçirdi içinden. Bu saatte ne yaptığını merak etti.

Nöbet yerini de bırakamayacağı için Sinan'ı izlemeye başladı.

Ağır adımlarla hareket eden gölge, nehrin bir noktasına geldiğinde durdu. Dalgın bir hali vardı sanki. Sinan, geçen gün nehrin kenarında gezinirken yanından atıyla rüzgâr gibi geçip giden güzel kızı bir türlü akimdan çıkaramamış; o günden beridir nehrin kenarında gezinip duruyordu. Gördüğü bu güzellikle bir daha karşılaşma ihtimalinin olup olmadığını bilemiyordu. Hatta gördüğü şeyin gerçek mi yoksa aklının kendisine oynadığı bir oyun mu olduğunu bile anlayamamıştı. Rüya da olsa gerçekte olsa bir ümit o günden beridir nehrin kenarını sabah ve akşamları boş bırakmıyordu. Sinan'ın aklında o günden sonra güzel kızın yüzü ve nehir kalmıştı. Mimarların nerede hata yaptıklarını bulmayı çok istiyordu. Fakat bugün kendini nedense araştırmasına veremiyordu. Masallardaki kadar güzel olan o kızın kim olduğunu öğrenmek arzusu kafasının içinde dolaşıp duruyordu. Eğilip yerden bir taş aldı, kulakları

sağır edecekmış gibi akan nehre attı. Ne yapacağınızı bilemez halde öylece olduğu yerde kaldı.

Taşları nehre atarak vakit geçirmeye çalışan Sinan, bir an irkilerek ayağa kalktı. Orduda padişah Süleyman'ın kızının da seferlere katıldığını bilmeyen yoktu. Heyecandan neredeyse dudağını ısıracaktı. "O gün gördüğüm kız acaba padişahın kızı olmasın" diye geçirdi içinden. Hızlı adımlarla yürümeye başladı "İşin en doğrusunu Kasım'dan öğrenebilirim" diyerek nehrin kenarından uzaklaştı.

Nehir için kalaslar yontan arkadaşlarının yanına geldi. Sabahın erken saatlerinden itibaren dur durak bilmeden çalışan ve kan ter içinde kalan dülgere baktı. Gözleri arkadaşı Kasım'ı aradı. Kasım, her zamanki yerinde büyük bir çaba ve ümit ile kalası yontuyordu. Bir yandan da bir şeyler mırıldandığını gördü, Sinan.

Kasım, Sinan'ın kendisine doğru geldiğini gördüğünde biraz sitem dolu bir bakış attı. "Nerede kaldın be Sinan, sensin çalışmaktan zevk almıyorum." Dedi ve gülümsedi. Sinan'ın zoraki gülümsemesini görünce bir sorun olduğunu anladiysa da çalışmasına devam etti.

Sinan, neredeyse öğleye kadar ağzını açmamıştı. Kasım, Sinan'ı çok iyi tanırdı. Kafasına takılan bir konu olduğunda onu çözene kadar günlerce konuşmadığını bilirdi.

"Söyle bakalım, usta bugün canını sıkan da nedir senin?" diye sordu Kasım.

Sabahtan beridir bu soruyu bekleyen Sinan'ın yüzü bir an parladı ise de sonra tekrar karamsarlaştı. Elindeki işini bir yana bırakıp uzaklara daldı.

"Sana nasıl söylesem ki, iki gün önce canım sikilmiş nehrin kenarından biraz uzaklaşmıştım ki yanımdan rüzgâr gibi biri geçti. Bunun bir rüya mı yoksa gerçek mi olduğuna bir türlü karar veremedim."

"Biraz tarif etsene" diye sorarken aslında Sinan'ın kimden bahsettiğini çoktan anlamıştı, Kasım.

"On beş on altı yaşlarında ya var ya yok? İpekten bir kaftanı vardı. Kaftanın rengi öylesine gözümü aldı ki gök mü mavi kendimi mavi yoksa deniz mi anlayamadım."

Kasım daha fazla dayanamayarak güldü. Sinan'ın kendi halinde biri olduğunu bilirdi ama ordu da padişahın kızının bulunduğunu duymamasına duydaysa da unutmamasına ihtimal vermedi.

"Sen gerçekten onun kim olduğunu bilmiyor musun?" diye sordu, Sinan'a.

Sinan, Kasım'ın kendisiyle alay ederek gülmesine içerlediyse de o kızın kim olduğunu öğrenmek istiyordu. Diğer dülgerler işleriyle uğraşıyor, Sinan ve Kasım'm konuşmasıyla ilgilenmiyorlardı.

Sinan, sağına baktı soluna baktı; kendilerini dinleyen birinin olmadığını görünce "hayır, bilmiyorum" dedi.

Kasım bunun üzerine bir kahkaha daha attı. Sinan'ın bu safça konuşmaları karşısında şaşırırsa da onun özellikle de kendisiyle ilgili konularda asla şaka yapmadığını bilirdi. Bu nedenle de o kızın kim olduğunu gerçekten bilmediğine inandı.

Şaşkın bir halde Kasım sorusunu tekrar yeniledi.

"Sen onun kim olduğunu bilmiyor musun?" dedi.

Sinan bu soru karşısında sinirlense de arkadaşını kırmak istemediğinden sakın bir ses tonuyla "Hayır, ilk defa görüyorum." Dedi.

"Senin neden onu gördüğünde gerçek mi yoksa rüya mı diye ayıramadığını şimdi daha iyi anlıyorum. E, onun anne ve babasının yaşadığı aşk her kula nasip olma/. Dillere destan aşkın dillere destan güzeller güzeli sultanımız o" dedi.

Sinan'ın gözleri fal taşları gibi açıldı. Duyduklarına inanmak istemedi bir an. Bir rüyadan çıkıp şimdi bir başkasına düşmek sırası değildi. Kasım "bu durum saray kurallarına aykırı ama padişahımız onsuz seferlere çıkmayı uğursuzluk saydığından nereye gitse yanında götürüyor. Haftalardır da nehrin kenarında olduğumuzdan muhtemel ki can sıkıntısını atmak için çıkmıştır, çadırından" dedi.

Sinan bir an boş bulunup "böylesi bir güzellik nasıl olur da sarayı bırakıp savaş meydanlarına düşer" diye söylendi.

Kasım "sen şimdi onun ismini de bilmiyorsundur Allah bilir ya!" diye takıldı. Sinan, gördüğü güzelliği bir kez daha gözlerinin önünden rüzgâr gibi geçtiğini gördü.

Kasım kelimelerin üstüne bastırarak "Mihrimah" dedi. "Hürrem ile Süleyman'ın büyük

aşkı."

Sinan, Mihrimah ismini duyduğunda bir kere daha kendinden geçti." Ay ve güneş. " Muhteşem bir ki ismi kadar güzel bir kız" diye geçirdi içinden. Kasım "hadi bakalım Sinan, bu kadar sohbet yeter, artık iş başı" diyerek kalası yontmaya devam etti. Sinan o gün nasıl çalıştığını, akşamın nasıl olduğunu anlamadı. Aklında şimdi hem nehir hem de Mihrimah vardı. İş bitiminde yine nehrin kenarına indi. Üşüdüğünü hissetse de bir umut karşılaşacağını düşünerek bekledi. Akşamın karanlığı çöktüğünde umudunu yitirdi ve çadırına dinlenmek üzere çekildi. Sinan artık geceleri uyuyamıyordu.

Padişahın kızını nehrin kenarından kurtararak Prut'un kahramanı olmak istiyordu. Asıl önemli olanı ise Mihrimah'ın kahramanı olmaktı. Bu düşüncelerle uzandığı yatağında döndü durdu sabaha kadar, Mihrimah'ı düşündüğünde kendinden geçiyordu. At üstünde gitmesini, sarı saçlarını, narin parmaklarını hatırladı. Yüzünün duru beyaz güzelliğini, tebessüm ettiğinde yanağında oluşan o küçük gamzeyi; atın yürümek için inat etmesini, atın üstünde giderken duyduğu mutluluğun yüzüne vurmasını tekrar tekrar hayal etti. Gülümsemesini hatırlayınca içi titredi.

Gördüğü güzelliği bir an olsun akimdan çıkaramadı. Ne yana dönse onu gördü." Rabbim "dedi Sinan, ben kulunu aşk ile mi imtihan edeceksin? Bu, aciz bir kul olan ben için ağır bir yük." dediyse de kalbinin atışlarına mani olamadı.

Sabah erkenden kalkıp işinin başına geçti. Kasım, Sinan'ın birkaç gündür tuhaf davrandığını görse de 33 buna bir anlam veremediğinden susuyordu. Aklından Sinan'ın Mihrimah'a âşık olabileceği düşüncesi geçmiyordu.

Bazen bakıyordu Kasım, Sinan gülümsüyor, canla başla çalışıyor, bazı saatlerde de dalgın, yaptığı işi unutmuş, uzaklara dalmış görüyordu. Sinan, gün içerisinde karmaşık duygular yaşıyordu.

Uzaktan gelen bir gürültü ile irkildiler, aslında bu sese artık alışmaları gerekiyordu. Yine mimarların yapmaya çalıştığı köprü, büyük bir gürültü ile yıkılmıştı. Kasım, Sinan'ın kulağına eğilerek "böyle giderse ömrümüzün geri kalanını nehrin kenarında, köprü yapmakla geçireceğiz" diye fısıldadı.

Sinan, içinden "aydan parlak, güneşten sıcak güzelleri güzeli Mihrimah'ın burada can sıkıntısından patlamasına izin vermeyeceğim" dedi.

Sinan, her günkü gibi o akşamüzeri de nehrin kenarında dolaşmaya başladı. "Nerede hata yapıyoruz nerede" diye düşünceli bir halde adımladı nehrin kenarında. Yeşil ormanı izledi bir süre. Kendisini kurduğu düşlerden ve aklından bir türlü atamadığı düşüncelerden kurtarmaya çalıştıysa da başarılı olamadı. Gözlerinin önünde Mihrimah kendisine gülümseyerek duruyordu.

Çadırına döndü, yatağına uzandı. Bir türlü uyuyamıyordu. İçine bir sıkıntı düştü, terler bastı, içi daraldı, kalbinin duracağını sandı, "ya bu güzellik bana ay ve güneş kadar uzak kalırsa? Ona bir türlü yetişemez ve ulaşamazsam?" dedi. Heyecanla yatağından kalktı, çadırının içinde adımlamaya başladı. "Sen kim Süleyman'ın kızı kim" diye geçirdi aklından. "Tabi ya ben sıradan bir dülgerim, o ise cihan padişahının kızı." Bu düşünceler canını o kadar yaktı ki mimarlardan önce davranıp nehri geçecek köprüyü kendisinin yapması gerektiğine kanaat gerdi. Böylece padişahın gözüne girebilir ve sarayda yükselebilirdi.

Çadırından çıkıp nehrin kenarına inmek istediye de gecenin karanlığında çadırından çıkmanın tehlikeli olabileceğini düşündü. Vazgeçti, çadırın içinde dolanmaya devam etti.

Bir an da olsa "Elli yaşına merdiven dayamış bir adamın, padişahın kızına sevdalanması doğru mu?" diye düşünmeden edemedi. Fakat içine düşen aşkın ateşi, o kadar kuvvetliydi ki Sinan, aklından geçirdiği bu düşünce üzerinde hiç durmadı. Mihrimah'ı düşündüğü zamanlarda kendisini on sekizinde bir genç gibi hissediyor, damarlarındaki kanın coştüğünü, yüzüne apayrı bir rengin konduğuna inanıyordu.

Aşkın verdiği heyecanla masasına oturdu, nehrin özelliklerini not aldığı defterini karıştırdı. Çizimlere baktı, yeni bir şeyler çizebilmek için uğraştı durdu sabaha kadar. Sabaha doğru kalktı masasının başından. Sadi'ce karalamalar yapmıştı, bir arpa boyu yol alamamıştı.

Yorgun ve de uykusuz bir halde çalışma alanına geldi. Kasım, Sinan'ın uykusuz ye düşünceli olduğunu görünce dayanamadı "Neyin var Sinan Usta⁷ Hasta falan mısın yoksa eşini mi çok özledin?" diye sorduğunda Sinan, günlerdir Mihri'yi unuttuğuna şaşırıldı. Nehrin kenarında güzeller güzelini gördüğü andan beridir Mihri aklına hiç düşmemişti. Ne diyeceğini bilemeden uzaklaştı Sinan. Gün boyu köprüyü düşündü. Köprü ile Mihrimah bir an olsun gitmiyordu aklından. Fakat şimdi Mihri de girmişti işin içine. Onunla evleneli fazla olmamıştı. Eşi öldükten sonra kendini hayata bağlayacak bir kadın aramıştı. Mihri'nin duru, saf yüreğine hayran olmuştu. Bir dediğini iki etmeyen, kendisini sürekli kapıda karşılayıp güler yüzüyle hiç şikayette bulunmadan bütün hizmetini görüyordu. Fakat hiçbir zaman Mihri'yi gördüğünde yüreği böylesine atmamış, heyecanlanmamıştı. Şimdi ise yüreği kendisine sormadan padişahın kızma âşık oluyordu.

"Kasıma söylesem sen kim padişahın kızı kim diyerek benle dalga geçer" diye geçirdi aklından. "Ben kim padişahın kızı kim" düşüncesi kafasının içerisinde dönüp durdukça bütün varlığını acı içinde kalıyordu. Fakat aşkın gezindiği gönülde acının lafı mı olurdu? Acı ki sevgiliden geliyordu, o halde başı gözü üstüneydi. Sevgiliyi sevdiği gibi ondan gelen acıyı da sevebilirdi.

Sinan, karısı ve Mihrimah arasında kalsa da şuan bunları düşünmenin sırası değildi.

Köprü yapmalı ve kendisini ispatlamalıydı.

Acem Ali ve diğer mimarların bütün çabaları boşa çıkıyordu. Acem Ali, "olmuyor olmuyor" diyerek ortalarda dolaşüyor, bir türlü nerede hata yaptığını bulmüyordu.

Sinan'sa içine düştüğü aşkın elinde kendini ispat edebilmek için sabahlara kadar çalışıyordu, Mimarların kullandıkları malzemelere bakıyor, köprünün hangi yapım aşamasında yıkıldığını anlamaya çalışıyordu.

Bir yandan da sabah erkenden işinin başına koşuyor, ikindiye doğru işini bitirdiğinde padişahın çadırının olduğu bölgelerde dolaşyordu. Ola ki padişahın güzeller güzeli kızı, dolaşmaya çıkar ve bir an da olsa onu görme fırsatı bulabilirdi. Küçük bir ihtimal bile yüreğinin çarpmasına yetiyor, içine bir huzur düşüyor, önce görebilme ihtimalinin verdiği heyecanla yerinde duramaz oluyor sonra da karşılaşamama ihtimaline karşın yüzündeki tebessüm bir an kayboluyordu. Günlerce onu görmek isteğiyle dolaştı durdu.

Sevgilinin gelmediğini gördüğü anlarda göreme- 39 menin acısını, nehrin kenarında araştırmalar yaparak bastırmaya çalışıyordu. Yine bir gün nehrin kenarında Mhirimah'ı görme arzusuyla dolaşyordu.

Bu aşk, yüreğini öyle yakıyordu ki çaresizlik elini kolunu bağlamıştı. Dudakları konuşmuyor; gözleri görmüyordu. Aklında sadece Mhirimah ve nehir vardı. "Ay meleği bu azgın nehrin elinden kurtarmalıyım, kurtarmalıyım" diyerek araştırmalarını sürdürüyordu. Mhirimah'ı görememek canını o kadar acıtıyordu ki bu acı, onu düşüncelere sevk ediyordu. Sürekli mimarların yaptığı hatayı düşünüyor ve bu hatayı nasıl düzeltmesi gerektiğini hesap ediyordu.

Aşk acısı, sabredene yeni ufuklar açardı.

Sinan, kalbinde taşıdığı aşkın acısıyla nehrin kenarında dolaşırken aklına harika bir fikir geldi. "Bunu neden daha önce düşünemedim" dedi. Kalbının verinden çıkacağını sandı. Hızlı adımlarla çadırına doğru adımlamaya başladı. Yeniçeriler Sinan'ın aceleyle çadırına doğru gittiğini gördüklerinde şaşırıldılar. "Ne oluyor bu dülgere günlerdir tuhaf hareketlerde bılunuyor" dediler. Sinan, hakkında konuşulanları duymadı bile.

"Gözümün ferisi, hayatımın neşesi, hayallerimin süsü, içimdeki sızının sahibi" diye kendi kendine konuşarak çadırına girdi. Masasının üzerinde duran cetveli eline aldı, önünde duran kâğıda bir şeyler çizmeye başladı. "Prut'un ve kalbinin kahramanı ben olacağım. Seni bu azgın akan nehrin elinden en kısa zamanda kurtarıp kuş tüyü yataklarına, güzelim payitaht gecelerine, şairlerin sohbet meclislerine en önemlisi de gönlümün sultanı, has bahçede salınarak yürümene kavuşturacağım. Sarayına dönüp kuşlar gibi cıvıldaacaksınız" diyerek çizimine devam etti.

Ertesi günü, gün akşama dönmek üzereyken karanlıkta bir atlının nal sesleri duyuldu.

Bu, padişaha haber getiren Tatar bir haberciydi. Atından indiği gibi kimseye bakmadan ve konuşmadan hünkarın çadırına ulaştı. Getirdiği mektubu kuşağından çıkararak sultana uzattı. Sultan, heyecanla elinde tutmakta olduğu mektubu okudu. Her satırdan sonra gözleri parlamaya, yüzü tebessüm etmeye başladı. Bitirdiğinde "haberi getiren Tatar'a üç kese altın verin ve hemen karnını doyurun" diye emretti. Arkasından da paşaya "kutlamalar için hazırlıklar yapın" dedikten sonra huzurundan çıkmalarını istediğini belli eden bir el işareti yaptı.

Çadırda yanında bulunan Mihrimah'a sarıldı, onu yüzünden öptü. "Şükürler olsun Rabbime ki Barbaros bir hayalimizi daha gerçekleştirdi. Akdeniz artık Osmanlı denizidir" dedi. Mihrimah, babasının bu sevincine ortak olmaktan o kadar mutlu oldu ki o gece gözüne uyku girmedi. "Şimdi payitaht, nasıl süslenecek Allah bilir" diyerek iç geçirdi. Nehri haftalardır geçemediklerine üzüldü bir yandan da. Bir an önce saraya kavuşmak istiyordu. At sırtında dolaşmaktan da bıkmış gibiydi. "Yapacak başka bir iş yok" dedi, karanlık gecede.

"Rabbirn bize bir mucize yolla" diye dua etti.

Sinan, gecenin bir yarısı heyecanla çizimine devam ediyordu. Günlerce uykusuz kaldı, sevgili av meleşini, bu nehirden kurtarmanın çaresini bulmanın neşesi içerisinde çalıştı, durdu, kimi gün yemek yemeyi unuttu, kimi gün de uyumayı. Her an gözünün önünde duran sevgilisinin hayaliyle projesini bitirmeyi ümit etti.

Bir gün sabaha doğru, üzerinde çalıştığı projeyi bitirdi. "Ah, küçük ay meleşim seni gördüğüm günden beridir içimde bir ateş, yanıp durur. Onca yaptığımız hanın, hamamın ve camilerin şimdi seni içinde bulduğumuz nehirden çıkarmaya bir çözümü olmayacaksa hepsi varsın yıkılsın. Şükür rabbime ki senin gül yanağını, mimarların aşamadığı azgın nehrin kenarında kurutmadan aklıma muhteşem bir fikir geldi" diyerek elinde tutmakta olduğu projesine baktı. Hiç vakit kaybetmeden Lütfi Paşa'nın çadırına gitmek istiyordu. Fakat daha sabah bile olmamış, güneş ışıklarını göstermemişti. Beklemesi gerekecekti, heyecanından yerinde duramıyordu. Abdestini aldı, sabah namazını kıldı, Rabbine şükürler etti.

Güneş doğup, etraf hareketlenmeye başladığında saçını ve sakalını güzelce taradı. Üstüne en güzel kokularını sürerek çadırından çıktı. Yeniçerilerin kutlamalar için hazırlıklara başladığını gördü. Hızlı adımlarla Lütfi Paşa'nın çadırına yaklaştı. Lütfi Paşa, hazırlıklarla ilgilendiği için çok meşguldü ve Sinan'la görüşemeyeceğini bildirdi. Sinan, büyük bir hayal kırıklığıyla uzaklaştı çadırın önünden. Elinde tuttuğu projeye baktı bir kez daha.

"Bugün değilse elbet yarın, sen konuşulacaksın

Sinan, bu kadar zaman sabrettin, bir gün daha sabret" dedi.

Adımlamaya başladı. Kutlama hazırlıklarına hiç bakmadı. Kendisini çağıran arkadaşlarını duymazlıktan geldi. Onlara bakmadan fısıltı halinde "Siz asıl şenliği buradan kurtulduktan sonra yapacaksınız" dedi. Kendinden emin adımlarla çadırına dönmek üzereydi ki gördüğü şey karşısında olduğu yerde kaldı.

Mihmirah, sonbaharın güneşinden istifade etmek için atıyla gezintiye çıkmıştı. Sinan, çadırına dönmekten vazgeçti. Onu rahatça görebileceği bir yere oturdu. Kırmızı, mavili kaftanının içinde güneşten daha parlak göründü gözüne. Güneşin mi yoksa Mihrimah'ın mı daha parlak olduğuna karar veremedi. Uykusuz geçirdiği gecelerin, mükafatını böylece aldığını düşündü. Gözlerini hiç çekmeden sevgilisini izledi. Mavi kaftanı ile o kadar çekici görünüyordu ki Sinan, gözlerini alamıyordu.

Mihrimah'ı süzmeye başladı. Bakışları, çocuksu edasının altında kadınsı yanını ortaya koyuyordu. Dudakları bir inci kadar zarif, gülüşü baş döndürecek kadar hoştu. At üstünde kendinden geçmiş gibi süzülüp gitmekte olan padişahın kızı değil de sanki bir melekti.

Atının üstünde öyle kendinden emin duruyordu ki onun bu duruşuna hayran oldu.

Mihrimah, atını koşturuyordu. Gözlerini kapadı bir an, kendini bulutlarının üstünde gider gibi hissetti. Nehrin kıyısından biraz uzaklaşmıştı ki at sendeledi ve küçük sultanın attan düşme tehlikesi yaşandığı görüldü. Yeniçerilerin ve Sinan'ın yüreği ağızlarına geldi. Böylesi mutlu bir günde küçük sultanın başında dolaşan uğursuzluk da neyin nesiydi? Yeniçeriler, atı sakinleştirip küçük sultanı attan indirdiler. Sultan hiçbir şey demeden çadırına doğru adımladı.

Sinan, oturduğu yerde hayallere daldı. Reisi-i Dergâh-Âli (Yüksek Dergâh Mimarları Başkanı) olduğu gündü. Sarayda küçük bir tören düzenlenmişti. Padişah, bu törene uğuru saydığı kızını da getirmişti. Sinan ilk kez Mihrimah'ı bu törende gördüğünü hatırladı. (Kasım ve Sinan'a göre baş mimar olmadan dülgerlikten çıkamazdı, Sinan! Gülümsedi, yakın arkadaşlarının kendisine hâlâ dülger dediğini düşündü.) Ama Mihri ile evlenmek üzere olduğundan olsa gerek pek de dikkat etmemişti. Bu esnada büyük bir gürültü duyuldu. Mimarların yapmaya çalıştığı köprü yine yıkılmıştı.

Sinan, hafif bir gülümsemeden sonra tekrar düşlerine daldı. Baş mimar olduğunda Mihrimah için yapacağı hanların, hamamların, camilerin düşüne daldı. Mihrimah'ın adına camiler, kervansaraylar yapıyor, Mihrimah da etrafında bir kelebek gibi süzülerek dolaşıyordu. Bazen çizdiği projeyi beğenmiyor, akıllar veriyor; kâh camileri birlikte dolaşıyorlar, kâh at sırtında dağlara çıkıyor, koşuyorlardı. Sinan, hayalinde sultanı ile dolaşırken küçük sultan, çadırına girip kapısını kapadı.

Köprünün gürültüler içinde yıkılmasından sonra yeniçerilerden bazıları köprüye doğru

koşmaya başladı. Öyle gürültü çıkarıyorlardı ki Sinan, seslerden rahatsız, oldu. Hayal kurmayı bıraktı, oturduğu yerden kalktı. Çadırına doğru adımladı. Akşama kadar da çadırından çıkmadı. Dışarıdan gelen kutlama seslerine daha fazla kulaklarını tıkayamadı. Çadırından çıktı. Kutlama yapan yeniçerilerin içinde dolaşmaya başladı. Bir yandan mehter takımı en güzel marşları çalıyor, diğer yandan yeniçeriler yemeklerini yiyerek gecenin tadını çıkarıyorlardı. Mihrimah ise babasının yanında oturmuş, yeniçerileri izliyordu. Mutlu olduğu o kadar belliydi ki arada sırada yüzüne düşen hüznün olmasa nehrin kenarında olduğunu unuttuğuna bile inanılabiliyordu.

Sinan, uzaktan da olsa Mihrimah'ı görmenin sevinciyle bir köşeye oturmuş onu izliyordu. Nice sonra ay melek, kendisine bakıldığını hissetti. Sinan'la bir an da olsa göz göze geldiler. Ay melek, umursamadan başını çevirdi. Mehter takımını izlemeye dersim etti.

Yeniçeriler arasında dolaşmakta olan Lütfi Paşa kendi halinde köşesine çekilip oturmakta olan Sinan'ı gördü. Hızlı adımlarla Sinan'a yaklaştığında Sinan'ın hayran hayran bir noktaya bakmakta olduğunu fark etti. Bakışlarını çevirdiğinde Sinan'ın Mihrimah Sultana baktığını gördü. Yanma gelip oturdu.

"Bugün erken saatlerde yanıma geldin ama vaktim yoktu. Gel bakalım rahat konuşabileceğimiz bir yer bulalım." dedi. Sinan'ın konuşmasına izin vermeden koluna girip çekti. Sinan, paşanın bu hare- 49 ketinden memnun olmadıysa da sesini çıkaramadı. Arkasından yürümeye başladı. Ordunun bulunduğu alandan uzaklaştılar, karanlık ormanın içine daldılar.

Lütfi Paşa "anlat bakalım Sinan, beni neden görmek istedin?"

Sinan, Mihtimah Sultan'dan ayrıldığına üzülse de paşaya fikrini söyleyeceği için sevindi. Heyecanla "bizi azgın nehrin elinden kurtaracak bir proje hazırladım. Tahminime göre on üç günde bu nehri geçecek bir köprü yapabilirim."

Paşa, on üç gün lafını duyunca kahkaha ile güldü. "Benimle bunun için mi görüşecektin?" dedi.

Paşanın gülmesi zoruna gitse de Mihrimah'ı düşündü. Nehri aştıktan sonra nasıl sevineceğini, hatta kendisini bu azgın nehrin elinden kurtardığı için boynuna atlayıp öptüğünü bile hayal etti. Kalbi hızla

çarpmaya başladı. Sinan, karşısında gülmekte olan paşayı ikna etmesi gerektiğini biliyordu.

Kendinden emin bir ses tonuyla "Evet, paşam. Bana müsaade buyurun. Sadece on üç gün istiyorum."

"Senin çılgın olduğunu biliyordum. Fakat bu imkansız Sinan. Mimarlarımız haftalardır

çıkamadı için içinden."

"Onlar âşık değil ki Paşam! Aşkın gücünü hiç kimse tahmin edemez. Aşğın kendisi bile. Aşk acısıyla âşık, Allahın izniyle olmazları oldurur. Acı çeken yürek sevgiliye kavuşamadığı için ona başka kapılar açılır uykusunda. " demek geçtiyse de içinden dile getiremedi, sadece sustu.

Düşünceli bir halde "Sadece bir şans" diyebildi Sinan.

Paşa " peki, anlat bakalım, şu çılgın planın neymiş öğrenelim" dedi.

Gece boyunca Sinan'ın projesi üzerinde konuştular. Lütfi Paşa duydukları karşısında kâh şaşkına döndü kâh sevindi, Sinan'ı alnından öptü. Fakat günlerdir kendisine uykuyu haram eden bu köprü konusundaki endişeleri yine de tamamen gitmemişti.

"Eminsin değil mi Sinan, bu proje bizi nehrinden kurtaracak. Gergin bekleyiş padişahımızın sinirlerini bozuyor. Tahmininden fazla zaman kaybettik nehrin karşısında."

Sinan, kendinden emin "efendim, hatırlayın Van Gölü" diye konuşmasına başlayacaktı ki Lütfi Paşa, Sinan'ın Van Gölü'nü rahatlıkla aştığını hatırladı.

"Senin keskin zekan bizi bu nehirden de çıkarır, sana güveniyorum. Sabah ilk iş padişahın huzuruna çıkacağım." dedi.

Lütfi Paşa, sabah ilk is hazırlanıp padişahın huzuruna çıktı. Padişah, sabahın hu ilk saatlerinde Lütfi Paşa'nın kendisiyle ne konuşmak istediğini merak ediyordu. Paşa'nın huzuruna gelmesiyle "Söyle bakalım paşa, seni hu kadar heyecanlandıran nedir?" diye sordu.

"Hünkarım, bizi bu nehirden kurtaracak bir çare biliyorum" dediğinde padişahın yüzüne bir tebessüm yerleşti. Oturduğu yerden kalktı, hu güzel haberi dinlemek için kızı Mihrimah'ı da çağırtdı. Mihri-mah kapıda görüldüğünde Padişah, neşe ile "anlat bakalım Paşa, bulduğun çare nedir?" dedi.

"Efendimiz Ağırnaslı kulunuz Sinan'dır. Eğer sizde uygun görürseniz bırakın bir de o denesin."

Mihrimah, Sinan ismini duyunca hafitten kızardığını hissetti. Ne zaman dolaşmak için çadırından çıksa kendisini uzaktan izleyen bir mimar, hep dikkatini çekmişti. İsminin Sinan olduğunu da dün geceki kutlamalarda tesadüfen öğrenmişti. Arkalarında oturmakta olan iki paşa konuşuyordu, Mihrimah istemeden de olsa onların konuşmalarına kulak vermişti. Paşalardan biri, "bizi bu nehirden kurtaracak bir mucize gerek" diye söze başlamıştı ki diğer paşa, "hatırlar mısın Van Gölü'nü de geçememiştik. Bak şu ilerde en uç da oturan Sinan, hiç umulmadık bir anda gemiler yapıp bizi Van

Gölü'nden aşırımıştı. Galiba onun da bir fikri yok ki haftalardır buradayız" dediğinde Mihrimah, kendisine bakmakta olan Sinan ile göz göze gelmişti. O an içinden "işimiz mimara kaldıysa buradan çıkmak hayal" diye düşünmüştü. Şimdi ise Sinan bir fikirle çıkmıştı karşılarına ve babasının göstereceği tepkiyi merakla bekliyordu.

Padişah, paşanın sözünü tamamlamasına bile izin vermeden "Sen ne dersin Paşa. Baş mimar dururken görevi mimarlar başkanına mı vereceğiz. Baş Mimar Acem Ali bile çıkamadı işin içinden."

Paşa, padişahın hiddeti karşısında bir an ne diyeceğini bilemedi. Kendini toparladı ve "ona güvenin hünkarım. Bu işten alınının akıyla çıkacaktır" dedi.

Padişah, çadırın içerisinde öfkeyle adımlıyordu. Sakinleşmeyi bekledi. Mantıklı ve hızlı düşünmesi gerekiyordu. Nehrin önünde tahmin ettiğiinden fazla zaman kaybetmişti. Üstelik iki yeniçeri, orduya baskın planlarını konuşurlarken yakalanmış ve biri boğuşma esnasında aldığı bıçak darbesiyle ölmüş, diğerini ise idam ettirmişti.

Bir de Sinan Ustayı denemekle ne kaybederiz ki diye düşündü padişah.

"Peki, paşa dediğin gibi olsun."

Çadırın kapısında nöbet tutan yeniçerilerden birini çağırdı ve "Sinan'ı hemen buraya çağırın" dedi gür sesiyle. Çadırının önündeki hareketliliği gören Sinan, çalışmasından başım kaldırıp adımladı. Kapıda iki yeniçeri kendisini bekliyordu.

"Padişahımız sizi emrediyorlar."

Hazırlandı, üstüne başına çekidüzen verdi ve padişahın huzuruna varmak üzere çadırından çıktı.

"Demek Lütfi Paşa fikrimi beğendi ve padişaha ilettili. Muhtemel o ki padişahımız bana bir şans verecek " diye düşünerek adımladı.

Çadıra girdiğinde padişahın yanında oturmakta olan Mihrimah'ı gördü. Üstündeki mavi desenli kaftanı ile göğü mü yoksa durgun denizi mi anımsatıyordu Sinan, bir kez daha karar veremedi. Bir süre bakışlarını Mihrimah Sultan'daıı alamadı, içinde mutluluktan koşan taylorı hissetti. Damarlarında akmakta olan kanın coştuğunu, azgın nehirden daha hızlı aktığını duydu. Kalbinin atışının hızlandığını, çadırın içerisinde çiçeklerin boğ boğ yeşerdiğini gördü. Çadır, cennetten bir bahçeye dönüştü.

"Oturunuz Sinan Usta" sesiyle kendine geldi. Kendisine oturmasını söyleyen Lütfi Paşa idi. Kaşlarını çatmış kendisine bakıyordu. Sinan, suçüstü yakalanmanın verdiği utanç ile kızardı. Kaçamak bir bakış attı vine de. Her görmesinde daha da güzelleşiyordu Mihrimah. Mahcup bir eda ile oturmuş, babasıyla paşanın konuşmalarını dinliyordu. Sinan, her ayrıntısını hafızasına çizmek ister gibi kaçamak bakışlarla süzüyordu ay kızı.

Padişahı ve Lütfi Paşa'ya selamandı. Kendisine gösterilen yere diz kırıp oturdu.

Mihrimah, dülgerin kendisine dikkatle bakmasından rahatsız olduysa da belli etmedi. Sinan'ın gözlerindeki ışık, onu rahatsız etmeye yetiyordu. Saçları ağarmakta olan bu adamın, kendisine neden böyle baktığına bir anlam veremese de göz göze gelmemek için çaba gösterir oldu. Bir yandan da "bütün hayatı iki dudağımın arasında, padişah hazretlerine söylesem hata kabul etmeyen Kanuni, onu anında idam ettirir. Ölmekten de mi korkmuyor bu adam" diye düşünüyordu.

Padişah, "biliyorsun ki Preveze'den Allah'ın izniyle güzel haberler geldi. Fakat kaç haftadır şu azgın akan nehri, bir türlü aşamadık. Lütfi Paşa'nın senin hakkında menfi düşünceleri var, Sinan Usta. Öyle ki bizi bu nehirden kurtarabilirmişsin."

Sinan, saygıyla boynunu büktü. Önüne, kendini ispatlamak için harika bir fırsat çıkmıştı. Bir yandan Mihrimah'ı süzerken bir yandan da onu, nasıl etkileyebileceğini düşünmeye başladı. Kuracağı cümleleri özenle seçmesi gerektiğini biliyordu. Belki bir daha ona bu kadar yakın olamayabilirdi. Ay ve güneş, ikisi birden bir beden olmuş karşısında duruyor, dudağından çıkacak olan kelimeleri bekliyordu.

Sinan, ay kızın kendisine bakmadığını fark etti. Dikkat çekmeliydi ama nasıl? Sonunda "evet, Padişahım, emredin sizi bu nehirden on üç gün içinde kurtarayım." dedi.

Mihrimah, on üç lafını duyunca şaşırıp, şaşkınlıkla Sinan'ın yüzüne baktı. Sinan, ilk defa göz göze gelmenin kısa da olsa tadını çıkardı.

Padişah on üç gün lafını duyunca gülümsedi, hiçbir zaman kahkaha ile gülmezdi.

"Bre Sinan, haftalardır buradayız, mimarlarımızın haftalardır yapamadığını sen, on üç günde mi yapacaksın?"

Mihrimah, dülgerden hoşlanmasa da nehrin kenarında bir gün daha kalmaya dayanamayacağını biliyordu. Sinan'ın on üç günde nehri aşacak bir köprü yapacağına inanmıyordu ama bu öneriyi de deneseler bir şey kaybetmiş olmayacaklardı.

Hem babasının hata kabul etmeyen yapısını da bildiğinden dolayı da Sinan'ı savunmaya karar verdi. Biliyordu ki eğer Sinan, gerçekten on üç günde köprüyü yapamazsa Kanuni, bu hatadan dolayı onun başını alabilirdi. Yani ya karşıya geçeceklerdi ya da Sinan öliim^ gidecekti. Bu düşüncelerle Mihrimah Sultan, nefes kesen ince tatlı sesiyle "Sultanım, hatırlarsanız aşılmaz dediğimiz Van Gölü'nü Sinan Usta sayesinde geçtik. O dönemde Sinan sadece baş-teknişyendi. Bu başarısı ile de Haseki rütbesine geldi."

Sinan, Mihrimah Sultan'ın söylediklerini işittiğinde heyecanla padişaha baktı. Mihrimah bu sözleri söylemişti söylemesine ama pişman da oldu. Bakışlarından rahatsız olduğu dülgeri savunmuş, onun hakkında öğrendiklerini bu şekilde açığa

çıkarmıştı. Dülgerin kendisini yanlış anlamasından korktu. Bir babasına bir de Liitfi Paşa'ya baktı. Dülger kendisine bambaşka bakıyordu. Dülgerin kendisine âşık olduğuna artık emindi. Liitfi Paşa "Sultanımız haklı, efendimiz." diyerek hem Mihrimah Sultanı hem de Sinan'ı savundu.

Sinan, genç kızın ilgisini çekmekten memnundu. "Bu konuşma hiç bitmesin, çadırdan hiç çıkmayım, sabahtan akşama, akşamdan sabaha kadar projem tartışılsın, onlar hep burada kalsın, gönül sultanımdan ayrılmayım" diledi.

Padişah İkinci İran seferini hatırladı. Van Gölü içinde aylarca uğraşmışlardı. Mihrimah dediğinde haklı olabilirdi. Sinan Usta'ya bir şans vermeye karar verdi.

"O halde hemen şimdi başlayın." dedi.

Sinan, Mihrimah'la göz göze gelemeden padişahın çadırından çıktı. Hem projesi kabul edilmişti, hem de sultanı dakikalarca izleme fırsatı yakalamıştı. Ay kızla özel bir şey konuşmasa da görmek bile yetmişti. Kendisini kuş gibi hafif, bir aslan kadar güçlü hissetti.

"Göreceksin küçük sevgilim, ay meleğim, Barbaros'un Preveze başarısı bile unutulacak" dedi içinden. "Ay meleğimin tek kahramanı ben olacağım. Geceleri, meclis kurulduğunda benim kahramanlığım anlatılacak, böylece aylardır dönüp bana gözünün ucuyla bile olsa bakmayan sevgilim, adım dilinden düşürmeyecek."

Sinan hemen o gün bu hayallerle çalışmalarına başladı.

Padişah ve askerleri özellikle de Mihrimah Sultan, yeni yapımına başlanan köprüyü merakla takip ediyor, ha bugün yıkıldı ha varın yıkılacak diye yürekleri ağızlarında duyacakları gürültüyü bekliyorlardı. Fakat günler geçtikçe köprü göze geliyor, Sinan'ın sözlerinde haklı olduğu düşüncesi dilden dile dolaşıp duruyordu.

Yeniçeriler de köprünün yıkılıp yıkılmayacağını sabırsızlıkla beklemeye kovuldular. İçlerinden biri vardı ki günlerdir bekledikleri sesin duyulmamasına sevinse mi üzülse mi bilemedi.

Acem Ali, yıllardır sarayın baş mimarıydı, yaşı ilerlemişti ama bilgisine çok güveniyordu. İlk defa padişahın teveccühünü kazanamıyordu. Bu da yetmiyormuş gibi çırağı, bütün becerisini on üç gün içerisinde ortaya kovacağını söyleyerek ortalarda dolaşıyordu. Günler geçiyor, köprüden ses gelmiyordu. Bu mümkün değildi.

Acem Ali, uzaktan köprünün yapımını izlerken renkten renge giriyordu. Öfkesini saklamaya çalışsa da bunda başarılı olamıyordu. Etrafındakilere bağırıp çağırıyor, bunun kendi istikbaline zarar vereceğini düşünmüyordu. 63

Köprünün yapımının onuncu günü artık gerçekten de yapabileceği bir şey kalmadığını

anladı. Baş mimar olarak padişahı nehrin elinden kurtaramadığına mı yoksa bir dülgerin bu işi başardığına mı üzülün karar veremedi. Sabahlara kadar inledi durdu. Onuncu günün akşamında yeniçerilerden biri Acem Ali'nin yatağında ateşler içinde yattığı haberini getirdi, padişaha.

Süleyman, ordu tabiplerini Acem Ali'yi iyileştirmeleri için görevlendirdi. Gecenin ilerleyen saatlerinde tabiplerden biri padişahın huzuruna çıktı.

"Efendimiz yaptığımız bütün incelemeler sonucunda baş mimarın hastalığını teşhis edemedik." Dedi

Padişah ölke dolu bir bakış savurdu. "Hekimbaşı nedir bu başımızdaki uğursuzluk, bu yanda hatta-larca nehri geçmek için yaptığımız köprüler yıkılıyor, şimdi de siz kalkmış hastalığı teşhis edemiyoruz." Diyorsunuz.

Mihrimah da o gece babasının yanındaydı. Çadırına geçmemişti. Konuşulanları duyunca başını eğdi, gözleri doldu. Hekim çıktıktan sonra babasına kırgın bir ses tonuyla "bunu neden uğursuzluk sayarsınız bakın Devlet-i Ali Osman yeni bir mimar keşfetti." dediğinde bu sözü söyleyenin kendisi olup olmadığına şaşırıldı. Çünkü dülgerin haftalardır kendisini izlediğini biliyordu. Ondan hoşlanmasa da babasının kendi yanında uğursuz kelimesini kullanmasını hazmedememişti.

Padişah, kızının yüzünü, elleri arasına aldı ve ona sevgi dolu baktı. "Annesinin kızı" diye geçirdi içinden ve Mihrimah'a gülümsedi.

On üçüncü günün akşamına doğru Sinan ve diğer ustalar, köprünün son düzenlemelerini yaptı. Köprünün sağlamlığından emin olmak için önce atlar geçirildi. Atların, rahatlıkla köprüden geçtiğini gördüler. Gecenin sonunda askerlerin bir kısmı köprüden nehrin karşısına geçmişti bile. Sinan, başarısıyla gurur duysa da kalabalığın içerisinde gözleri sadece birini arıyordu; "Av meleğini." Ortalıkta görünmüyordu. Sinan, onun sevincini uzaktan da olsa görmek istiyordu. Sabaha kadar uyuyamadı. Sabah erkenden sultan ve ordunun diğer kalan kısmı da köprüden karşıya geçti. Sinan, Mihriham'm yüzündeki gülümsemeyi görebilmek için akşama kadar beklemek zorunda kaldı. Ay melek, akşama doğru görüldü. Mihrimah, nehrin bu kısmını da dolaşmak için atıyla gezintiye çıkmıştı. Genç kız, o kadar mutluydu ki adeta atın üstünde uçuyordu.

Mihrimah, at üstünde dolaşırken yine dülgeri gördü. Fakat bu defa ona kızamadı. Dediğinde haklı çıkmış on üç günde köprüyü yapmıştı. Sinan'a baktı, onun keskin zekasına hayran kaldı. Sabah, köprüden karşıya geçtiklerinde babasının dülgerin becerisinden dolayı duyduğu sevinci görmüştü. Yine de ondan uzak durmaya karar verdi.

"Annem Hiirrem gibi bende sarayın tek kadını olabilirim" diye geçirdi aklından. Atını sürdü, uzaklaştı. Atı ile bir süre daha dolaştıktan sonra çadırına geri döndü.

Sinan, ay meleğinin sevincini gördüğünde mutluluktan uçmamak için kendini zor tuttu. At üstünde dolaşmakta olan Mihrimah, dülgerin kendine baktığında atının yönünü değiştirmişti. Sinan, genç kızın bu hareketinden kendisinden rahatsız olduğu anlamını çıkardıysa da gönlüne söz geçiremedi, gözden kaybolana kadar izledi.

Akşam, sultan bütün komutanlarını ve Sinan'ı huzuruna çağırdı. Lütfi Paşa öyle bir fikir atmıştı ki ortaya nasıl bir çözüm bulunması gerektiğini danısaçaktı.

Padişah, "Lütfi Paşa, köprünün yıkılmasını istemektedir" dedi. Meclistekilerin sesi yüksek çıkmaya da mırıldanmalar duyulmaya başladı.

"Eğer köprüvü yıkmazsak" diye konuşmasına devam etti Sultan, "Arkamızdan düşman askerleri gelebilir."

Huzurdaki paşalardan biri "o halde bir kale vana-hm ve içine asker bırakalım." dedi.

Lütfi Pasa "bunu yaparsak ve ilerde düşman bu toprakları kazanırsa büyük bir galibiyet elde etmiş gibi sevinir." diyerek bu fikrin olumlu bir vananın olmadığını gösterdi.

Padişah, tartışmaların uzamasını istemiyord Aylar sonra nehrin karşısına geçmişlerdi ve bir de bu tartışmadan dolayı zaman kaybetmek istemiyordu.

"O halde köprüvü yapan ustanın fikrini alalım" dedi.

Sinan, oturduğu yerde kendinden emin "köprü devletimizin yoluna feda olsun. Gerekirse bin köprü yaparız." dedi.

Kendinden emin konuşması, padişahın hoşuna gitti.

Sabah erkenden İstanbul yolculuğu başladı, askerlerin neşesi yerine geldi. Padişah, Sinan'ı ödüllendirmek için saraya varmayı beklemeye karar verdi. Baş mimar da zaten günlerdir hastaydı ve yolda hastalığı da iyice artmıştı.

Yolculuk başladığından beri Sinan'ı neşe yerine bir hüznü kapladı, gülmek yerine düşünceli bir halde yolculuğuna devam ediyordu. Av meleğini, her gün göremeyecekti. Onu görmek için nehrin kenarına inemeyecek, onu azgın nehirden kurtarmak için günlerce araştırmalarda bulunamayacaktı.

"Acaba Av meleğimi etkileyebildim mi ?" diye de düşünmeden edemiyordu. On üç gün sözünü duyduğunda heyecanla gözlerini açıp dikkatle kendini dinlemesini hayal etti. Fakat günlerdir uykusunu kaçıran şey, ay meleği etkileyip etkileyemediği değildi.

Lütfi Paşa'nın söylemesine göre Mihrimah yakında on yedi yaşına basacaktı. Ordu payitahta ulaştıktan sonra da padişah, kızını evlendirmek için aday bakacaktı.

Sarayda kızlar, on yedisine bastığında mutlaka evlendirilirdi. "Ay meleğini kendine

lâyık görmezlerse" diye geçirdi içinden. "O zaman ne olur halim. Tez bulup erken mi kaybedeceğim? İçimde bu aşk varken onun başkasıyla evlenmesini nasıl kabul ederim. Her gün olmasa da arada sırada gördüğüm sev-filinin başkasının olduğunu bilmek." Bu düşünceler altında eziliyordu.

Bazı geceler, rüyasında, gönül sultanının başkasıyla evlendirildiğini görüyor, kan ter içinde uykusundan uyanıyordu. Kötü bir kabus görmenin etkisiyle kendine gelmeye çalışıyor, sabaha kadar uykusuz kalıyordu. Bu kâbusların etkisiyle iştahını da kaybetti Sinan. Zorlu bir yolculukta yeterince yemek yemediğinden haddinden fazla kilo kaybetti.

Lütfi Paşa, Sinan'daki bu değişimin farkındaydı. Nedenini bir türlü bulamıyordu. Başarılı bir insandı ve bildiği kadarıyla da gözle görülür bir hastalığı da yoktu.

Bir gece Sinan'ı yıldızların altında avı izlerken buldu.

"Sen de mi uyuyamadın?" diyerek Sinan'a yaklaştı.

Sinan, paşanın sesini duyunca saygı ile ayağa kalktı. "Geldiğinizi duymadım, paşam" dedi saygıyla selamlarken. Paşa, "gece huzur veriyor insana. Gündüzün koşturmasından telaşından uzak, yorgun ruhumu dinlendiriyor. Hadi biz ihtiyarlıktan uyuyamıyoruz, Sinan, sana ne oluyor?"

Sinan, bu ani soru karşısında nasıl cevap vereceğini bilemedi. "Sinan, yolculuğa başladığımız günden beri zayıfladın. Gözümünden kaçmıyor. Yoksa hanımın mı hasta?" diye sordu, paşa.

Sinan, uzun süredir Mihri'den haber alamadığını, kendisini dönüşte bekleyen bir eşinin de olduğunu o an hatırladı. "Kendimi aşka o kadar teslim etmişim ki karımı bile düşünmez oldum" dedi içinden.

Sinan'ın sessizliği karşısında paşa, "ay ve yıldızlar, geceleri uyuyamayan insanlara sadece ilham verir. Sevgilisinden ayrı şairlerin şiirlerini yazmasını kolaylaştırır. Âşıkların ise acısını dindirmek yerine kat be kat artırır. Gece, karanlığıyla aslında insanın kendine itiraf edemediklerini aydınlığa çıkarır. Fakat Sinan, unutma ki yıldız ve ay, ay ve yıldızdır; bizse onların karşısında sadece insan. Bize düşen onları uzakta da olsalar izlemektir." dedi.

Sinan, paşanın bu sözleriyle nevi kastettiğini çok iyi anlamıştı. "Bunu söylemesi dile kolay, gel de deli gönle anlat, ben günlerdir gecelerdir söz geçiremedim bu yüreğe" demek istediye de söyleyemedi. Sadece sustu. Ay ve yıldızlara bakarak sustu.

O geceden sonra paşaya görünmemek için çadırından çıkmadı. Kendini de yolculuk boyunca hayal kurmaktan alamadı. Bazı geceler, rüyasında baş mimar oluyor, sevgilisi için büyük bir cami yapıyordu. Kimi geceler ateşi yükseliyor sabahlara kadar

sayıyordu. Bu sayılamaları esnasında ilerde yapacağı hanları, hamamları ve camileri görüyor; gönül sultanıyla birlikte geziyordu.

Günler bu düşünceler içerisinde akıp giderken ordu, payitahta ulaştı. Padişahı ve orduyu karşılamak için bütün şehir, yollara düşmüş, sevgi gösterileriyle saraya doğru ilerliyordu. Payitaht, gelinlik kızlar gibi süslenmişti. Halk bir yandan Barbaros'un zaferini kutlamanın sarhoşluğunu yaşarken bir yandan da padişahın payitahta dönmesini kutluyordu.

HAYAL KIRIKLIĞI

Sinan, ordudan ayrılıp evinin yolunu tuttuğunda kendisini karşılayacak olan Mihri'ye nasıl davranacağını düşündü. Aklında Mihrimah'm aşkı varken aylardır yolunu gözleyen eşini de üzme hakkının olmadığını bilincindeydi.

İçindeki bu ikileme evine geldiğinde Mihri, her zamanki gibi merdivenin başında kendisini bekliyordu. Mavi bindalı içinde gelinlik kız gibiydi, sanki daha önce değil de şimdi evleniyorlardı. Sinan, bakışlarını kadından alamadı. Onda bir an Mihrimah'ı gördü, gülümsedi; ona doğru adımladı. Mihri, ona sıkıca sarıldı.

"Haberlerini aldım, on üç günde köprü yapmışsın. Muhteşem padişahın muhteşem mimarı kocacığım" diyerek uzun bir süre sarıldı. Sevinçten iki damla gözyaşı döktü. Sinan, Mihri'nin sesini duyunca irkildi. Mihri'ye belli etmek istemese de onu kendinden uzaklaştırmaya çalıştı. Fakat uzun bir yolculuktan geldiği anda böyle bir davranışın Mihri üzerinde yaratacağı olumsuz etkiyi düşünerek sarılmasına karşılık verdi.

"Eskiden olsa bu elbisesi başımı döndürürdü" diye düşündü. Sinan evini özlediğini de o anda fark etti. Şadırvandan dökülen suların sesini dinledi.

Mihri, "aç mısın, senin için en sevdiğin yemekleri yaptım" dedi.

Merdivenlerden çıkıp salona girdiklerinde Sinan, salona göz attı. Her şey yerli yerindeydi, sanki sabah çıkmış da akşam olunca evine gelmiş gibi hissetti. Divanların yeri aynıydı, odayı aydınlatmak için

kullandıkları kandilin bile yeri değişmemişti. İpek kumaşlardan yaptırdıkları perdeler bile yepyeni duruyordu. Salonda duran divana oturdu. Yorulmuştu, ayaklarını uzattı. Mihri, yanı başına gelmiş, saçlarını okşuyordu. Saçlarını okşadıkça kendini nehrin kenarında buluyor, av melek ile sohbet ettiğini düşünüyordu. Sarı saçlarıyla karşısında kendine gülmekte olan "av kızı" gördü. Kalktı, yemek için diğer odaya geçti. Kandillerin aydınlattığı odada kaşıkların çıkardığı sestense başka bir şey duyulmuyordu.

Yemekten sonra Mihri, mis kokulu kahve yapıp getirdi. Sinan, biraz daha oturursa Mihri'nin istediğine cevap veremeyeceğini biliyordu. "Yorgunum" diyerek ayağa kalktı, banvoya doğru adımladı. Mihri, oturduğu yerde, ses çıkarmadan Sinan'ın yaptıklarına

bakıyordu.

"Avlardır görmüyor beni, bu soğukluğu da nedir?" diye düşündü. "Belki de gerçekten çok yorgundur. Uzun yoldan geldi. Duyduklarıma göre de seferde üstün gayret göstermiş. Hiç kimsenin yapamadığı köprüyü on üç günde yapmış. Ama bu benden uzak durması için bir neden değil" diye iç geçirdi. Sinan'ın banyodan çıkmasını bekledi. Sinan, vorgun adımlarla esneyerek yatak odasına geçerken Mihri'ye göz ucuyla baktı. Gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu gördü. Aklında ay meleği olduğu halde adımladı, kapıyı kapattı.

Sinan'ın erkenden uyuması üzerine aylardır Sinan'ın yolunu gözlediği pencerenin önündeki divana oturdu Mihri. Saçlarını dağıttı, içi sıkıldı. Kalktı, Sinan'ı uyandırmamaya özen göstererek bindallını çıkardı. Usulca yanma uzandı.

Sinan, sabah erkenden uyandı. Yanında sessizce uyumakta olan kadına baktı. İçini çekti. Yanağına bir öpücük kondurmak istediye de uyanmasından tedirgin oldu. Sessizce yatağından çıktı. Saraya geldiğinde Acem Ali'nin ve Kıl haberi konuşuluyordu. Kasım ve Derviş Ali, "Acem Ali, sabaha doğru vefat elmiş. Şimdi onun yerine kimin geçeceği hakkında büyük tartışmalar başladı. Prut'ta gösterdiğin başarı üzerine sen baş mimar olursun" diye takıldılar Sinan'a. Sinan, aylardır hayalini kurduğu makama gelmesinin an meselesi olduğunu biliyordu. Acem Ali'nin vefatına üzülmüştü. Hastalanmasının nedeni de zaten kendisinin göstermiş olduğu başarıydı. Prut'ta on üç günde köprü yapması ve padişahın teveccühünü kazanması, yaşlı mimarın zoruna gitmişti. Değil miydi ki kendisi köprüye başladıktan sonra hastalanmıştı. Prut'ta padişahın iltifatını kazanamamak ihtivar yüreğine ağır gelmişti. Sinan'ın gözleri doldu.

ikindiye doğru Lütfi Paşa'nın ulaklarından biri kapıda görüldü. Sinan'a doğru adımlayarak "Lütfi Paşa, sizi emretti" dedi.

Sinan, kendisine haber getiren ulağın peşine düştü, Lütfi Paşa'nın huzuruna vardı. Lütfi Paşa, Prut kahramanını karşısında görünce sevindi. Oturması için yer gösterdi. Sinan, saygıyla paşayı selamlayıp kendisine gösterilen yere oturdu.

Lütfi Paşa,"senin Karaboğdan Seferinde göstermiş olduğun başarı unutulmadı. Acem Ali'den boşalan veri, senin doldurman istenecek buna hazır ol." dedi.

Sinan, Acem Ali'nin vefatına üzülse de istikbal volunun açıldığını düşünmekten de kendini alamadı. Baş mimar olmak "av meleğe" bir adım daha yaklaşmak demektir. Bu göreve getirilmeyi Prut'tan beridir bekliyordu. Bir an yıllarca birlikte çalıştığı arkadaşlarından ayrılmak düşüncesi canını sıktıysa da Mihrimah'ı düşünüp teselli buldu.

"Bu göreve beni düşünmeniz sevindirici. Biliyorsunuz ki Acem Ali, benim ustamdı. Bu nedenle hemen göreve getirilmem saray içerisinde dedikodulara neden olabilir.

Devletimizin bekası her şeyden önce gelir. Arzum birkaç gün bana müsaade edilmesidir. Hem arkadaşlarımla vedalaşırım hem de zaman her acının merhemidir, arkadaşlarımla beni düşündüklerinde fırsat düşkününü olarak görmelerini istemem."

Lütfi Paşa, "zaten divan toplantısına günler var. Sende bu arada düşünür, kararını verirsin" dedi.

Sinan, Lütfi Paşa'nın huzurundan ayrıldıktan sonra çalışma odasına doğru adımladı. Kendisini kapıda Derviş Ali ve Kasım'ın beklediğini gördü. "Lütfi Paşa seni neden çağırıyor" diye ikisi iki yandan Sinan'ı soru yağmuruna tuttu.

"Söylediklerinizde haklı çıktınız" dedi, kısık sesle. Diğerlerinin duymasını istemiyordu. Biliyordu ki sarayda iki dudak arasından çıkanı, duymayan kal- 8i mazdı. Haber, anında sarayın dışına taşardı.

"İlk divan toplantısında benim baş mimar olmam konuşulacak" dedi. Derviş Ali ve Kasım, iki yandan Sinan'ın üstüne atlayıp onu kucakladılar.

Sinan, akşam eve geldiğinde Mihri'nin pek de neşeli olmadığını gördü. Ama ne kendi için ne de onun için yapabileceği bir şey yoktu. Mihri'nin bu haline üzülse de içinden "şimdi onun konuşmalarını çekemem. Neyin var diyecek olsam dün geceden dem vuracak. En iv isisi hiç konuyu açmamak." diyerek vemek boyunca konuşmadı. Kahvelerini yudumlar-larken Sinan, evdeki sessizliğe daha fazla tahammül edemedi. Mihri'nin karşısında sessizce, gözleri dolu bir halde oturması sinirlerini bozuyordu. Ortamı yumuşatmak amacıyla "bugün Lütfi Paşa ile görüştüm.

Baş mimar olmam uzak değil."

Mihri, hiç de beklediği gibi bir tepki göstermedi. S,idece donuk bakışları biraz ışıldadı. Başını kaldırma zahmetinde bile bulunmadan "Bunu zaten biliyordum" demekle yetindi. Karısına kızamadı, Yüreğinden kopan acıyla, suçlu gözlerle baktı, Mihri'ye. Çünkü baş mimar olacağından Mihri'nin haberi bile vaktü. Söylerken ses tonu da o kadar kırılıyordu ki "kadınları anlamak aslında çok kolay" diye düşündü. "Duygularını ya yüz ifadeleriyle ya da ses tonlarıyla açığa vururlar" dedi. Zaten Mihri'nin de en çok sevdiği yanı bu değil miydi? Asla kavga etmezdi, kırıldığında ya yaş dolu gözlerle uzaktan kendine bakardı ya da çok önemli konuları bile önemsiz gibi geçiştirirdi.

"Paşadan üç gün süre istedim."

Mihri, hiç duymamış gibi davrandı. Plinde işlemekte olduğu nakışına devam etti. Sinan, bu cevapla Mihri'nin kendisine kırgın olduğunu daha iyi anladı.

Mihri, elinde işlemekte olduğu nakışı yere bıraktı. Sinan'a hiçbir şey demeden yatak odasına geçti. Sesinin duyulmasını istemiyordu, sessizce gözyaşlarını içine akıttı. "Ne oluyor Sinan'a Rabbim. Benden hiç bu kadar uzak durmazdı. Aynı evin içinde iki yabancı

gibi olduk. Neyin var diye sormuyor. Neden bu kadar değişti. Aklı fikri baş mimar olmakta, onu tanımasam dünya malına dükünüğünün arttığını düküneceğim. Sinan öyle dünya malına dükün bir adam değil. Karaboğdan Seferinden geldiğinden beri bir tek güzel bir laf etmedi. Oturup gözlerimin içine bakmadı, batlı tatlı konuşup gönlümü hoş etmedi. Sinan'ın bu durumu saraydaki ağır görevinden kaynaklanmıyor. Başka bir nedeni olmalı" diye dükündü.

Sinan, Mihri'nin içine kapanmasını ve akşam yemeğinde neredeyse hiç konuşmamasını hatta baş mimar olacağını söylediğinde umursamamasını an-lıoyordu. Bir yandan kendini de suçlamıyor değildi. Onunla ilgilenmediğinin, eskisi gibi davranmadığının farkındaydı. Onunla konuşmak istese ilgisizliği üzerine konuşma uzayıp gidecekti. Bu ilgisizliğinin nedenini de anlatamazdı. En iyisi bu gece de konuşmamaktı.

Mihri, yine de sabah erkenden kalktı. Sinan için güzel bir kahvaltı sofrası hazırladı. Sinan'ı uyandırmak için odasının kapısını açtığında masa başında uyuduğunu gördü. Onu masa başında uyur görünce bütün neşesi kaçtı. Kendi yanında yatmadığı gibi odalardan birini de kullanmamış, masa başında uyumuştu. Yine de ses tonunu inceltip "Canım uyan. Sabaha kadar burada mı uyudun?" diye seslendi.

Sinan, gördüğü rüyanın etkisiyle gözlerini hafifçe araladı. Karşısında duran kadını, Mihrimah sandı. "Canım sultanım, hayatımın ışığı, gönlümün biricik sultanı" iltifatlarıyla kendisine bakan kadına sarıldı. Mihri'nin alışılmış kokusunu burnunda duyduğunda derinden sarsıldı.

"Çok acıktım, sofraya oturalım" diyerek kadından uzaklaştıysa da Mihri, bu fırsatı değerlendirmeden yanaydı. Günlerdir kendinden uzak duran adamı, sabahın erken vaktinde böyle konuşturana da neydi? Bu soru kafasına takılsa da cevabı üzerinde kafa yormadı. Sinan'ı konuşturmadan yatağa çekti.

Mihri ilk defa bu sabah kendine gelmişti. Kahvaltıya geçtiklerinde Sinan ile yakından ilgilenmeye başladı. Yüzüne renk geldi, konuşurken sanki sesinde kuşlar cıvıldıyordu.

Mihri "Paşaya cevabın ne olacak?" diye sordu. Ağzındaki lokmayı bitiren Sinan "hayır demek akıl işi değil. Elbette evet diyeceğim."

"Peki, neden üç gün müsaade istedin?" diye solarken çocuklar kadar şendi Sinan, Mihri'deki bu değerimi görse de aklında Mihrimah dolanıp duruyordu.

Sofrada tabağın içinde duran zeytinlerden birine uzandı. "Yerine geçeceğim kışı ııstamdı. Çok şeyi ondan öğrendim. Onun vefatını fırsat bilip hemen koltuğu sahiplenmek istediğimi dükünmelerini istemiyorum" dedikten sonra biraz öfkeli biraz da gülümseyen gözlerle baktı Mihri'ye ve "Mihri ben sanatkârım, fırsat dükünü değerlim" dedi.

Mihri, ince düşünceli bir adamla evlendiğine bir kez daha sevindi. Aklında kaç gündür Sinan'a söylemek istediği bir şev vardı, takat nasıl söyleyeceğini bilemiyordu elindeki bardağı sofraya bırakırken "Sinan" dedi. Gözlerini kaldırmadan sözüne devam edecekti ki duraksadı, vazgeçti. Mihri, kendisiyle mühim konulan konuşmak istediğinde bu ses tonuyla konuşurdu. Mihri istemeden de olsa duygularını sesinde belli ederdi. Sesinin çıkış tarzından onun sınırlı mı, kırgın mı yoksa bir şey mi isteyecek çok rahat anlardı Sinan. Mihri'nin bu ses tonuyla kendine neyi ima etmeye çalıştığını da anladı. Sakince kahvaltısını yapmaya devam etli. Sabah sabah konunun açılmasına izin vererek moralini bozmak istemiyordu.

Sinan, ilk eşini düşündü. Yıllarca evli kalmışlar fakat bir çocukları olmamıştı. Mihri'yi anlıyordu, anne olmak istiyordu ama "Yüce Rabbim nasip etmiyor" dedi içinden. Sinan'ın dalgın bir halde kahvaltı yaptığını gören Mihri de konuyu uzatmamak için sustu. Sabahın ilk saatlerinde de Sinan'ın moralini bozmak istemiyordu ama birden kendini boş bulup hatırlatmada bulunmuştu işte.

Sinan, içine düştüğü aşkın içerisinde bir de Mihri ile uğraşmak zorunda kaldığına üzülüyordu. Mihri ile de yeni evlenmiş sayılırlardı. Kasım ayma girerlerse tam üç yıl olacaktı.

"Mihrimah'a âşık olacağımı bilsem hiç Mihri ile ev lenir miydim?" dedi kapıdan çıkarken. Büyük bilici ile "güneşten sıcak, aydan parlak, ay kızı görmek düşüncesi bile içimi kıpır kıpır ederken. Elli yaşında bir adam değil de on sekizinde gibi görürken yüreğimi onun karşısında. Neylersin kader. Kaderin insana ne sunacağını gün doğmadan göremezsin ki." diyerek kapıda kendisini beklemekte olan at arabasına bindi.

At arabası sokakta ilerlemeye başladı. Geçtiği yollara alışkın olduğundan Sinan, yollara bakmadı. "Baş mimar olursam yine de şansım var. En azından ona talip olduğumu söyleyebilirim. Padişahın beni gördüğünde gözlerinin içinin parladığına kaç kez şahit oldum. Parlak zekama hayran. Mihrimah'ın Prut'ta fikrimi duyduğunda bana nasıl baktığını da gördüm. Evlendiğimizde yaş farkı hiçbir zaman sorun olmayacak buna eminim. Kendini yenilemesini bilen bir adamım. Gelişmelere açık biriyim." Diyerek kendini avutuyordu.

At arabasının durmasıyla saraya geldiğini anladı. At arabasından inerken bir an Lütü Paşa'yı görmeyi düşündüyse de yakında ayrılacağı arkadaşlarını görmeye karar verip yolunu değiştirdi. Derviş Ali, yanından bir an olsun ayrılmadı. Genç adamın gözleri dolmuştu.

"Sizinle artık her gün birlikte olamayacağım. Derin bilgilerinizden istifade edemeyeceğim." dedi.

Sinan, "daha baş mimar olmadım Derviş Ali ama ulursam da evimin kapısı sana her

zaman açık" dedi. Derviş, başını kaldırıp mimarın gözlerine baktı. Sinan'ı bir kez daha yakın arkadaşını kucakladı. Akşamüstü ayrıldı Sinan, arkadaşlarının yanından.

Hüzünlü fakat içindeki coşkuyla Mihri, onu her zamanki gibi merdivenin başında bekliyordu. Gözlerine sürme çekmiş, en güzel bindallarından birini giymişti. Sinan, o an eşiyile uzun zamandır vakit geçirmediğinin farkına vardı. Merdivenlerden çıkarken "sabah Mihri ile güne güzel başlasam da onu bu gece üzmeyeceğim" diye kendi kendine söz verdi. Mihri, merdivenin başında Sinan'ı karşılayıp yanağına bir öpücük kondurdu.

"Hoş geldin, iki gözüm" diyerek Sinan önde kendisi arkada odaya doğruyu yürüdü. Mihri, sabah çocuk konusunu üstü kapalı da olsa açmanın hatasını telafi etmek dişlincesindeydi. "Senin en sevdiğin yemekleri yaptım bugün." Dedi, Sinan'a gülümseyerek bakarken.

"Akike ve Asıdetüd temer var desene vemekte." Dedi, Sinan. Bir an karşısında bütün kadınlığıyla kıvranan kadına baktığında gözünün önüne gelen hayalden dolayı utandı, Sinan. "Neden onu unutamıyorum, ulaşılmaz olduğu için mi? Gündüzleri ona çok yakinken aslında çok uzak olduğum için mi? Geceleri, sabahlara kadar oıyla ilgili hayaller kurduğum için mi?" Yemeği yerken bu düşüncelerin altında eziliyordu Sinan. Dalıp gitmişti.

Mihri'nin "Yemekleri beğenmedin mi?" soruyla daldığı düşüncelerden çıktı. Akikevi kaşıklamaya başladı. "Bugün çok yorulduğum hanım, Haseki Sultan Camiinin tek kubbesini bugünlerde bitirmem gerekiyor. Haseki Sultan, çok fitiz davranıyor."

"Bugün sarayı, hanları ve hamamları unutsan diyorum. Uzun süredir benimle ilgilenmiyorsun. Baş mimar olma endişesinin seni değiştirmesinden korkuyorum."

Sinan, Mihri'nin aklından geçenleri rahatlıkla okuyordu. Son kez kaşığını yemeğine daldırdı.

"Ellerine sağlık." dedi.

Yemekten sonra Mihri, kahveleri yapıp geldi. Karşılıklı oturdular. Sinan, geceyi mahvetmek istemiyordu. İstemiyordu ama gecenin geri kalanını da düşünmek hiç işine gelmiyordu. Aklında başka bir kadın varken kendi eşi bile olsa hayalindeki kadından başkasına dokunmak istemiyordu. Midesine kramplar giriyor, başı ağrıyordu. Ne yapıp edip bu geceyi de atlatmalıydı. Bundan öncekileri nasıl atlattıysa ama Mihri'nin izin vereceğini de sanmıyordu.

Ay meleşini düşündü. Şuan ne yapıyordu? Sarayda odasında uyuyor muydu, yoksa bahçede geziniyor muydu? Mihri, fincanı yan tarafta durmakta olan sehpaye bıraktı. Ayağa kalktı, Sinan'ın oturduğu divana geldi. Yasüklardan birini arkasına dayadı, sırtını

yasladı. Sinan'a biraz daha yaklaştı. Sinan ilk kez Mihri'nin kendisine dokunması düşüncesinden nefret etti. Mihri'ye âşık değildi, âşık olarak da evlenmemiştir. Yine de üç yıl boyunca onunla pek çok acıyı ve neşeyi birlikte paylaşmışlardı. İlk eşini kaybettiği günlerde eşinin ölüm acısını çekerken kendisini hayata bağlayan bu kadın olmuştu. Çocuğu da olmadığı için yapayalnız geçen gecelerin omzuna nasıl yük olduğunu hatırladı. Mihri'nin eve gelmesiyle yaşama dönmüş, yaşadığını onunla anlamıştı. Ay meleşği gördüğü günden beri de hayatı tekrar alt üst olmuştu. Bir zamanlar hayatı kendine cennet eden kadına baktıkça içindeki ateş gürlüyor, görülmedik terler döküyordu. Mihri'nin kendini ne çok sevdiğini de biliyordu.

Ama işte bu gece olamazdı. Olmazdı. Mihri, başını Sinan'ın omuzlarına dayadı, gözlerini kapadı. Küçük bir kedi yavrusu gibi kıvrıldı kolunun altında. Bir yandan da boşta kalan eliyle belinde sarıldı. Sinan'ın sıcaklığını duydu. Sevdiği adamın kollarında olmak ona güven ve huzur verdi.

"Seferden geldiğin günden beri benimle pek ilgilenmiyorsun gibi..." diye sorarken sesi titredi. Belki de öfke dolu bir cevap almaktan korktu. Sustu, biraz daha sokuldu, iyice gömüldü Sinan'ın omzuna. Mihri'nin saçları boynuna değiyor, Sinan, saçların kokusunu aldıkça kendini nehrin kenarında görüyordu. Om/unda kendine delilei gibi âşık olan kadının saçlarını okşadı, şefkatle. Av meleşğini düşündü, onun da böyle saçlarını okşayabilecek miydi? Onu, om/una yatırıp yazdığı şiirleri okuyabilecek miydi? Aklında bu düşünceler dolansa da omzunda yatmakta olan kadına doğru eğilip onu saçlarından öptü.

Mihri, yumuşak bir ses tonuyla "beni hiç bırakma Sinan" dedi.

Sinan, elini Mihri'nin saçlarında gezdiriyordu. Bu söz üzerine duraksadı. "Kadını içgüdüleriyle acaba Mihri, seziyor muydu? Bir gün açıklaması gerekirse bunu Mihri'ye nasıl açıklayacağı da o an akıma geldi. Kendisine âşık bir kadının kalbini incitmekten o gece korktu.

"Mihrimah'ı unutmalıyım. O, bir padişah kızı, baş mimar olacağım ama hem evliyim hem de ona göre yaşıyorum. Ah deli gönül, ne vardı kollarının arasında sana âşık olan kadına âşık olsaydın. Her şevini sana sunan, yollarını gözleyen, sen gelmeden uyumayan, sen yemeden yemeyen şu zavallı kadına âşık olsaydın." Gülümsedi Sinan, "zavallı olan o mu yoksa ben miyim?" dedi.

Sinan'dan haberi olmayan, beni fark etmeyen genç bir kıza âşık olan Sinan Usta! Bu yaşta âşık olan adamın kalbi dayanır mı bu ateşe? Uzak yolları gözleyip de bir tebessüm göremediğin dudakların sahibi, kement vururken gözlerine.

İçindeki ateş öyle büviidü ki duramadı Sinan. Acı geldi oturdu göğsüne. Acı, yüreğine o kadar ağır geldi ki kolları arasında küçük bir kedi yavru-

Mi gibi kıvrılan kadına sarıldı. Sıkıca onu sardı. Çocuklar gibi ağlamak, içindeki aşk yüzünden kolları arasındaki kadından af dilemek istediye de yapamadı. Hem ne diyecekti Mihri'ye. "Ben kızım yaşındaki Mihrimah'a âşık oldum mu" diyecekti. "Onun için geceler boyu sabahlara kadar yapacağım hanları, hamamları düşünüyor, onun başkasıyla evlenme düşüncesi beynimi küçük bir fare gibi kemiriyor, şuan kollarımda olan kadının sen değil de ay melek olmasını istiyorum mu" diyecekti. Mihri nasıl karşılayacaktı? Ya onun kadınlık onuru ne olacaktı? Beni deliler gibi sevdiği için belki af edecek ama peki beni şimdiki sevgisiyle sevecek mi? Bana bakarken kendini aldatan bir erkek görecekti karşısında. Ben ne göreceğim onun gözlerinde! Gözlerinin içine baktığımda o masum aşkını görebilecek miyim?

Mihri "çok yorgunsun galiba bu gece" dedi, sesinde kırılma vardı. Sinan, aklından geçenleri bir yana bıraktı. Kadının yüzünü avuçlarına aldı. Önce koyu kahverengi gözlerine sonra da acı ile titreyen minik dudaklarına baktı. Hafif aralanmış dudaklarına küçük bir buse kondurdu. Gözlerinin dolduğunu görmesini istemedi, tekrar sarıldı.

Yatsı namazını kıldıktan sonra yatağa çekildiler.

Sinan'ı gece uyku tutmadı. Yanında yatmakta olan kadına baktı, gecenin karanlığında. Mutlu bir yız ifadesi vardı. Küçük burun delikleri nefes alıp verdikçe kabarıp sönüyordu. Onu uyandırmamağa dikkat ederek yataktan kalktı. Odanın içerisinde gezindi durdu. Bir süre sonra pencerenin önündeki divana oturup hayaller kurmaktan kendini alamadı. Unutmaya çalıştıkça içindeki ateş büyüyordu sanki. Ateş büyüdükçe acısı da büyüyordu.

"Baş mimar olursam şansım daha da artar. En azından sultan kızma talip olma hakkını bir noktada elde etmiş olurum. Ne de olsa bir devşirmeyim

ve sultanın annesi Haseki Sultan'da bir devşirme. Haseki Sultanda ortak birçok yönümüz. var. Hem i'.oniil sultanı için övle camiler, külliyele yapacağım ki dünya durduğu müddetçe onun ve benim adımlı vaşavan bütün kullar öğrenecek."

Sabaha karşı Mihri ile tartışmamak için yatağa ıı/andı. Uyuyormuş gibi yaptı. Mihri kalktığında kendini yanında bulmalıydı.

"Yarın sabah istediğim süre doluyor." diye yatağında düşünürken Mihri, kırıdanmaya başladı. Cüzlerini açtı, Sinan'a baktı. Yanağını okşadıktan sonra yataktan kalktı. Sinan'a güzel bir kahvaltı hazırlamak için mutfağa doğru adımladı. Mihri'nin odadan çıktığını duyduğunda Sinan da yataktan çıktı. Mihri'nin hazırladığı kahvaltıyı yaptı, odasına çekildi biraz Kur'an okuyup dua etti. İçindeki heyecanı bastırmaya çalıştı.

Sinan akşamdan sonra kapıda kendisini bekleyen arabaya bindi. Lütü Paşa'nın konağına gitti. Konakta kendisi için hazırlanmış olan akşam yemeğine katıldı. Yemekte Saki diye bilinen Kanuni'nin en çok sevdiği şair de vardı. Sinan, genç yaşta yıldızı

parlayan bu şairi pek sevmezdi. Çocuk denilecek yaşta padişahın dikkatini çekmesi ve zaman içerisinde Şairlerin Sultanı diye anılmasına ayrıca içerlenirdi. Kendisi neredeyse şöhrete hayatının sonlarında ulaşmıştı. Karşısında durmakta olan genç adama kin dolu bakışlar savurdu.

Baki, yemek bittikten sonra, kendisine ait bir şiirini okudu.

*Nâm u nişane kalmadı tasl-ı bahardan
Uıışdü çemende berg-i dıraht itibârdan
Escâr-ı bağ hırka-i tecride girdiler
Bâd-ı hazân çemende el aldı çenârdan
Her vanadan ayağına altun akup gelir
Escar-ı bâğ himmet umar cûy - bârdan
Sahn-ı çemende durma salınsın sebâyile
Azadedir nihâi bugün berg ii bârdan
Bakî çemende haylî perişan imiş varak
Benzer ki bir şikâyeti var rüzgârdan*

Sinan, şiirden o kadar etkilendi ki genç adamı bir an da olsa sevmeye başladı. Şiirler okundukça yaralı gönlü hoş oluyor, bütün dert ve kederlerden uzak ay meleğin yanı başında nefesini duyuyordu. Gecenin ilerleyen saatlerinde misafirler kalkmaya başladı.

Bütün misafirler gittikten sonra Lütfi Paşa ile baş başa kaldılar.

Paşa "senin gibi bir dehanın aşk elinde eriyip gitmesi beni üzüyor. Aşk, olmazsa sanır mısınız ki bunca şiirler söylensin, camiler yapılsın. Aşk, şairlerin ve ince ruhlu insanların sermayesidir. Sermaye olmazsa ne bir mısra dökülür ortaya ne de gün ışığının altında aydınlanan camiler. Yarın divan toplantısı var. Baş mimarlık konusu da ele alınacak. Sanırım başka bir aday da yok. Bu iş için biçilmiş kaftan sensin."

Sinan'ın, aşk acısından yaşla dolmuş gözleri parladı birden. "Teveccühünüz efendim" dedi.

"Senin baş mimar olduktan sonra şaheserler oluşturacağına inanıyorum. Hele de içindeki bu aşk seni

yaktıkça." Sinan oturduğu yerde kımıldamadan durdu.

"Aşkın yaktığı can, acısını döker ellerine. Acı dökülen el ise yıkılan kalbini onarmak için inşa eder her şeyi. Sevgiliye sıkıntılarını anlatamamanın ona ulaşamamanın verdiği elem, doğurur, bunca sanatı. Bilmez değilsiniz ya paşam!"

"Evet, şimdi hatırladım, Fuzuli'nin yazdığı Leyla vü Mecnun tam sana göre Sinan. Sarayda ve halk arasında bugünlerde ellerinden ve dillerinden düşmüyor. Kerbala çöllerinden gelen bir nida!"

"Paşam, her aşkın kendine özgü bir kültürü vardır. Bizimkisi mimarlık üzerinedir. Padişahımız nasıl ki muhteşem diye anılır, Hürrem Sultan sayesinde, ben de bu yaşta içine düştüğüm aşkın elemi ni döneceğim taşlara. Göreceksiniz bu yüzyıldan geriye sadece benim sanatım payidar kalacak."

"Çok iddialı konuşuyorsun Sinan Usta."

"Aşkın büyüklüğünü göstereceğim insanlara. Aşk ki sonunda yolunu Allah'a çevirir insanın. O kudretiyle bir ol demesi yeter. Kaldı ki ben aciz kulun böylesi iddialı konuşması da ondandır."

Paşa, karşısında gün be gün eriyen adama baktı. Gülümsedi.

"Göreceğiz Sinan" dedi.

Ertesi günü divan toplantısında Sinan'ın baş mimarlığı konusu da ele alındı. Lütü Paşa, Sinan'ın ne kadar yetenekli biri olduğunu örnekleriyle açıkladı. Diğer divan üyelerinden itiraz gelmedi.

Padişah "bir ferman düzenlensin. Bu günden tezi yok baş mimarlığa Sinan usta getirilsin" dedi.

Günler sonra düzenlenen törenle Sinan, baş mimar oldu. İşleri artmıştı ama olsun, gönül sultanına

bira/ daha yaklaşmıştı. Av melek, divan toplantılarını genelde kafesten izliyordu. Sinan, gözlerini kafesten alamıyor, bazen küçük bir karartı gördüğünü sanıp seviniyordu.

Sevgiliye bir adım daha yakın olmak, fethedilme-ye hazır bir kale iken, kapısında beklemek de güzeldi. Sinan, fethedemediği bu kalenin önünde kapının açılması için beklemeye karar verdi. "Elbet bir gün bu kapı, bana açılacak" diye düşündü.

Çoğu geceler penceresinin kenarına oturup, uzaklara dalarak "gözden uzak olduktan sonra cana, nerede olduğun fark eder mi? Ha bir adımlık uzaktaki saray, ha dünyanın diğer ucu. Gözlerim ki seni gördüğünden parlak, fikrim sen olduğun için coşar.

Aşk, sen olduğun için aşk. Selin de boğulsa da bu can, kurtaracak olan yine sensin." diye düşündü, iç çekti.

Özlemi ağır bastığı gecelerde düşünmeyi bıraktı, divitini hokkaya batırarak bir şair gibi özlemine misralara döktü.

Sinan'ın, Acem Ali'den boşalan saray baş mimarlığına geleli aylar olmuştu. Haseki Sultan Cami'nin tek kubbesi bitmek üzereydi. Sinan, elindeki diğer işlere de bakıyordu bir yandan. Ülkenin dört bir yanında hanlar, hamamlar yapıyor, bunların yapımında

kendisinin yetiştirdiği bilge ustaları görevlendiriyordu. Baş mimar olduktan sonra payitahttı gelinlik kız gibi süslemek onun başlıca görevi oldu.

Ülkenin dört bir yanından gelen mektupları açıyor, okuyor, cevaplandırılması gerekenleri bizzat kendisi cevaplıyordu. O sabahta diğer günlerde yaptığı gibi masasının üzerine eğilmiş bir proje üzerinde çalışıyordu. Ansızın kapının çalmasıyla irkildi. Uykudan uyanmış gibi sersem bir bakış attı kapıya.

"Tam da kendimi çalışmaya vermişken kapıyı çalan da kim? " dedi. Kapı yavaşça açıldı. Gelen, Haseki Sultan'ın ulaklarından biriydi. Kapıda duran ulağın yanık buğday tenine gitmeyen açık mavi gözleri vardı.

Kapıdan ıkı adım ileri gelip "Haseki Sultan sizi huzuruna çağırıyor" dedi. Sinan, gelen ulağa hiç bakmadan başını, tamam anlamında salladıktan sonra elinde tuttuğu diviti yerine kovdu.

"Haseki Sultan Cami hakkında kendilerine detaylı bilgi vermiştim. Beni neden çağırtmış olabilir" diye düşünürken dün öğleden sonra uğradığı camide Mihrimatı Sultanda karşılaşmalarını hatırladı.

Haseki Sultan Cami'nin kubbesinin çalışmalarının nasıl gittiğine bakmak için uğradığında caminin içinde dolaşmakta olan gönül sultanını görmüştü. Önce gözlerine inanmamış, gözlerini kapatıp; açmıştı. Hayır! Gördüğü bir rüya değildi, işte, sultan butun alıntıyla, güzelliğiyle; varlığıyla caminin içini dolaşıyordu. Bu nasıl heyecandı Ya rabbi! .-Gaklarının yere bastığını bile hissetmiyordu. Gökte ararken yerde bulmuştu. Derin bir nefes aldı, heyecanını bastırmaya çalıştı; sultana doğru adımladı. Kendisine doğru gelmekte olan Baş Mimar'ı gören sultan, konuşmadan camiye dolaşmaya devam etti. Baş Mimar'ın sürekli karşısına çıkmasından artık iyice sinir olmaya başlamıştı. Mihrimah Sultan, "bütün bu karşılaşmalar tesadüf olmaz" diye geçirdi içinden. Genç ve bekar olsa iyi! Hem evli hem de benden çok yaşlı. Keskin bir zekası olduğu kesin ama bu onunla bir ömür geçirmek için yeterli değil. Prut'ta da ne zaman atım ile gezintiye çıksam uzaktan beni takip ediyordu." diye geçirdi aklından.

"Camiyi beğendiniz mi Sultanımız, efendimiz" diyerek yaklaştı Sinan. Baş mimarın, kendisine seslenmesindeki hevecanı fark etse de Mihrimah, hafif bir tebessüm etmekle yetinip cami içinde dolaşmasını sürdürdü. Sinan ise günlerdir rüyasında gördüğü güzelliğin yanı başında olmasından duyduğu mutluluk ile Sultanın arkasından yürümeye başladı.

Ay melek "güzel" demekle yetindi. Baş mimarla sohbet etmek niyetinde değildi. Sinan, sevgilisinin ipekten yumuşak sesini duymanın verdiği heyecanla sadece bakıyordu. Sinan'ın hayran bakışları karşısında sultan, bu anında tadını çıkarmak istemiş ve "ileride benim içinde bir cami yapar mısınız?" diye sormuştu. Sinan, karşısında duran güzellik

karşısında kendisinden öyle geçmişti ki söylenenleri duymamıştı bile. Kendisini topladığında "sizin doğum gününüze uygun" diye sözüne başlamıştı ki söylediğine şaşırarak sustu. "Elbette, sultanım, sizin için daha güzel camiler yapacağım" dedi.

Mihrimah, bir kez daha zoraki gülümsemeyle baktı Sinan'a. Sinan, bu anı hayatı boyunca unutmayacağını biliyordu. "Bu sözünüzü unutmayınız, cihan padişahımızın eşleri için harikulade bir cami." dedi. Sinan, Mihrimah'ın bu sözlerle kendisini övdüğüne emindi.

Caminin dışına çıktıklarında Sinan, bahçede bulunan güllerden birini koparıp av meleşine uzattı. Bakışları buluşmuştu. Genç kız, nazik bir tebessümle kendine uzatılan gülü aldı fakat gözlerinin boş boş baktığını da anladı Sinan. Sultan yanında bulunmakta olan dadısıyla birlikte faytona bindi.

Sinan, sultan gözden kaybolana kadar gözleriyle arabayı takip etti.

Ne kadar süre orada öylece kaldığını bilmiyordu. Derviş Ali'nin omzuna dokunmasıyla kendine geldi. "Gönül sultanım, yüreğimde çalan davulları duymuyor musun? Gözlerimde dolanan haylaz çocuğu görmüyor musun?" diye mırıldanıyordu.

Sinan, sarayın koridorlarında bunları düşünerek adımladı. Huzura vardığında Haseki Sultan'm sinirden beva/ teninin kırmızıya döndüğünü gördü, kalem kadarı, incecik beli, sürmeli gözlerindeki bakışları ile çok güzel bir kadın olsa da taht işin sürdürdüğü mücadelecilik bilmecen vakti. Sinan'a oturması için bir yer gösterdi. Hürrem Sultan, Sinan'la konuşmaya nasıl başlayacağına çoktan karar vermişti.

Sinan kendisine gösterilen yere oturduğunda "Prıt'ta yaptıklarını bilmeyen yok baş mimar" dedi. Sesindeki öfke takdirin önüne geçti. "Seni ben de tebrik ettim, takat aklından geçenlerin senin için hayra alamet olduğunu düşünmüyorum."

İhtiyar denilmeyecek yaşta olan baş mimar, ne diyeceğini bilemeden önce vere sonra da Haseki Sultan'm gözlerinin içine baktı.

"Belki padişah hazretleri size baş mimar olmayı layık gördü. Başarılarınız dilden dile dolaşiyor. Fakat bu sizi şımartmasın!

Hem neden bu kadar başarılı olduğunuzu da sanırım bilmeyen yok. Eğer sarayda rahat bir yaşam sürdürmeyi düşünüyorsanız sizden isteğim aklınız-dakini unutun ve sadece cami ve kervansaray inşa etmekle uğraşın."

Sinan daha küçük yaşlarda karşısındakine duygularını belli etmemeyi öğrenmişti. Annesi, Sinan'a her zaman "dostun da düşmanın da yüzüne baktığında aklından geçenleri okumamalı" derdi. "Bu, dostunun kendine olan güvenini sarsmaz. Dost dediklerin seni tanıdıkça yüz ifadenden ne düşündüğünü anlar. Fakat düşmanın, sana baktıkça öfkesi artar. Öfkesi arttıkça da yanlışı çoğalır." diye öğütlerdi.

"Prut'ta size ilham veren gücün ne olduğunu gayet iyi biliyorum." diyecekti ki mimar, konuşmaya başladı. "Sizin ne kadar hayırsever bir sultan olduğunuzu bilmeyen yok. Yaptırdığınız kulliveler, hanlar ve hamamlarla bu halk size minnettar. Unuttuğunuz bir şey var ki o da ben aşkı Ayasofya'nın ışığında, sağ elimde tuttuğum güneşin yakıcılığından sol elimde tuttuğum ay'ın ise gizeminden aldım. Gönül bir aşka bağlandığında ne kadar çırpınırsa o denli batar. Sizin bana edeceğinizi düşündüğünüz eziyetin bin katını kalbim bana yapmaktadır." Dedi.

Sultanın öfkesi bu sözlerden sonra daha da arttı. Karşısında duran adamın, bu sözleriyle neyi ima ettiğini çok iyi anlamıştı.

"Bir gece ansızın yok olmaktan korkmuyorsun yani " dedi sultan oturduğu yerden kalkıp odanın içerisinde adımlarken.

Baş mimar, kendisine söylenenleri duymuyordu. Karşısında sinirden öfkeye dönmüş kadına sadece gülümsedi. Gençlik yıllarına gitti.

Sinan, saraya geldiğinde yirmili yaşlarındaydı. O da diğer birçok erkek çocuğu gibi devşirilerek saraya getirilmişti. Anne ve babası, onun saraya gitmesini istiyordu. Dülger işinde kabiliyetli olduğunu çocuk yıllarından biliyorlardı. Sinan'ın, saraya gitmek için ailesinden izin almak gibi bir sıkıntısı da olmadı, diğer aileler gibi.

Devşirme uygulaması köye geldiğinde zaten kendisi de saraya girmeyi düşünüyordu. Hele de o günlerde yaşadığı olay, bu kararını iyice kesinleştirmişti.

Ağırnas köyünde arkadaşlarıyla birlikte köyün az dışarısında olan mağaraya giderek köylü kızların yoldan geçişlerini izledikleri günlerdi. Mağaradan çıkıp eve döndüğü bir gün Hıristiyan komşularından birinin kızı olan Maria'yı görmüştü.

İkinci olmak üzereydi, arkadaşlarıyla gittikleri mağaradan çıkmış herkes, kendine, köye girecek bir yol seçmişti. Sinan, dere kenarını sevdiği için köyün içinden geçen küçük dere yolunu tercih etmişti. Yolda adımlarken köstebeklerin bir ağacı var güçleriyle suyun önüne çekmeye çalıştıklarını görmüş ve onların bu çabalarını izlemeye kovulmuştu. Kendisine doğru adımlamakta olan güzel kızın ayak seslerini bile duymamıştı. Bir parmağın omzuna değdiğini hisseden Sinan, şaşkınlıkla arkasını döndüğünde uz,un boylu, esmer bir güzelin kendisine güldüğünü gördüğünde şaşkınlığı bir kat daha artmıştı. Yerde duran taşlardan birini alan esmer kız. taşı yavaşça köstebeklerin olduğu tarata attı. "İnsanlardan daha akıllı olduklarını sanıyorlar. Oysa insan, gün gelecek yıldızlardan bile gemi yapacak." diyerek gözden kaybolmuştu. Sinan, arkasından gitmeye cesaret edemediği bu güzelliği o geceden sonra hep düşlerinde görmüştü. Bir akşam Hıristiyan mahallesinde yapılan şenliği izlemek için arkadaşlarıyla birlikte gitmiş ve şenlikleri rahatça görebilecekleri bir yere saklanmışlardı, aslında yanlarına gitseler kendilerini kutlamaya almayacak

değillerdi ama gizli olması onları daha da heyecanlandırmıştı. Sinan, kalabalığın içerisinde günlerdir rüyasına giren kızı gördüğünde kalbinin yerinden çıkacağını sandı. İstem dışı bir hareketle eli kalbine gitti, sanki eliyle kalbini tutunca kalp atışları normalleşecekti. Kızı, göz hapsine aldı, tek başına yakalayabileceği bir anın hayaline dalmıştı ki kalabalığın içinden uzun boylu bir delikanlının kıza arkasından sarıldığını gördü. Herkesin içerisinde hiç kimseye aldırmadan öpüşüyorlardı. Sırtından aşağı soğuk bir terin aktığını hissetti Sinan. Oracıkta düşüp kalmamak için derin derin nefesler almaya çalışıyor, bir yandan da yatımdaki arkadaşlarının kendisindeki değişimi fark edeceklerinden korkuyordu. Ani bir hareketle yanlarından uzaklaştı. Fve gelip kendini yatağa bıraktığında ateşler içinde yanıyordu. Bir süre sonrada kendinden geçli. Kendine geldiğinde annesi ve babası başında bekliyorlardı. Annesi "oğlum, kaç gündür ateşler içinde yatıyorsun. Snvık-lıyorsun ama dediklerini ne ben ne de baban anlayamadık. Şükür rabbime ki yine de seni bize bağışladı" diyerek ağlamıştı.

Sinan, bir anda Hıirrem Sultan'ın sesiyle irkildi.

"Bak Sinan usta sabrımı taşırdığının farkında değilsin hâlâ. Seninle burada oyun oynamıyoruz. Hayatın söz konusu ve sen hiçbir şekilde ciddiye almıyorsun."

"Sultanım sizde bilirsiniz ki aşk ne dinler tarafından inkâr edilir ne de yasalarla yasaklanabilir. Yusuf'un gömleği aşk yüzünden arkadan yırtılmıştır. Prut'ta on üç günde yaptığım köprü aşkımın sadece ilk kıvılcımıdır. Göreceksiniz ki gün olacak Ayasofya'dan bile önce anılacak eserler ortaya koyacağım."

Hıirrem Sultan "bu kadar uzun ömürlü olacağını sanmıyorum baş mimar." dedikten sonra çıkmasını emreden bir el hareketi yaptı.

Sultan, baş mimarın odadan çıkması üzerine derin bir nefes aldı. "Aptal âşık, kızımı sana vererek Valide Sultanlık hayallerimi bitireceğimi sanıyorsan aldanıyorsun" dedi.

Sinan, sultanın odasından çıktıktan sonra ne yana gideceğini bilemedi. Sultan "ya başın ya aşkın" diye kendisini tehdit etmişti. Fakat aylardır rüyalarını süsleyen ay meleşinden de vazgeçmeyecekti. Yaşı ilerlemiş olabilirdi ama taşa şekil veren narin elleri vardı. Yaptığı köprülerle ünü dünyanın dört bir yanına yayılmıştı. Karşısında tek bir engel vardı o da evli olmasıydı. Biliyordu ki hünerli ellerinin sırrı dilinde de vardı ve bu dille Mihrimah'ı kendisine âşık edebilirdi.

Hıirrem, Sinan dışarı çıktıktan sonra odanın içinde dolaşmaya başladı. Pencereden bahçeye baktı, dışarıyı görececek hali yoktu. Mihrituah'm akımın Sinan i İt' karışmasını isimliyordu. Rüstem'in damat olarak kabul edilmesi için Süleyman'a yapmadığı cihv \ e işve kalmamışken, onu ikna etmişken durulan suyun yeniden bulanmasına izin veremezdi. Mahidevran ı lalılan uzaklaştırması gerekiyordu ki kendisiyle ço-etıkları gün

vu/ü görebilsin, da Mahideyran yok olacaktı ya da kendisi. Damarlarında dolaşan o vazgeçilmez ihtiras nedeniyle "kaybeden ben olmayacağım" dedi, pencereden uzaklaşırken. Mihrimah, kim ne derse desin, Rüstem ile evlenecekti, bunu hiçbir şeyin değiştirmesine izin veremezdi. Hafta içerisinde zaten Riistem ile görüşmelere de başlayacaktı. Mihrimah'ı çağırmalıydı, bir an önce onunla konuşmalı, aklı karışmadan bir an önce düğün için hazırlıklara başlanılmalıydı.

Hücrem Sultan, içeri giren kalfaya "Mihrimah'ı beklediğini" söylemesini istedi. Kızı gelene kadar kendine çeki düzen verdi. Sinirlerinin yatışmasını bekledivse de tahtın yolunun oğullarından birine ka- ¹¹⁹ panma ihtimali bile uykusunu kaçırmaya yeliyordu.

Elini hızlı tutmalı fakat sonunu göremediği kararlar vermemeliydi.

Kalfa, aceleyle odadan çıktı. 1 tanım Sultanın son günlerde hiç bu kadar sinirlendiğine şahit olmamıştı. Ters giden bir şeyler vardı. Küçük sultanın odasına girdiğinde telaşla "Hanım sultanımız, çok sinirli görünüyor. Sizi istiyor" dediğinde diğer kalfalarıyla sohbet etmekte olan Mihrimah'ın neşesi kayboldu. Yüzüne hüznün yerleşti. "Yine aynı konuyu mu konuşacağız." diye geçirdi içinden. Son günlerde annesi çok gergindi, bu gerginliğin nedenin de kendisi olduğunu gayet iyi biliyordu. Annesi, kendisinin evlenmesini istiyordu fakat kim diye kendisine bir kez olsun sorduğu yoktu. Gülümsedi Mihrimah. "Kim diye sorsa sanki aşık olduğum biri var da söylemeyeceğim" dedi.

Saray dışında sadece babasıyla savaflara katılıyordu. Saraydaki paşaları gördüğü yoktu ki gönlünün istediğini seçsin. Hem annesi kendisi adına karar vermişti zaten. Derin bir nefes alıp odanın önünde durdu.

Mihrimah, daha kapıdan girer girmez annesinin yüzü dönük olmasından dolayı Hürrem'in sinirli olduğunu anladı. Kendisiyle önemli bir mesele konuşacağı zaman odaya ilk girdiğinde göz göze gelmezlerdi. Annesinin bu huyuna alışmıştı. "Demek ki çok mühim bir mesele bu" dedi, Mihrimah akimdan. Ağzını açıp konuşmaya başlayacaktı ki "Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz küçük hanım?" diye serzenişte bulundu, Hürrem Sultan. Bu ani çıkış karşısında Mihrimah şaşırıldı. "Kendisiyle konuşmak istediği konu evlilik değilse Hürrem'i bu kadar sinirlendiren de ne olabilirdi?" Mihrimah aklından bunları geçirirken Hürrem'in kendisine bu kadar sinirlenmesine neden olan şevi merak etti. Olduğu yerde kalakaldı. Söyleyecek bir söz bulamadı.

1 Hürrem Sultan, "dün camide ne yapıyordunuz" diye tekrar çıkıştı.

"Cami" kelimesiyle neyi ima ettiğini çok iyi anladı, Mihrimah. Dün başı çok ağrıdığı için arabayla gezintiye çıkmış, yolu annesi için yapılan camiye de düşmüştü. Bu esnada Prut'tan beri peşinde olan Sinan ile karşılaşmışlardı ama onunla konuşmamıştı bile. Sinan'ı düşündü bir an. Kendisini gördüğünde gözlerinin içinin parlamasını, kendisine hayran bir şekilde bakmasını, sesinin titremesini... Mihrimah bir an annesinin karşısında

olduğunu unuttu, aşkın insanı ne hale soktuğunu düşünmeye kovuldu ama bu düşünceyi annesinin "Evet, cevap bekliyorum," demesi bozdu. Mihrimah, sesini çıkarmadı.

"Aşığınızla sohbet ettiniz öyle mi?" diye üsteledi Hürrem.

Mihrimah, bu hitapta aşağılayıcı bir imavı sezdiyse pek oralı olmadı, Evlenme yaşı gelmiş olabilirdi takat bu kendine göre yaşlı sayılacak baş mimar olamazdı. Kendisine âşık olabilirdi, bunu ta Prut'tan heri biliyordu. Şimdi de annesi kalkmış, o ihtiyara aşığı diye hitap ediyordu.

Annesinin öfkesini umursamasa da yine de itiraz etti. "Haseki Sultan" diye sözüne başladı. Annesine kırıldığında ya da onunla ciddi bir konu konuşmak istediğinde ona Hürrem yerine "Haseki Sultan" demeyi tercih ederdi. "Bu ithamınız bir şaka ise hiç hoş bir şaka değil. Yok, ciddi bir laf ise bu lafın sizin ağızınızdan söylenmesi beni bir kez daha incitmiştir."

"Bak küçük hanım. Tek kızım olduğun için bu güne kadar bir dediğini iki etmedim. Ne padişah babanız ne de ben, yüzünde bir hüznün gölgesi bile görmeye tahammül edemeyiz. Kaldı ki senin için çok yaşlı sayılacak baş mimar ile değil geleceği daha parlak bir adayla evlenmeni isterim. Koskoca Osmanlı topraklarına hükmetmek mi istersin, yoksa sadece baş mimar olan bir adamın karısı olmak mı?"

Mihrimah, kulaklarına inanamadı. "Annesi demek ki kendisi için aday arayışına çoktan girmişti, geleceği daha parlak dediğine göre aradığı o adayı da çoktan bulmuş demektir." Kızının yüzündeki soğukkanlılık karşısında Mihrimah'm aklından geçirdiklerini okumaya çalıştı, Hürrem. Biliyordu ki kızının üstüne çok giderse ne olursa olsun dediğini yapmayacaktı. Hatta Süleyman'a gidip evlenmek istemediğini bile söyleyebilirdi. Bütün planının suya düşmesinden korktu Hürrem.

"Baş mimarla ilk defa konuşuyorum. Daha önce de katıldığım birkaç savaşta köprü ya da han yaparken karşılaşmıştık. Fakat sizin bahsettiğiniz konudan çok uzak alanlarda sohbet ettik. Biliyorsunuz ki Prut'ta o olmasaydı belki biz daha Prut nehrinden çıkmayı umut ediyor olacaktık." dedi Mihrimah.

Hürrem, kızının sesindeki tınının pek de hayra alamet olmadığını anladı. Onu ikna etmesi gerekiyordu.

"Bak küçük hanım savaş meydanlarında kazanılan başarılar sadece kişinin tarihte anılmasına yarar sağlar. Meydanlarda kazandığın savaşı siyasetle de birleştireceksin ki bütün güç senin elinde toplansın. Bu ülke sadece meydanlarda kazanılan başarılarla mı ayakta kalıyor sanıyorsun. Keskin bir zeka ve ileri görüş. Kazandığın zaferi, siyasetle sülersen bütün kapılar sana açılır. Şimdi odana dön. Bir daha da söylemeye gerek yok baş mimarı senin etrafında görmeyeceğim." dedi, sevecen bir ses tonuyla.

"Hem senin devlet işlerinde kendini yetiştirmeni istiyorum. Bunun içinde elimden gelen bütün çabayı gösteriyorum. Senin devlet işlerini öğrenmen ileri de hepimizin hayatını kurtaracak, unutmama" dedi, Mihrimah'ın yanına gelip sarı saçlarını okşarken.

"Annesinin taht hırsına bir anlam veremese de söylediklerinde haklılık payı vardı." Mihrimah bu düşünceyle "bundan emin olabilirsiniz ki devlet işlerini öğrenmeyi sizden daha çok istiyorum." diyebildi.

Mihrimah, o gece sabaha kadar uyuyamadı. Annesinin kendisine eş olarak kimi seçeceğini de merak etmiyor değildi ama evliliğe pek sıcak bakmasa da Mahidevran'ın oğlu tahta geçtiğinde hayatlarının pamuk ipliğine bağlı olmasını düşünmek bile tüylerini diken diken etmeye yetiyordu.

Annesinin ileri görüşlü bir kadın olduğundan emindi. Odasının içerisinde tur atıp duruyordu. Ne yapacağını bilemiyordu. Karşısında iki yol vardı ya annesinin bulunduğu aday ile evlenerek cehennem bir evlilik yaşayacaktı ya da ileride Mahidevran tahtı ele geçirirse ölecekti.

Yatağına uzandıysa da ruhu daraldı, başına ağrılar girdi, birinden birini tercih etmek zorunda kalacaktı. Hangisinin iyi bir karar olduğuna emin değildi, Payitahtta güneş doğmak üzereyken yatağında bu düşüncelerle uyuyakaldı.

Sinan'a bu gece de uyku yoktu. Yanına gelip uzanmak isteyen Mihri'ye ilk defa öfkeli bir bakış attı. Öfkesini bastırmaya çalışarak "bu gece beni yalnız bırak" dedi.

Mihri, âşık olduğu adam tarafından reddedilmenin hayal kırıklığını yaşayarak ne diyeceğini bilemeden odadan çıktı. Kendi odasına gittiğinde hıçkırıqlarla ağlamaya başladı. Baş mimar olduktan sonra Sinan'daki değişime bir anlam veremez olmuştu. Sürekli işlerini bahane ederek evden uzak duruyordu. Bazı geceler çok geç geliyor, hiç konuşmadan yatağına yatıyordu. Yanında yattığının farkında bile değildi. Bazen de aylar süren seferlere katılıyordu. Kendinden uzaklaşması için bir neden yoktu aslında. Hıçkırıqları kesilince daha mantıklı düşünmeye başladı.

Geçen gün kendisine misafirliğe gelen, kulağı delik Safinaz Hanım, hem de ballandıra ballandıra sarayda dolaşan ama kimsenin imkan vermediği aşkı anlatmamış mıydı, kendisine. Sinan gerçekten Mihrimah'a âşık olduğu için mi on üç günde Prut Nehrinin üstüne köprü yapmıştı?" Fakat bu imkansız" diyebildi Mihri.

Yatağından çıktı, odanın içerisinde adımlamaya başladı. "Peki, bu anlatılanlar gerçekten doğruysa" diye geçirdi aklından. Açık olan saçlarını yolar gibi bir hareket yaptı. Adımlamaktan vazgeçti. O gün güldüğü gibi güldü Mihri, aklına gelen bu fikre. Sinan, elli yaşında evli barklı bir adamdı. Üstelik kendisi de ikinci eşiydi. Hayır, hayır Sinan, âşık olamaz-

dı. Kendisine âşık olmadan evlenmiş olabilirdi ama babası yaşında olduğu bir kıza hayır, hayır. Kendisi de pek güzel sayılmazdı ama çirkin de değildi. Sandığına doğru yürümeye başladı, düğün arifesinde annesinin kendisine hediye ettiği aynayı buldu. Aynayı alıp ağlamaktan şişmiş gözlerine ve yüzüne baktı. Ayna bir tarafa kendi bir tarafa düştü. Aklına .Vlihirmah'm güzelliği geldi. Genç kızın güzelliğini düşününce sinirleri iyice yıprandı.

"Evet, çok güzel değilim fakat çirkinde değilim. Hem insana dış güzelliği değil iç güzelliği gerek" diye varalı yüreğini avutmaya çalıştı. Yatağına uzandı, "çirkin miyim ben" diye düşünürken uykuya daldı.

Sinan, uzaktan görünen Ayasofya'ya baktı. Ay dolunaydı ve hüznün gözlerinden aktı. Gözlerinin dolduğunu hissetti. "Elli yaşında bir adamın üstelik evli bir adamın genç bir kıza âşık olmaya hakkı var mu di? Ben onun babası yaşındayım diye söyleniyordu kendi kendine. Utanmalısın Sinan, kızın yaşındaki bir kıza âşık olduğun için utanmalısın. Ya o badem gözler, cıvıl cıvıl sesi, içinde bana baharı yaşatan saçları. O ince narin parmakları. O, bana elli yaşında gönderilen bir hediye. Hayatımın yaşam pınarı. Bir sözüyle bu kalp olmazları oldurur. Ayasofya bile onun güzelliği karşısında sönük kalır.

Ey gönül, aptal gönül gel bu rüyadan uyan. Ya felaketin olur bu yaştan sonra bu aşk, ya da kalbinde onulmaz yaralar açar. "

Sinan, bu düşüncelerle gece boyunca yatağında döndü durdu. Kâh soğuk terler döktü kah genç sevgilisinin hayaliyle gecenin karanlığında tebessüm etti. Sevgilinin on yedisine basmasına az bir zaman kaldığını düşündü. İçi titredi, tüyleri diken diken oldu. Düşüncesi bile canını acıtmaya yetiyordu. Gönlünün sultanını alamazsa hali nice olurdu? Haseki Sultan kararlıydı ve onu kimse kararından döndüremezdi. Sinan, uzaktan görünen Ayasofya'ya baktı, gözlerinden yaşlar süzüldü.

Sabah uyandığında aklına gelen Mihrimah'ın pembe yanakları oldu. Anladı ki bu aşk, ister felaketi olsun ister cenneti sonuna kadar yaşayacaktı. Fakat korktuğu bir şey vardı ki Mihrimah on yedisine girmek üzereydi ve her an bir talibi çıkıp evlendirilebilirdi.

Mihri, sabah kalktığında Sinan'ı odasında bulamadı.

Sinan'ın hayatını kâbusa çeviren an sonunda gelmişti. Kanuni, kızı Mihrimah'ı evlendirmek istiyordu. Saraydaki söylentiler, Sinan'ın kulağına geliyor fakat inanmak istemiyordu.

Hürrem Sultan, kızı için bulacağı adayın hem zeki hem de başarılarıyla herkesin kendine hayran bırakan birinin olmasını istiyordu. Yaptırdığı araştırmalar içinde de en uygun adayın Diyarbakır Valisi ^{1 3 3} Rüstem Paşa olduğu görülüyordu. Sadrazam olarak göreve getirildiğinde kendi emrinden çıkmayacak biri olmalıydı bu ve keskin

zekasıyla ileriye g6r6p tedbirler almalıydı. Flem paşa ile evlendirirse siyasi g6c6n6 artırmış olacaktı. H6rrem, damadın R6stem Paşa olmasında kesin kararlıydı. Kanuni bu fikre pek sıcak bakmasa da aşkından başka bir şey g6remediği bu kadının isteğini reddetmek niyetinde değildi.

G6nler s6ylentiler altında ge7iyor, bir tarafta karısı Mihri, diğer tarafta gen7 sevgilisi, Sinan ne yapacağını bilmiyordu. İyice kendisini işine verdi, artık gece ge7 vakitte bile eve gelmez oldu. G6zlerinin altı 76kt6, işten başını kaldırdığı anlarda da hayalet gibi ortada dolaşır oldu. Mihri, kadını yanının ağır bastığı g6nlerde saraya giderek Sinan'ın karşısına 7ıkmayı ve "neredesin sen, eve neden uğramıyorsun" diyerek karşısında k676k bir kız 7ocuğu gibi ağlamayı dahi d6ř6nd6 fakat her defasında kendi kadınlık onurunu yıkmamak i7in vazge7ti. Karanlık gecelerde yollarda kalan g6zlerini, g6zyaşlarıyla avuttu, Sinan'la evlendiği g6n6 hayal ederek avunmaya 7alıştı. "Gelecekse bana kendi ayaklarıyla gelmeli. Ayaklarına kapanıp yalvardığım i7in değil" diyerek 7ekiliyordu pencereden Mihri.

Sinan, gece ge7 vakitlerde yorulan g6zlerini ovaladıktan sultanın annesiyle aralarında ge7en konuşmayı hatırladı. Karşısındaki cihan padişahının biricik sultan eşiydi. Bir yanda g6nden g6ne b6y6yen aşkı, diğer yanda sultanın ifadesiyle başı... 7aresizlik i7erisinde kıvranıyor 76z6m yolu bulamıyordu. D6ř6ncelerin altında ezilen ruhu, bedeninin g6nden g6ne zayıflamasına neden oluyordu. Eve geldiğinde Mihri, 7oktan uyumuştu.

Bir g6n L6tfi Paşa ile H6rrem Sultan Cami 6zerinde sohbet ederlerken konu padişahın kızını evlendirmesine geldi. Yaşlı mimar, kızardı, bozardı. Sesi titredi. Konuyu değiştirmek istediye de başarılı olamadı. L6tfi Paşa, Sinan'ın Mihrimah'a deliler gibi aşık olduğunu biliyordu. Onu bu fikrinden vazge7irmek i7in a7mıştı konuyu.

Sıcak ka elerini i7erlerken paşa "padişahımız,

kızını R6stem Paşa ile evlendirmeyi d6ř6n6yor. Bu konuda senin g6r6ř6n nedir Sinan" dedi. Sinan, kahvesinden bir yudum aldıktan sonra "Mihrimah'ın" diye konuşmaya başlayacaktı ki "Mihrimah Sultan istemez kanaatindeyim" diyebildi. Paşa, munis bir tebess6m yolladıktan sonra "Bak, Sinan, senin o kıza aşık olduğunu biliyorum. Gel vazge7 bu sevdadan. Senin gibi bilge bir mimarın başını cellatların elinde g6rmek istemem."

"Biz ki sevdamızı i7imizde tařıdđıđımızı sanırdık, Paşa. Ovs aşk, perdenin altında bile saklanmazmış.

Vazge7mek i7in sevgilinin dudağından 7ıkan bir hayır yeter. Onun dışında ne 6l6m, ne s6ylentiler, umurumda değil."

"Bu kadar g6z6 kara olduğunu tahmin etmiyordum. Gelip ge7ici bir heves olarak d6ř6n6yordum. şunu da bil ki R6stem'in namı Diyarbakır'da pek de iyi anılmıyor. B6t6n

işlerini rüşvetle yaptığı söyleniyor ki padişaha damat olmak gibi hayalinde göremeyeceği bir teklifi reddedecek kadar da aptal biri değildir. Hürrem Sultan'ın arkasında olduğunu ve kendisini desteklediğini biliyor."

"Paşa, bunca yıldır Sinan kulunuzu az çok tanımanız lazım gelirdi. Haseki Sultan'ın tehdidine bile aldırış etmiyorum. Karşısında, cihan padişahını dize getirmiş olabilir, ancak gönül sultanı hayır demedikten sonra bu kararımdan vazgeçmem."

"Ünün yavaş yavaş bütün dünyayı dolaşsa da sen sanatçı ruhlu bir insansın. Rüstem Paşa ile baş edemezsin. Gözünün karalığı başına iş açar diye endişelenmekteyim." Sinan, hem utandı hem de kızardı, [kaşa haklıydı. Paşaya hak vermesine rağmen "aşkın düştüğü gönülde de mantık aranmaz. Paşam söylentiler artık uykumu kaçırır oldu. Bilirim ki bu yürek bu aşktan vazgeçmeyecek. Sizden isteğim arzımı padişahımıza iletmenizdir."

Paşa "senin istediğin dünyada olacak bir iş değildir. Hürrem Sultan, Rüstem Paşa ile görüşmelere başlamış. Davul bile dengi dengine bunu unutma. Ben yine de senin isteğini haremağasına iletirim. Demem o ki olumlu bir cevap bekleme."

Bir an sessizlik oldu. Sinan, yaşadığı sevincin büyük bir ıstıraba döneceğini düşünmeden "yine de şansım var." diyebilirdi. Paşanın huzurundan çıktıktan sonra derin bir hüzne boğuldu.

Sinan, pek şanslı olmadığını bildiği halde yine de kalbinin sesine hayır diyememiş, aşkının doludizgin gittiği günlerde ne Haseki Sultan'ın tehdidinden korkmuş ne de cevap hayır olursa hayır kelimesinin ağırlığını sezmişti. Günler sonra Lütfi Paşa'nın ulaklarından biri Sinan'ın kapısını çaldı. Lütfi Paşa'nın yolladığı pusulayı uzattı. Sinan, çalışma odasına girip pusulayı açtığı anda gergin bekleyiş yıllar sürecektir bir acıyı haber veriyordu. Padişah, bu isteği kabul etmemişti. Mihrimah, Hürrem Sultanın evlenmesini istediği Rüstem Paşa ile evlendirilecekti.

Sinan, aldığı olumsuz cevap karşısında ne yapacağını bilemedi. Yıllar önce Maria'yla yaşadıklarını hatırladı. Ona da âşık olduğunu söyleyemeden kaybetmişti. İçindeki acıyı bir türlü unutamıyor, reddedilmenin ağırlığını üstünden atamıyordu. Fişi Mihri ile aynı evde olmalarına rağmen onu bile görmek istemiyordu.

Acıyı unutmanın en güzel çözümü çalışmaktı. Geceleri, oturup yapacağı camilerin çizimiyle uğraşmaya başladı. Çalıştığı sürece acısını unutuyor, yaralı yüreğini oyalıyordu. Ne zaman ki dinlenmek için yatağına çekiliyor, hüznün gelip yanına başına oturuyordu.

Bir akşam eve geldiğinde Mihri'nin kendisini beklediğini gördü. Sinan, acı dolu bakışlarla, gün be gün zayıflamakta olan eşine baktı. Günlerdir aynı evde yaşamalarına rağmen onu görmediğini, konuşmadıklarını düşündü. Artık ne sabah kahvaltısında ne de

aşam yemeğinde görüşüyorlardı. Mihri'nin bakışlarındaki öfkeyi anlasa da konuşmaya mecali yoktu. Mihri de Sinan'ın Mihrimah Sultan için aday olduğunu duyduğu günden beri Sinan'ı görmek istemiyordu. Onu her gördüğünde yüreğindeki yangın artıyor, bu yangını söndürmek için gece gündüz ağlıyordu.

BİTİMİZ YOK Kİ BAHTIMIZ GÜLE

Mihrimah günlerce yemeden içmeden kesildi.

Gül yüzü solmaya başladı. Annesinin kendisine bile danışmadan gidip bir aday bulmasına içerlemişti. "Hani ben onun biricik kızıydım. Bir dediğim iki olmazdı. Nerde benim padişah kızı olmam, istediğim kişiyi bile seçemedikten sonra, zorla biriyle evlendirilmek padişah kızma yakışır mı? Sarayda nice yakışıklı paşalar dururken gidip de Diyarbakır'dan birini seçmesi akıl kârı mı? Diye düşünüp duruyordu. Bu düşünceler içerisinde geceleri uykusuz kalıyor, gündüzleri ise eskisi gibi şen şakrak sarayın salonlarında dolaşamıyordu.

Kanuni, kızının bu haline üzülüyor, fakat nedenini sormaya çekiniyordu. Mihrimah'ı evlendirmeye karar verdiği günden beri aklında Sinan vardı. Hür-rem ise Diyarbakır valisi Rüstem Paşa diyor başka bir şey demiyordu.

Has bahçede dolaşırken düşüncelere dalmıştı Mihrimah. Kendisiyle evlenmek isteyen iki aday vardı. Birincisi sürekli kendisini takip eden yaşlı mimardı. Onu gördüğü günden beri nedense içinde garip bir duygu geziniyordu. Hem hoşuna gidiyor hem de nefret ediyordu. "Ünü dünyaya yayılmış bir mimar olabilir fakat evli biriyle evlenmek hiç de mantıklı değil, hem de benden yaşça büyükken " diye düşündü.

Peki ya diğer adaya ne demeli dedi, Mihrimah, bahçedeki güllerden biri koklarken. Cüzzamlı olduğu söyleniyor. Annemin böyle bir adamla beni evlen-

dirmek istemesini aklım almıyor. Elbette bildiği bir

şey var ama neticede o cüzzamlı adamla evlenecek olan benim. Of, bunları düşünmekten bayılacağım."

Odasına doğru adımlamaya başladı. Kapıda başının döndüğünü hissetti. Yatağına uzandı. Bir türlü uvuyatmadı, Sinan'ı düşündü sonra da hiç görmediği Rüstem Paşa'yı.

"Tamam, en iyisi Rüstem Paşa ile evlenerek bu sorunu çözmek. Padişah kızı olunca aşkı beklemek zor mu? " diye düşünerek Mihrimah uykuya daldı.

Sabah kalktığında başında bir ağrı vardı. Gece, Rüstem Paşa ile evlenmeyi kabul ettiğini hatırladı. Biliyordu ki annesi "olacak" demişe o iş olurdu. Karşısında durmak mümkün değildi. Yatağında döndü durdu. Bu iki adaydan dolayı evlenmek fikrinden nefret etti. "Babama 'istemediğimi' söylesem acaba faydası olur mu" diye düşündü.

Babası evlendirmek vazgeçse annesinin göstereceği tepkiden korktu. "Kabullenmekten başka çare yok" dedi, derin bir nefes alarak.

Kanuni, öğleden sonra öfkeyle Hürrem'in yanına geldi. Duydukları bütün sınırlarını ayağa kaldırmıştı. Bırak saray da halk arasında bile Rüstem ile ilgili söylentiler alıp başını gitmişti. Hürrem, Süleyman'ın içerisi girmesinden bir sorun olduğunu anladı. Kocasını çok iyi tanıyordu. Bakışlarındaki kızgınlığın damat adayı hakkında söylenenlerden olduğunu tahmin etmesi fazla vaktini almadı. İlk konuşanın kendisi olmaması için Süleyman'ın konuşmasını bekledi.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun güzeller şahı sultanım, parlayan ay'ım?" diye sordu.

Hürrem, elinde tuttuğu şerbet kadehini sehpaye bıraktıktan sonra Süleyman'a öyle bir baktı ki Süleyman, bu bakışa asla dayanamazdı. İçindeki öfke bir an da olsa dağılıp gitmiş, yerine karısına duyduğu sevgi gelmişti.

Hürrem, a/ da olsa Süleyman'ın yatıştığını görünce "Sultanım, padişahım, sizi böylesine öfkeliendiren de nedir?" diye hoş bir ses tonuyla sordu.

"Kızımız Mihrimah'a bulduğunuzu söylediğiniz paşa hakkında hem saray hem de halk günlerdir dilinden düşürmez ki koskoca Süleyman, biricik kızını verecek birini bulamadı da cü/zamlı bir paşaya verir" derler. "Hem gözümde kaçtığını sanmayın, güneşim ayım, kaç gündür saray salonlarından gölge gibi geçip gitmektedir."

Hürrem, Süleyman'a bir adım daha yaklaştı. Biliyordu ki Süleyman bir kere kararını verince asla değiştirmezdi. O karar vermeden kararım değiştirmek gerekti. Eğer Rüstem, damat olmazsa ne kendisi ne de Mihrimah, ne de oğulları uzun ömürlü olamayacaklardı.

"Padişahım, kulağınıza gelenlerin hepsini bende duydum. Siz sanır mısınız ki biricik kızımızı vereceğimiz paşayı araştırmadım. Rüstem'den daha uygun bir aday yoktur. Onun padişahımıza damat olmasını çekemeyenler atmıştı bu iftirayı. Adım kadar eminim ki bu bir iftiradır."

Süleyman, savaş meydanlarında bu kadar yorulmuyordu. Hiç değilse savaş meydanında düşman belliydi ve bazı taktiklerle etkisiz hale getirilebilirdi. Fakat saray öyle değildi. Her birini tek tek düşündü kafasında bu iftirayı kimin atacağını bulmaya çalıştı. Hürrem, bu esnada iyice yaklaşmıştı kendine. Günün yorgunluğunun da etkisiyle kendisine hiçbir zaman yalan söylemeyen kadınına güzeller güzeli gönül şahma inanmayı yeğledi. Hürrem hiçbir zaman emin olmadığı bir konuda konuşmaz ve fikir yürütmezdi. Emin olduğunda ise tek yol kalıyordu o da söylediğinin yerine gelmesi. Yine de kızını vermeyi düşündüğü bu adamın cü/zamlı olup olmadığını araştırması gerekiyordu. En azından bu söylentilerin son bulması için bir şeyler yapması

gerekti. Yoksa gerek halk gerekse saray cihan padişahının kızını vere vere bir "cüzzamlıya" verdiğini düşünecekti. En kısa zamanda bu dedikoduyu bitirecek bir çözüm bulmalıydı. Hürrem, Süleyman'ın bu konuyu daha fazla düşünmesini istemiyordu. Her an başka bir aday yok mu fikriyle Rüstem'den vazgeçebilirdi ve bir daha asla Rüstem Paşa'nın ismini ağzına alamazdı. Bu düşüncelerle karşısında öfkesi dinmeye başlayan kocasına bir adım daha yaklaştı. En azından bu gün bu konuyu ona unutturmalıydı.

Kendisine iyice yaklaşan Hürrem'in saçlarının kokusunu duyduğunda Süleyman, her şeyi unuttu.

Sabahın ilk saatlerinde Mihrimah, annesinin kapısında belirdi. Gözleri ağlamaktan şişmişti. Annesinin "gel" diye seslenmesi üzerine odaya girdi. Hürrem, Mihrimah'ın son günlerde neşesiz olduğunu biliyordu ama güzeller güzeli kızını gözleri ağlamaktan şişmiş bir halde sabahın ilk saatlerinde karşısında görünce yüğrei burkuldu.

Mihrimah, bütün öfkesini kusmak istercesine "bana bula bula cüzzamlı bir aday mı buldunuz? Haseki Sultan" dedi.

Hürrem, gece boyunca Süleyman'ı ikna etmek için çektiği sıkıntıları bir yana bıraktı, kızının yanına gelip solmuş yanağına bir öpücük kondurdu. Gülümsemeye çalışarak "sevgili kızım, bunun iftira olduğunu benim kadar sen de biliyorsun. Senin için en ideal adayı buldum" dedi.

Mihrimah, öfke dolu bakışlarıyla Hürrem Sultan'a baktı "Benim için değil Haseki Sultan, kendiniz için buldunuz o cüzzamlı adayı." Dedi.

Hürrem, sakın görünmeye çalışsa da sınırdan yanakları kızardı. "Rüstem'i tanıdığımda eminim ki sende çok seveceksin. Onu tanımadığın şimdi böyle konuşuyorsun. Evlilikte keramet vardır derler. Sabret, senin için ne kadar ideal bir eş seçtiğimi göreceksin" dedi.

Mihrimah, annesinin aslında bu eşi seçerken kendisinin mutluluğunu değil tahtı düşündüğüne emindi. Haseki Sultan'ın bakışlarındaki kararlılığı gördüğünde kaderine boyun eğmekten başka bir şansı olmadığını da anladı.

Hürrem, günler sonra Rüstem ile görüştü. Karşısında heyecandan ne yapacağını bilmeyen Rüstem Paşa, saygıyla eğilip velinimetini selamladı. En küçük bir hata bile yapmamak için dikkatle davranıyordu. Hürrem, kendisine oturması için izin verdiğinde Rüstem Paşa, "her zaman hizmetinizdeyim, sultanım" dedi.

Hürrem, daha ilk bakışta Rüstem'in ne kadar sadık olacağını anladı. Rüstem ise Hürrem'in bakışlarında dolaşan entrikaları görmekten korktuysa da rüyasında bile göremeyeceği bir makama adım adım ilerlemekten sonra memnundu.

İlk görüşme sonunca iki tarafta hoşnuttu durumdan. Rüstem, bir süre daha payitahta kalacak en kısa zamanda kızı Mihrimah ile tanıştırlıacaktı. Bu nedenle Rüstem, kendisini yakışıklı gösterdiğini düşündüğü kaftanlarını giyinip geziyordu.

Etafta sonunda Hürrem Sultan, kızı Mihrimah'ı da yanına alarak bahçeye indi. Çeşit çeşit güllerin, lalelerin olduğu bahçede adımlarken "yakında müstakbel eşinizle görüşeceksin" dedi, Hürrem Sultan. Mihrimah, adımını atmaktan vazgeçmiş gibi duraksadıysa da annesine belli etmemek için adımlamaya devam etti. Hiç sesini çıkarmadan Hürrem'i dinliyordu. İçinden "bitli Rüstem deseniz daha iyi" geçirdiyse de annesine söyleyemedi.

Aradan kaç gün geçtiğini bilmiyordu Mihrimah, bir sabah annesinin kalfalarından birini kapısını çaldı. "Huzura çağrıldığını" haber veriyordu. Saçlarını güzelce taradı, aynada yüzüne baktı, "biraz solgun görünüyordu; zamanla alışırım bu halime" diye iç geçirdi.

Sarayın soğuk duvarlarına baktı, içinin üşüdüğünü düşündü. Annesinin odasına girdiğinde Hürrem, heyecanla ayağa kalktı. Güzeller güzeli kızının koluna girip onu sedirlerden birine oturttu. Kendisi de yanına oturdu. Saçlarını okşadı, yüzünü öptü.

Annesinin bu tavırlarına alışmıştı. Çocukken de kendisini böyle severdi ama o zamanlar omuzlarına ağır yük yükleyecek istekleri olmazdı.

Gözlerini kaldırıp annesine baktı. Hüznün yerleştiği gözlerini gördüğünde Hürrem, şefkat dolu bir ses tonuyla " bugün güzelce hazırlanın. En güzel elbiselerinizi giyin." Dedi.

Mihrimah, bu hazırlığın kim için yapıldığını bildiğinden hiçbir soru sormadı. Annesiyle anlamsız tartışmalardan birine daha girmek istemiyordu.

"Söyleyeceğiniz başka bir şey var mı Haseki Hürrem Sultan" dedi, soğuk bir ses tonuyla.

"Giilümsesiniz iyi olacak" sizi görenler öcü gördüğünüz. sanacak" dedi.

Mihrimah, hızlı adımlarla odadan çıkıp kendi odasına girdiğinde gözyaşlarını tutamadı.

Öğleden sonra Haseki Hürrem Sultan'ın kalfalarından biri yine kapıda görüldü. "Hazırsanız anneniz sizi bekliyor" dedi.

Mihrimah, bu durumdan hoşlanmasa da Rüstem'in şuan sarayda olduğunu bilmek düşüncesi bile korkuttu kendisini. Hazırlıklarını ağırdan aldı, yavaş hareket ederek zaman kazanmaya çalıştıysa da "bu işten kaçış yok" diyerek odasından çıktı.

Annesinin odasına geldiğinde bir an kapıyı açıp açmamak arasında tereddüt etti. Buz gibi bir yüzle kapıyı açtı, karşısında Rüstem Paşa'yı görünce kapıyı kapatıp kaçmak

istediyse de saray kurallarına harfiyen uyması gerektiğini biliyordu. Rüstem Paşa ayağa kalmış, karşısında güzeller güzeli Mihrimah'ı görmenin heyecanını yaşıyordu. Aslında bu heyecan yakında sadrazam olmasından kaynaklansa da karşısındaki güzel kıza sahip olma fikri de kendisini heyecanlandırmıştı.

Misafirleri selamlayıp oturdu, Mihrimah. Annesine kaçamak bir bakış attı. Rüstem'in gözlerindeki ihtirası gördüğünde ne konuşacağını bilemedi Mihrimah. Kendisini odasına atmayı istiyor, lâkin bunda başarılı olamıyordu.

Rüstem, kalın bıyıklarının altında öylesine gülümsüyordu ki Mihrimah "bitli Rüstem dedikleri bu ha" diyerek karşısında durmakta olan adamı incelemeye başladı. Koyu kaftanını içerisinde başında duran kavuğa baktı. Parmaklarının kalınlığına hayret etti. Gözlerini, ağzını burnunu hiçbir şeyini beğenmedim diye iç geçirdi. Saniyelerin asra dönüştüğünü düşündü. Rüstem'in bakışlarını bir an olsun üstünden çekmemesine sinir oldu. Aklına Sinan düştü. Onun bakışlarıyla karşılaştırdı Rüstem'in bakışlarını.

Sinan'ın bakışlarındaki saf aşkın izlerini görmedi Rüstem'in bakışlarında. Adeta annesinin bakışlarında dolaşan taht, Rüstem'in bakışlarına da sinmişti. İğrendi bu düşüncesinden.

Rüstem'se sadrazamlığın mührünü görüyordu Mihrimah'ta. O kadar heyecanlıydı ki kaftanının neresine koyacağını bilemiyordu ellerini. Sadrazam olduğunda alacağı rüşvetleri düşündü, ülkenin en zengin insanı olacağı hayallerine kapıldı. Başına devlet kuşunun konduğuna emindi. Yıllarca çabalasa uğraşsa değil padişahın kızına aday olmak sara-vın kapısına bile ulaşamayacağını biliyordu Rüstem. Sadakati karşısında işte karşısında duran güzellikte kendisinin olacaktı.

Mihrimah, gece boyunca Rüstem'i düşündü, yatağında. Kendisine dokunduğunu, öptüğünü düşündüğünde midesi bulandı. Kendisini hazırlamaya çalıştı o günden sonra. "Bitli paşaya, padişah kızı" diye alay edip gülümsemeye çalıştı düştüğü duruma.

Günlerce hasta yatağında ay meleğin Rüstem Paşa ile evlendirildiğini hayal ederek yattı, Sinan. Gözlerini açmaya başladığında aklına hemen Mihrimah geliyor, ateşi tekrar yükseliyordu. Padişahın kendisini reddetmeyeceğine inancı neredeyse tamdı. Ama olmamıştı işte, olmamıştı. Yaşadığı hayal kırıklığına inanmıyordu. Ay meleğini başkasına kaptırdığına inanmıyordu. "Bundan sonra ben nasıl yaşarım" diye düşünüyor, bu düşüncenin ağırlığı altında tekrar günlerce yatağında yatıyordu. Haftalar geçiyor, Sinan iyileşmek bilmiyordu. Başucunda kendisini bekleyen Mihri'yi gördükçe acısı kat be kat artıyordu.

Mihri, etrafında dört döndü, iyileşmesi için can-şirah çabaladı. Sinan'ı böylesine yatağa düşüren nedeni bilmesine rağmen ona kızamadı, ne halin varsa gör deyip çekip gidemedi. Bu durumda tek tesellisi Mihrimah Sultan'm Rüstem Paşa ile evlendirilmesine

karar verilmesiydi. Sinan da zamanla bu aşkı unutacak ve kendisinin kıymetini elbet bir gün bilecekti.

Sinan iyileştikten sonra şokun etkisini üzerinden atmaya çalıştı. Kalbini söküp atamazdı ya! Bu acıyla yaşamayı da öğrenecekti elbet. Mihrimah'ı bir daha düşünmeyeceğine dair kendisine defalarca söz verse de kendisini hep Mihrimah'ı düşünürken buldu. Onun ayrılmaz bir parçası olduğunu biliyordu. İhtiyar kalbini heyecana gark eden sarı saçlarını hayal edip avutmaya çalışıyordu gönlünü. Bu avuntuların yetmediği gecelerde ise ağlıyordu, gözyaşlarını hiç kimseye göstermeden.

Bir gece "Bu acıyla yaşamak benim kaderimse, bu acıyı taşlardan başkası anlayamaz. Taşlar ki aşkın en sadık dostları olacak bundan sonra. Py Mihrimah, adı dilime yasaklı olan sevgili, gülüşü gözlerime haram olan sevgili, seni her anmam da nasıl kanıyorsa bu dilim, nasıl eriyorsa aşkının altında tenim, ruhun nasıl sızlıyorsa her daim, aşkımın tercümanı olacak ellerimde şekil bulan taşlar" diye haykırmak istedi, geceye. Yapamadı, sessizce ağladı Sinan. Hiçbir padişahın engelleyemeyeceği, hiçbir fermanın dindiremeyeceği acıyla, sevdıyla karmaşık duygular içerisinde ağladı.

Günler günleri kovaladı, geceler geceleri. Ağlamanın kâr etmeyeceğini gördü bir gece. Anladı ki aşk, ağlamakla çözülecek bir sır değildi. Acı, sızlanmakla geçecek gibi de değildi. Kendisi baş mimarsa, adı Sinan'sa bu aşkı, sadece yüreğinde taşımakla kalmayacaktı. Her bir gözyaşı için, her ah için bir taş koyacaktı, payitahtın yüreğinin ortasına. Bunun içinde gece gündüz kendisini işine verdi. Payitahta yaptığı camileri, hanları ve hamamları düşünerek ya gezintiler yaptı ya da oturup çizimlerle uğraştı. Camileri ve diğer yapıları dolaşırken kulağına gelen söylentileri duymamaya çalıştı. Kulağına gelen bir dedikodu vardı ki buna inanmak değil söylentiye duymak bile istemiyordu. Günlerdir aynı konudan sarayda kaynamaktaydı. Halk ve özellikle saray, daha güçlü, yakışıklı, başarılı paşalar dururken bütün işini rüşvetle yürütmeye çalışan Rüstem Paşa'nın, padişah damadı olmasını istemiyordu. Bu nedenle de Rüstem Paşa ile ilgili her gün yeni bir dedikodu ortalıkta dolaşıyordu. Bu dedikodulardan biri vardı ki padişahın bile geceleri uykusunun kaçırmasına neden oluyordu.

Padişah, biricik kızını vermeyi düşündüğü paşa hakkında çıkan söylentilere inanmasa da halk ve sarayda dedikodu aldı başım gitti. Buna bir dur demesi gerektiğini de biliyordu. Haseki Sultan, bunun bir iftira olduğunu anlatmaya çalışsa da padişah, bir türlü ikna olmuyordu. İçine kurt düşmüştü bir kere. Biricik kızını, cüzzamlı bir paşaya verecek değildi elbette.

Sinan, yolda adımlarken önünden geçtiği kahvede konuşulanları duydu. Küçük bir masa etrafında toplanan üç dört kişiydiler. Gür bıyıklı, gençten bir delikanlı "padişah kızı da olsan Allah baht güzelliği versin. Baksana dillere destan bir aşkın meyvesi olan Mihrimah bile cüzzamlı bir paşa ile evlendirilecek deniliyor" dedi.

İçlerinden en ihtiyarı söze atıldı "senin ağzının dediklerini kulakların duyuyor mu? Sen koskoca cihan padişahının kızında bahsediyorsun. Kesin bu bir iftiradır. Paşayı çekemeyenler tarafından atılan bir iftira."

Genç olanı atıldı "ne demek istiyorsun ihtiyar, ben şimdi iftira mı atıyorum?"

İhtiyar adam, gencin kanının deli gibi coştığı bir dönemde olduğunu bildiğinden alttan almaya çalıştı " be evladım sözüm sana değil. Bu sözüm lafı ortaya atanadır" dedi.

Sinan, kahvedekilerin konuşmalarını daha fazla duymamak için hızlı adımlarla yürümeye başladı. Bu tip konuşmalar, Sinan'ın moralini bozuyordu. Yolda adımlarken adımlarını büyük atıyor, kahvelerin önünden hızla geçiyordu.

Derviş Ali, hızla yürümekte olan Sinan'a baktı. Ona yetişmek için arkasından koştu. Yetiştğinde ise yakın arkadaşına moral verebilmek için "söylendiğine göre padişah Diyarbakır'a paşanın araştırılması için bir hekim göndermiş." dedi. Sinan, aldırış etmeden yürümesine devam etti. Derviş, ona yetişmek için soluk soluğa arkasından koşuyordu. "Hekimin vereceği rapora göre sultan kızı ya evlendirecek ya da başka bir aday bulacak. Rüstem Paşa'nın cüzzamlı olup olmadığı iddialarına böylece nokta konulacak."

Sinirle arkasına döndü, Derviş Ali'nin gözlerinin içine baktı "Hekim ne yapacakmış ki Derviş?" dedi.

"Sen beni dinlemiyor musun Sinan? Sana padişahın gizlice Diyarbakır'a bir hekim yolladığını paşanın sağlık durumunu araştıracağını anlatıyorum. Eğer vereceği rapor olumlu ise Mihrimah Sultan, Rüstem Paşa ile evlendirilecek. Koskoca padişahın düştüğü duruma bak! Kızını vereceği adamın bitiyle uğraşiyor" dedi.

Sinan, sinirden kıpkırmızı olmuştu. "Senin başka işin yok mu?" diyerek azarladı Derviş'i. Derviş, Sinan'ın gösterdiği tepkiyi anlıyordu. Ne de olsa Sinan da aday olmuştu ama sarayın tercihi Paşa'dan yanaydı. Sinan, payitaht içerisinde yapılmakta olan camileri, hanları, hamamları dolaşarak akşam etti.

Eve geldiğinde Mihri'yi merdivenin başında göremedi. Uzun süredir kendisini kapıda karşılamıyordu. Bir an hasta olabileceğini düşündüyse de Mihri'nin kendisine tavır aldığına emindi. "Farkında olmadan beni kapıda karşılamasına alışmışım" dedi. Odasına doğru adımlarken sessiz olan ev, ruhunu boğmaya duvarlar üstüne üstüne gelmeye başladı. Bir zamanlar, acılarını unuttuğu evi, şimdi yeniden cehennemi olmaya başlamıştı. Odanın içerisinde adımladı. Bir an ne yapacağını bilemedi. Hayatının çıkmaz bir yola girdiğini göremiyordu, bir yanda başkasıyla evlendirilmek üzere olan sevgili ve bir yanda da kendisini kapıda karşılamayı bırakan eşi, saçlarını ellerinin arasına aldı. Vicdan azabı duyuyordu duymasına ama artık çok geçti. İçinde yanan ateşi bir türlü

söndüremiyor, bu ateş hem kendini hem de Mihri'yi yakıyordu. Odanın içerisinde adımlarken "Kendin yaptın Sinan" dedi.

Karnı çok acıkmıştı, bir şeyler atıştırmak için mutfağa gittiğinde yemeklerin hazır olduğunu gördü. Sinan, her akşam bu işkenceyi tekrar yaşıyordu. Kendisi yüzünden acı çeken kadının yine de yemekleri hazır etmesi, vicdan azabını daha da artırıyordu. Mihri, kendisi eve geldikten sonra ortalıkta pek dolaşmıyor, Sinan'la karşılaşmıyorlardı. Sanki evde yaşayan kimse yok gibiydi. "O da zamanla alışır bu yalnızlığa" diye geçirdi içinden Sinan. "Her aşkın bir yalnızlığı vardır yanı başında, vuslat gelmediği zaman yaralı yüreği avutur" dedi.

Kendisi de yalnızlığa alışmaya çalışıyordu. Aslında pek de sorun etmiyordu. Mihri ortalık da yokken acısını daha kolay yaşıyordu.

Kanuni, odasında bir o yana bir bu yana dolaşıp duruyordu. Akli bir türlü almıyordu, sanki başka paşa kalmamış gibi Hürrem'in Rüstem diye inat etmesine anlam veremiyordu. Kızları için iyi bir koca olacağını söyleyip duruyordu.

Hürrem'in kendisine ne kadar âşık olduğunu bilmeseydi bunun altında başka bir neden arardı ama bu gerek duymuyordu. Güzeller şahı, Rüstem diyorsa elbette vardı bir bildiği.

Hekimbaşı içeri girdiğinde endişesi az da olsa azaldı. Karşısında duran ihtiyara "kimseden habersiz Diyarbakır'a gideceksiniz" dedi. Yaşlı hekimbaşı bu emri duyduğunda yüzü kirece döndü, ilerlemiş yaşı düşündü, bir de Diyarbakır'ın payitahtta uzaklığını. "Aman sultanım etmeyin" diyecek olduysa da canının endişesinden konuşamadı.

"Rüstem Paşa'nım cüzzamlı olup olmadığını inceliyor en kısa sürede haber getiriniz" dedi. Hekimbaşı, duydukları karşısında gülmek için kendisini zor tuttuysa da dışarı çıktığında hatif bir tebessüm etmekle yetindi.

"Koskoca padişah, damat kalmamış gibi Rüstem'in cüzzamıyla uğraşiyor" dedi içinden.

Kanuni de günlerdir bu konudan muzdaripti. "Hürrem'e hayır demek istemiyordu ama düştüğü hale de canı sıkılmıyor değildi. Ya dediği gibi iftara ise" diye aklından geçirmiyor değildi ama Sinan da iyi bir eş olabilirdi" diye iç çekti.

"Yaşı ilerlemiş olsa da devlet için canla başla çalışıyor, Van Gölü'nde ve Prut'ta yaptıklarına bizzat şahit oldum" dedi, fısıltı halinde.

Aylar sonra hekimbaşının yolladığı ulak haberi saraya getirdiğinde saray bayram havasına döndü. Ulak, padişahın huzuruna çıktığında hekimbaşının kendisine verdiği raporu iletti padişaha.

Raporda "Rüstem Paşa'nım cüzzam hastalığına dair bir ipucunun bulunmadığından ve

sağlam olduğu" haber veriliyordu. Bu habere en çok sevinense Hürrem'di.

Günler sonra Derviş Ali, o müthiş haberi getirdiğinde Sinan tam anlamıyla yıkıldı. Derviş Ali, bir sabah heyecanla odasına girdi ve "duydun mu paşada bit bulunmuş" diye bağırarak boş bulduğu bir yere oturdu. Sinan elindeki hokkayı yere düşürdü, yüzünün aldığı ifadeyi göstermemek için uzun süre eğilip yerden hokkayı almaya çalıştı. Bu haber, Sinan'ın bütün ümitlerini alıp gitti. Demek oluyordu ki ay kızın paşa ik¹evlenmesi için ortada bulunan tek engelde kalkmış oluyordu.

O günü nasıl geçirdiğini hatırlamıyordu Sinan, önce kendini Üsküdar'da deniz kenarına atmış, sonra da Edirnekapı dolaylarında oturup uzaktan sahili izlemişti. "Yıllar önce saraya gelirken bir gün baş mimar olacağını bile düşünmeyen ben, şimdi padişahın kızının aşkıyla bütün günümü cehenneme çeviriyorum" diye ağladı. "Hayatım onun iki dudağı arasında. Gönlüm de öyle." Bir Mihri belirdi gözlerinin önünde bir de Mihrimah. Her ikisinin de ateşinde yanıyordu. Ne Mihri'den vazgeçebiliyordu ne de Mihrimah'tan. "Aşk taşıyan gönül ölümsüzdür, ey aşk, seni de payitahtın unutulmaz bir parçası yapacağım" dedi. Gözleri ile önce bulunduğu noktayı sonrada karşıdaki Üsküdar'ı süzdü. Uzun süre baktı, Sinan. Boşluğa mı bakıyordu yoksa içindeki aşkın karşılıksız kalmasının sancısı ona yeni düşünceler mi fısıldıyordu belli değildi.

Ağlamaktan gözleri kan çanağına dönmüştü. Eve geldiğinde kendini yatağa bıraktı. Günler geçtikçe yine içine kapandı. Sessizleşti, gerekli bir şev olmadığı sürece konuşmaz oldu. Omuzlan çöktü.

Sinan, yaptığı külliyeleri, camileri boş bırakmıyor arada uğrayarak gelişmeleri takip ediyor, kendisine gelen mektupları cevaplıyorsa da içindeki onulmaz yara, yüzündeki neşeyi alıp götürmüştü. Onu görenler, saçlarının iyice ağardığını rahatlıkla fark edebiliyordu.

Hayat, Sinan için iyice çekilmez oldu. Bir yanda başkasıyla evlendirilmek üzere olan ay kız, diğer yan da aylardır ihmal ettiği karısı Mihri. Mihrimah'm evlenmesi düşüncesi Sinan için daha ağır geliyordu." Cüzzamlı söylentisi olan paşadan neyim eksikti. Ay meleği benden başkası mutlu edemezdi. Dünyaca ünlü bir mimarım. Hürrem Sultan'm siyasi emelleri olmasa Kanuni mutlaka ay kızı berile evlendirdi"

diye içerleniyordu içinden kimi geceler. İçindeki acı bir türlü dinmek bilmiyordu. Nereye giderse gitsin, gözleri ay kızı arıyor, bütün kadınlarda onu görüyordu.

Bir akşam eve geldiğinde Mihri'yi gözleri kan çanağı olmuş halde buldu. Kendinin kopyasıydı adeta. Karısını ihmal ettiğini, Mihri'nin ne kadar acı çektiğini hiç düşünmemişti. Kadın, acının elinde bir deri bir kemik kalmıştı.

Kapının önünde Sinan'ın kendine baktığını gördüğünde ağlamaklı bir ses tonuyla "dayanamıyorum" diyebilirdi.

Sinan, karşısında ağlamakta olan kadını görünce şaşkına döndü. Eli ayağına dolaştı, ne diyeceğini bilemedi. Küçük bir çocuk gibi onu teselli etmek, sabaha kadar onunla konuşmak istedi. Başını ellerinin arasına aldı. Saçlarını okşadı. Mihri, ağlamaktan yorulan gözlerle gecenin ilerleyen saatlerinde Sinan'ın 169 kollar arasında uyudu.

Mihri uyuduktan sonra Sinan, kolları arasında uyuyan kadını izledi sabaha kadar. Bebek gibi olan yüzü, çektiği acıdan kırıışmıştı. Saçlarındaki akları gördüğünde daha önce Mihri'nin saçlarında ak olup olmadığını hatırlamadı. Gecenin karanlığında düşündü durdu. Sonunda "ay kız başkasının olacaksa kollarım arasındaki kadını üzmeye hakkım yok. Hiç değilse o mutlu olsun. Ben gibi ellisindeki adamı ne yapsın ay kız?" diye kızdı kendine.

Aşkını içine atmaya, kendini işine vermeye ve kolları arasındaki kadını mutlu etmeye karar verdi.

Güneş doğmak üzereyken dudaklarından fısıltı halinde "kendi alın yazımı değiştiremiyorsam da, Mihri'ninkini değiştirebilirim, bitimiz yok ki talihimiz güle" sözcükleri döküldü.

Sarayda hummalı bir çalışma başladı. At Meydanı o güne kadar eşi benzeri görülmemiş şekilde süsleniyordu. Sinan, meydandan geçmek istemese de yolu mutlaka buraya düşüyor, yapılmakta olan hazırlıkları görüyordu.

Eve geldiğinde tebessüm etmeye çalışıyordu. Mihri, artık eskisi gibi kendisini kapıda karşılamasa da gülümsemeye çalışıyor, her şeyi unutmuş gibi davranıyordu. Sinan da ay kızı unutmuş gibi havransa da Mihri'ye bakarken bile aklına düşüyordu. Annesinin söylediği gibi yüz ifadesinden bir şey belli etmemeye çalışsa da Mihri, onun ses tonundan kendisine seslenmesinden ve yaklaşmasından hâlâ aklında Mihrimah Sultanın olduğunu anlayabiliyordu.

Karı-koca eskisi gibi sohbet etmese de düğün hazırlıklarının olduğu bu dönemde Sinan, Mihri ile daha yakından ilgilenmeye çalışıyor, her şey yolundaymış gibi davranıyordu. Akşam yemekleri sessiz *geçmiyor*, *az da* olsa aralarında *konuşma* oluyordu. Mihri, yemekten sonra kahve yapıp geliyor, birlikte içiyor; daha sonra Sinan, çalışmak için odasına çekiliyor; Mihri de ya nakışıyla uğraşıyor ya da erkenden yatıyordu.

Sinan, yıkıldığını göstermemek için büyük bir çaba harcıyordu. Yıllarca içinde saklanan asıl Sinan'ı ortaya çıkarmaya ramak kalmışken, aşkın peşinden koşacakken ayrılık daha kavuşma olmadan kendini gün yüzüne çıkarmıştı. "Bu acıya nasıl katlanırım ki" diye düşünüyordu. Aynada kendine bakmaya tahammülü yoktu. Uykusuzluktan gözlerinin önü morarmış, iyice zayıflamıştı.

Bir sabah Derviş'le yolda adımlıyorlardı. At Meydanından geçerken "düğüne de az kaldı. Şu hazırlıklara bak, sultan için değer. Muhteşem Süleyman ve onun dilden dile

masal gibi anlatılan aşkı Hürrem! Ve bu aşkın meyvesi Mihrimah!" diye konuşmaya başlamıştı ki Sinan, sinirli gözlerle Ali'ye bakınca Ali konuşmasına devam edemedi.

Sinan, "Padişah'tan izin istedim, son günlerde payitahta bulunmak istemiyordum. Payitahttan ayrılmamın uygun olmadığını söylemiş başmabeyinci-ye." dedi.

Derviş Ali, "Seninle ne işi olabilir ki? Acaba Mihri-mah Sultan evlendikten sonra onun için bir cami mi yaptırmayı düşünüyor?" dedi.

"Bilmiyorum" dedi Sinan yutkunarak. "Bildiğim tek şey bu günlerde payitahta olmak istemiyordum. Artık düşünemiyorum. Her saniye acı veriyor. Üstüne Mihri'nin kıskançlıkları ve küskünlükleri, kaldıramıyorum."

Aniden bakışlarını Ali'nin gözlerine dikti. Ali bu bakışlardan korktu. Sinan'ın ne diyeceğini merakla bekledi. Sinan "gün gelecek bu muhteşem düğün unutulacak. Rüstem Paşa unutulacak. Sadece benim ay meleğe olan aşkıım hatırlanacak. Bitli paşayı hatırlayanlar sadece tarihi okuyanlar olacak. Bense aşkıımı bütün dünya âşıkalarının gözlerinin önüne sereceğim."

Derviş Ali, bu sözlerden hiçbir şey anlamasa da "sana inancım tam" diyebilirdi.

Sinan, o gece payitahta olmamak için ne yaptıysa da başarılı olamadı. Şehirden kaçamadı. Sokağa çıkıp dolaşmak ölümden beter gibi geldi. Ay meleğin başkasıyla evlenmesini hazmedemiyordu. Fakat karşısındaki padişah kıızıydı. Ay meleği kaçırmayı düşünüyorsa de bunun başlı başına bir hayal olduğunu biliyordu.

Bütün hazırlıklar bitti. Herkes nefesini tutmuş, Küstem Paşa ve Mihrimah Sultan'ın At meydanına gelmesini bekliyordu. At Meydanından geçen genç, yaşlı, çoluk çocuk meydanın güzelliğinden gözünü alamıyordu.

Mihrimah, bu gece çok mutlu olacağına tam tersine sessizdi. At Meydanı'na gelirken kendilerini taşıyan arabaya hayran hayran bakan insanlara gülümsedi, bu gülümsenin altında acıma duygusu da vardı. Belki halktan biri olsa sevdiği bir erkekle evlenebilirdi, fakat şimdi hiç de istemediği bir evliliği siyasi nedenlerle yürütmek zorunda kalıyordu. Halkın karşısında mutlu görünmesi gerektiğini daha çocukken öğrenmişti. Padişah çocukları, asla içlerinde taşıdıklarını yüzlerine vuramazdı. İçlerinden ağlar ancak insanların karşısında daima güçlü görünmeleri gerekirdi.

Bu gece iki kardeşi de sünnet olacaktı. Onlarda meydanda çoktan yerlerini almıştı. Mihrimah, düşüncelere daldı. Rüstem Paşa'nın gür bıyıklarını gördükçe karnına ağrılar giriyor; evliliğin düşüncesinden bile nefret ediyordu. Fakat yapacak bir şey yoktu. Annesine karşı yaptığı itirazlar işe yaramamıştı. Her defasında "bunu senin iyiliğin için yapıyorum. Taht, bir kurt gibidir; zayıf olanı yutar" diyordu.

"Ölümse ölmekten korkmuyorum anne" diye cevap verdiğinde ise "ölüm elbet bir gün gerçekleşecek takat bu tahtın tek sahibi ben olacağım. Bunda Rüstem ve senin de payım olacak. İlk ölenler sen ve ben olmayacağız" diyordu.

"Taht sevdan için beni, tek kızını feda mı ettiğini söylemeye çalışıyorsun?"

Annesi, Hürrem'in, öfkesinden korkmasına rağmen kendini tutamamış, öfkesini bir çırpıda söyle-y i vermişti.

"Küçük hanım, söyledikleriniz farkında değilsiniz. Odanıza çekilin ve aklınız başınıza gelene kadar da oradan çıkmayınız." dediğinde artık evliliğin kaçınılmaz olduğunu anlamıştı. Günlerce kendisini bu evliliğe hazırlamasına rağmen meydana giden arabanın aslında hiç de alışmamıştı.

Rüstem ise padişaha damat olacağı için ilk günden bu teklifi kabul etmişti. Hatta Hürrem'e sadrazamlık karşılığında istediği her şeyi yapacağına dair sözü ise hiç düşünmeden vermişti.

Rüstem ne zaman Mihrimah'ın gözlerine baksa sadrazamlığın mührünü görüyordu. Hakkında atılan iftiraları, bir şekilde bertaraf etmesini bilmişti ve işte sonunda istediği evlilik gerçekleşiyordu. Sadrazamlığın yolu kendisine altın bir tabakta sunuluyordu.

Mihrimah'ın kendisinden hoşlanmadığını bilmesine rağmen hiç de aptal biri değildi. Söz konusu padişaha damat olmak ve sadrazamlık ise kendisine âşık olmayan bir kadınla rahatlıkla evlenebilirdi.

Böylece rüşvet alması da kolaylaşacak ve ülkenin belki de en güçlü ve en zengin adamı olacaktı.

Muhteşem düğün bu hesaplar içerisinde bitti.

O gece Sinan'ın evinde, At Meydanının dillere destan kutlamasının aksine sessizlik hüküm sürdü. Sinan, erkenden uyumak için yatağına girdi fakat gözüne uyku girmedi. Gözlerinden akan yaşları silmeye gücü yetmedi. İçi içine sığmıyor fakat çare bulamıyordu. Sabaha kadar sevdiği kadın, dillere destan bir düğünle evlenirken o ağladı. O ağladı, küçük sultan eğlendi.

Halk içerisinde on yedi yaşında olan ile yetmiş yaşında olan kadınların hepsinin dudağı uyukladı o gece.

Bu düğüne tek sevinen ise Sinan'ın eşi Mihri oldu. İçin için "benim değilsen elinde olamadın ya" diyerek o gece sabaha kadar Rabbine dualar ederek başını mutlu bir şekilde yastığına koydu. Ne de olsa aylardır eşinden ayrı yatıyordu, acısı dinene kadar da ayrı yatabilirdi. "Aşkın karşılıksız kalmasının ne demek olduğunu o da anlasın. Güneşe yakınken yanmanın uzaklaşınca üşümenin manasını çözsün kendince. Bir el

uzatımı kadar yakinken Bağdat kadar uzak olmanın acısını çeksin."

Bu düşüncelerle Mihri uykuya daldı.

EL ÇEK TABİP EL ÇEK

Sinan, düşüncelere daldı, eskilere gitti, gecelere şerh düştü gözyaşlarından. Sabah erkenden gün doğmadan uyandı, doğan günden önce zamana koşmak istedi. Haykırmak istedi sevgilisine onsuz zamanın ne kadar yakıcı olduğunu. İçinde ne varsa her şeyi yakıp kül ettiğine dair. Ne zaman dinledi onu, ne de hayalindeki sevgilisi dinledi. Ağladı Sinan, sabaha karşı, gün doğmadan. Zamana yetişemeyeceğini anlayınca yeminler etti, aşkı üstüne. Yeryüzüne kazıyacaktı içindeki ateşi. Dünya durdukça görecekti insanlar. Ama asıl görmesi gereken görmeyecekti, göremeyecekti. Bilmeyecekti kendisi için yaptığını eserlerini. Olsundu, az da olsa aşkını içinden atacak rahatlayacaktı.

Sinan, bunları düşünerek sustu. Sabahtan akşama, akşamdan sabaha kadar, günler geçti. Haftalar geçti. Sinan hep sustu. Gözlerinin önünde eriyip giden kadını görmedi, göremedi.

Mihri, bir kelime etmesi için aylarca bekledi. Sinan'ın konuşmaya hiç mi hiç niyeti yoktu. Güneş doğdu, ay battı, yağmurlar yağdı, gökkuşakları çıktı, karlar yağdı... Bahar geldi, çiçekler açtı, kuşlar güllere kondu, Sinan yine de sustu.

Gönlünün sultanı evlendikten sonra Sinan, kendisini iyice işlerine verdi. Gece gündüz baş mimar olmadan önce gezip gördüğü yerlerdeki yapıtların yapılış şekillerini not aldığı defterini inceledi, yeni yeni notlar aldı, çeşitli çizimler yaptı. Ayasofya'ya gitti, aldı karşısına oturdu, izledi akşama kadar. Gezdi, etrafında. Ay batarken bir izledi, güneş doğarken bir başka izledi. Havailerini çizdi, defterine.

Güneşin batarken ki halini gördü Ayasofya'dan. Kaybedilen bir sevgilinin hicranını gördü. Yüreğinin kanadığını duydu. Gözlerinden akan yaş kimselere göstermeden sildi. Dudaklarından meşhur birkaç mısra döküldü.

"Aşyan-i mürğ-i dil zülf-i perişanıdadır

Kanda olsam ev peri gönlüm senin yanındadır."

Bir gün akşamüzeri kapı çalındı. Kapıyı, Mihri açtığına Sinan'ın yakın arkadaşlarından Derviş Ali'yi karşısında buldu. Uzun boylu, sakalları gür, sürmeli gözleri vardı. Annesini ve babasını çocukken kaybeden Ali, akrabalarının yanında büyümüştü. Sinan, onu gençlik yıllarında tanımıştı. Yıllar önce bir akşamüstü şiir meclisine giderken yolunun üzerindeki bir kıraathaneye uğramıştı Sinan. Kıraathanenin köşesine büzülmüş, tek başına elinde defter bir şeylerle uğraşan küçük, sürmeli gözlü bir çocuk gördü. Yanma vardığında bir matematik sorusunu çözdüğünü gördüğünde ise çocuğun zekasına hayran kaldı. Çocuk sayılacak yaşta olmasına rağmen onu yanma aldı. Bildiği ne varsa bu

sürmeli gözlü çocuğa öğretmeye başladı. Gür sesinden dolayı onu ayrıca güzel Kur'an okuması için bir dergâha da yolladı. Ali, büyüdüğünde kendi köyünden güzel bir kızla evlendi. Fakat Sinan'ın peşinden hiçbir zamanda ayrılmadı. Ustasının çektiği acıyı en iyi bilenlerden biriydi. Sultan'ın evlendiği günde onu yalnız bırakmamış, üzüntüsünü paylaşmıştı. Ustasının ağladığını da ilk kez o gün görmüştü. Derviş Ali. Saçları aklaşmış, yürümesi yavaşlamış olan bu adamın içinde taşıdığı aşkın büyüklüğünü gördüğünde hayret etmişti.

Keskin zekasına hayran olduğu bu büyük usta, karşısında çocuklar gibi ağlıyor; fakat elinden hiçbir şev gelmiyordu. Değil miydi ki o küçükken kendisine analık babalık yapan adam, şimdi aşkın elinde bir mum gibi eriyordu. Derviş Ali günlerdir görmediği ustasını merak etmiş, akşam namazına yakın evinin kapısını çalmıştı işte. Ustasına ayrıca Lütfi Paşa'nın da bir emrini getirmişti.

Karşısında Mihri'yi gördüğünde "akşamın bu saatinde kapıyı eşi açtığına göre Sinan Usta evde değil galiba diye geçirdi içinden". Selam vererek kapı aralığından "Mimar Sinan Efendi evde mi acaba?" diye sordu. Her zaman sesi neşeli çıkan Mihri Hatunun sesinde bir kırılma, incinme olduğunu sezdi derviş. "Evde buyurun" dedi kırılğan bir ses. Derviş açılan kapıdan içeri girdi. Geniş avlunun içerisindeki şadırvandan su sesi geliyordu. Ağaçların boyları da görmeyeli uzamıştı. Merdivenlerden çıkarak salona ulaştı. Sinan'ın çalışma odası sol taraftaydı. Salonun duvarlarındaki resimlere bakmadan odanın kapısını çaldı. İçeriden ses seda gelmedi. Mihri Hatun yanılmış mıydı acaba? Bir kez daha çaldı kapıyı. Yine içeriden ses seda gelmedi. Yavaşça kapıyı aralayıp odaya baktı. Sinan, pencere kenarında oturmuş, günün son ışıklarının aydınlattığı odasında kuran okuyordu. Derviş Ali, okumasını bölmek için kapı aralığında durdu.

Sinan, okumasını bitirdiğinde kapı aralığından kendine bakmakta olan Derviş Ali'yle göz göze geldi. Ayağa kalktı içeri girmesini söyledi, Kuran'ı rafa bıraktı. "Kapı aralığında öyle durma Dervişim. Hoş geldin" diyerek arkadaşına doğru adımladı.

Sinan, omuzları düşmüş, yüzü solmuş ve o kadar ağır hareket ediyordu ki Derviş Ali ağlamamak için kendini zor tuttu. Her an etrafındakileri harekete geçiren, onlara farklı ufuklar göstermek için uğraşan, neşe dolu adam gitmiş, yerine bir enkaz gelmişti.

İki yakın dost yıllardır görüşmüyormuş gibi bir birine sarıldı. Hiç konuşmadan bir süre öylece kaldılar. Derviş, ellerini Sinan'ın sırtına vuruyor, adeta acısını paylaştığını göstermeye çalışıyordu. Divana oturdular. Arada bir bakışıyor, fakat ağızlarından tek bir sözcük çıkmıyordu. Bu sessizliği kahve tepsisiyle kapıda görünen Milri bozdu. Kahve kokusu odayı doldurduğunda derviş, içli bir ilahi tutturdurdu. Yanık sesi, odayı dolaştı, eşyaların üzerinden geçti, akşamın son ışıkları Sinan'ın yüzüne düşerken onu ta yüreğinden yakaladı.

Kahvelerin bitiminde Sinan'ın hâlâ sessizliğini bozmadığı gören genç derviş, "Lütfi Paşa'nın konağında kurulacak olan mecliste seni aralarında görmek istiyorlar biliyorsun" diyebildi. Sinan, omzunu silkerek gitmeyeceğini ima etmeye çalıştı. Onun haline içi dayanmayan derviş, "akşam namazını da kıldığına göre sokaklarda adımlayabiliriz. Rahatlarsın hem de adımlayarak sohbet etmiş oluruz. Lütfi Paşa'ya hayır diyemezsin. Hem de belli bir nedenin yokken."

"Seni kıramayacağımı bilirsin, hazırlanayım çıkalım. Yatsıyı da bir camide kılarız."

Güneşin son ışıkları da evden çıkmadan önce gözden kaybolmuştu. Sokağa çıktılarında Sinan havayı içine çekti. Günlerdir evden sadece Ayasofya'ya gitmek için çıkıyordu. Evin kendisini boğduğunu, sokağı dönmek üzereyken fark etti.

Yolda adımlarlarken karşılarından Nişancı Celal-zade'nin düşünceli bir halde geldiğini gördüler. O kadar dalgındı ki verdikleri selamı duymadı. Birkaç adım gittikten sonra arkasına döndü Nişancı. Kendisine az önce selam verenlerin Sinan usta ile Derviş Ali olduğunu gördü. Soğukkanlı bir yüz ifadesiyle "selam verdim rüşvet değildir diye almadılar" şakasını yapacaksanız hiç yorulmayın. Bunu duymaktan artık gına geldi. Tabi padişahtan yediğimiz azar da cabası.

Olaydan haberi olmayan Sinan, Derviş Ali'nin gözlerine baktı. Ustanın şaşkınlığını gören nişancı, "Sinan dünyadan elini eteğini çekmiş gibisin. Kaç gündür saray ve dahi Bağdat bu olayla çalkalanmakta. Padişah hazretleri 1534 yılında yani bundan 5 yıl önce Bağdat dönüşü şair Fuzuli'yle karşılaşmış. Yazdığı şiirleri o kadar beğenmiş ki ona aylık bağlamış. Bizim yeni yetme yeniçeriler, Fuzuli'yi tanımadıkları için parasını almaya geldiğinde maaşını ödememişler. O da buna o kadar kızmış ki oturmuş bir şiir yazmış. Tabi çok sürmemiş, bu haber saraya uçmuş. Şimdi padişah, maaşı ödemeyen memuru buldurmak üzere adam görevlendirdi." Sinan, ünlü şairin, 9 akçe için bu kadar gürültü çıkarmasına anlam veremedi. Aklından geçenleri sanki derviş okumuş gibi "bildiğim kadarıyla geçimini Kerbelâ, Necef ve Bağdat'ta bulunan on iki imamların vakıflarından sağlamakta. Çölde yaşıyormuş."

Nişancı "bana müsaade dostlar. Acilen gitmem gereken bir yer var." diyerek uzaklaştı. Derviş Ali, "hem Fuzuli ile ilgili bugünler de kulaktan kulağa dolaşan bilgiler sadece bununla sınırlı değil." dedi.

Sinan, pek heyecanlanmasa da arkadaşını dinlediğini göstermek istercesine "ya neymiş" diye sordu.

Derviş Ali aktaracağı bilginin komik olduğunu söylemese de gülmeden edemedi. "Affedersin Sinan Ustam, ama anlatacağım o kadar komik ki kendimi tutamadım. Anlatıldığına göre Fuzuli, Ruhi ile yolda adımlarken bir köpeğin yolda pisliğini yaptığını görmüşler. Ruhi dayanamamış, uzun süre köpeğe bakmış. Onun dikkatle bir yere

baktığını gören Fuzuli de durmuş ve onun baktığı yere bakmaya başlamış ki Ruhi "Bak şu köpeğe ne kadar fuzuli demiş."

Şair bu söze kızmış kızmasına ama bağırıp çağırmak yerine okkalı bir cevap yaptırmış: "Vur karnına çıksın Ruhi." demiş.

Sinan, gönül sultanının evlendiği günden bu vana hiç bu kadar tebessüm ettiğini hatırlamıyordu. Derviş Ali'nin koluna girerek karanlık gecede adımlamaya başladılar.

İçinden de Fuzuli'nin "aşk derdiyle hoşem el çek ilacımdan tabip/Kılma derman kim helakim zehri dermanındadır" şiirini okuyarak yürüdü.

Gece Lütfi Paşa'nın konağında kimler yoktu kî Baki, Taşlıcalı Yahya, Zâtı gibi dönemin önde gelen şairleri divanlara oturmuş muhabbet ediyorlardı... Sinan'ın geldiğini görenler ayağa kalkarak onu selamladılar.

Gece boyunca şiirler okundu, gazeller söylendi. Derviş Ali'den gecenin bitiminde dua istendi. O da kendilerini yaratana hoş senalarda bulundu ve gece bitiminde yine Sinan'la ayrıldılar konaktan.

Şiirlerin etkisiyle kendisinden geçmiş az da olsa gönül sultanının acısını unutmuş görünüyordu. Akşamüstü gözlerine çöken hüznün dağılmış gibiydi. Yüzünde acıdan bir çizgi oluştu.

Sinan, gecenin karanlığında Derviş Ali'den ayrıldı. Evinin yolunda tek başına adımlamaya başladı. Hafifçe esmekte olan rüzgâr yüzüne çarpıyordu. Mecliste sohbe ne kadar müdahil olduysa şimdi o kadar sessizdi. Hüznün çökmeye başladığını hissettiğinde gözüne gökte salınmakta olan ay çarptı. Olduğu yerde kaldı, yoldan çeken tek tük kişi onun kim olduğunu, neden orada öylece durduğunu anlamadı. Ay'a baktı, Sinan, sonra uzaktan görünmekte olan denize.

BİR GOZ SÜZMESİ YETER

Derviş Ali, ertesi günü de ustasını yine tek bırakmadı. Akşamüzeri yine ondaydı. Birlikte bahçedeki şadırvanın yanına indiler. Suyun ruhu okşayan dökülüştünü dinlediler. Sinan'ın bu suskunluğunun altında yatan nedeni çok iyi biliyordu. Halkın dilinde dolaşıp duran bir beyit her şeyi anlatmaya yetiyor da artıyordu bile. "Olacak bir kişinin bahtı kavı talî yâr/ Kehlesi dahi mahallinde anın işe yarar."

Derviş Ali ile otururlarken dudaklarından dökülen bu mısralara kaptırdı kendini. Derviş, ustasının bu haline o kadar üzülmüyordu ki artık onunla konuşmanın vaktinin geldiğini düşündü. "Haddimi aşacağımdan söylediklerim af ola" diyerek söze başladı.

"Biliyorsunuz ki hünkar, yıllardır can arkadaşı olan İbrahim Paşa'yı bile kazandığı güç karşısında geçen günlerde öldürttü. Elbette bunda Haseki Sul-tan'ında parmağı vardı.

Çok ihtiraslı bir kadın olduğu herkes tarafından biliniyor. Tek başına iktidara yürümek istiyor. Kızını da hasta olsa dahi Rüstem Paşa'ya sırf iktidar için vereceğini bilmeyen yok."

"Bu sözlerinle ne anlatmava çalışırsın Sürmeli Oğlan?"

Derviş Ali, ustasının kendisine kızdığında Sürmeli Oğlan dediğini iyi bilirdi. Yine kendisine kızdığını belli etmeye çalışıyordu. "Bu defa susmayacağım" dedi.

"Sultan evleneli neredeyse yıllar oldu ama siz hâlâ gördüğüm kadarıyla yastasınız. Hiçbir işinizle uğraşmıyorsunuz. Bu elbette Kanuni'nin ve özellikle de Haseki Sultan'ın gözünden kaçmıyordun Kaldı ki Cihan padişahının Haseki Sultan için yazdığı "Sure-i Velleyl okurdum dün nemaz-ı şamda/Zülfün andım dilberin, nitdim, ne kıldım bilmedim" diyen mısraları onun Haseki Sultan'a ne kadar âşık olduğunun göstergesi. Demem odur ki Haseki Sultan'ı karşınıza almadan bu aşkı kalbinizden silin. Ya da madem sultan kafesten uçtu, aşkınızı taşlara çizin. Sizin kim olduğunuzu dünya âlem görsün!"

Sinan, sakalını sıvazladı. "Sürmeli Oğlan, haklı konuşursun, konuşursun da gel bunu gönle anlat."

"Siz değil miydiniz, bu aşkı dünya durdukça yaşatacağım diyen. Hani nerede o büyük lafı söyleyen ustam. Bu halde giderseniz değil dünyanın bilmesi siz bile unutulacaksınız."

Sinan, küçük bir çocuk gibi sustu. Sürmeli oğlan doğru konuşuyordu.

Mihri, her ikisinin de neyden bahsettiğini bildiği halde güler yüzle onlara kahve getirdi. Yüzündeki zoraki gülümseme arkasını dönmesiyle birlikte kayboldu.

Gözlerinden akan yaş göstermeden uzaklaştı yanlarından. Mutfağa girdiğinde "hangi kadın, buna tahammül edebilir ki" diye konuşmaya başladı yanında durmakta olan evin hizmetçilerinden birine. Hizmetçi, hanımefendisinin neyden bahsettiğini anlamıyormuş gibi yaptı, mutfaktan çıktı. Mihri, kendi ile baş başa kaldığında yalnızlığına gömüldü. Kendini nedense çok değersiz ve çirkin buldu. Mihri-mah gibi sarı saçları olmayabilirdi ama koyu siyah saçları, minik yüzüyle, tatlı diliyle güzel bir bayan sayılmaz mıydı? Gözyaşları sicim gibi akıyordu. Bu nasıl bir imtihandı ki âşık olduğu kocası bir başka kadına âşıktı ve kendi köşede bir gün gelecek Sinan tarafından sevileceğini ümit ederek bekliyordu. "Ya bana sabır ver, ya da bu adamı düştüğü derdin elinden kurtar" diye dua etti.

Şadırvanın başında konuşanlar susmuştu. Vaktin geçmekte olduğunu gören Derviş Ali, müsaade isteyerek evden ayrıldı. Şadırvanın başında yalnız kalan Sinan, suyun sesinin huzuru içerisinde biraz dinlenmek için olduğu yere uzandı. Çok uyumuş

muydu bilmiyordu ama uyandığında gördüğü rüyanın etkisinden kurtulamadı. Hemen çalışma odasına koştu. Hokkasına sarıldı. Rüyasında gördüğünü not almaya başladı.

Bitirdiğinde neredeyse kan ter içinde kalmıştı. "Hiç değilse Züleyha sadakası ver güzel tebessümünle, olmadı bir göz ucuyla ben kulunu görmem yeter" diyerek yorgun bedenini yatağına bıraktı.

AŞKIN MEYVESİ

Günler sonra Kanuni, Sinan'ı huzuruna çağırdı. Yorgun bedeni ve çökmüş gözleriyle baktı baş mimara. Oturduğu yerden kalktı. Pencereye doğru adımlıyordu ki mimara döndü, keskin bir bakış attıktan sonra gür sesiyle "iki gözümün nuru, canımın canı kızım için bir cami yapmanı istiyorum, baş mimar. Bütün hünerini göstermeni istiyorum."

Sinan, terledi. Bu kadar tesadüf olamazdı. Rüyasında nasıl bir cami çizeceğini görelî şurada kaç gün olmuştu ki? Hayretten olduğu yerde konuşmadan kaldı. Padişahın huzurundan çıktığında şaşkınlığını üzerinden atamamıştı.

"Aşkımı, içimdeki acıyı anlatmak için işte sana güzel bir fırsat" dedi kendi kendine sarayın koridorlarında adımlarken.

Gözlerinin dolduğunu biliyordu ama mağrur adımlarından, dik duruşundan da taviz vermiyordu. Sanki kendisine "al işte sana yıllardır özlemine geçtiğin, gece gündüz uğruna ağladığın, aşkından bir deri bir kemik kaldığın ay ve güneşi bir beden yapıp sana sunuyoruz" demişti, padişah.

"Ay ve güneşe sahip olamıyorsam onun adını benle anılacak camiler yapacağım, beni ananlar ey Mihrimah, seni de benimle anmak zorunda kalacak. Sinan diye akıllarından geçirdiklerinde senin için yaptığım camiler gelecek gözlerinin önüne" dedi, Sinan. İçi içine sığmıyordu, elinde olsa şu sarayın duvarlarına sarılıp onları sevgilisi yerine öpebilir-di. Saraydan çıktığında dünyaların dünya da laf mı

Mihrimah'm kendine ait olduğunu hissetti.

"Öyle bir cami yapacağım ki görenler dudaklarını ısırmaktan kendilerini alamayacak" dedi.

Sinan, yanına diğer ustaları da alarak Üsküdar'a geçti. Denizin dalgalı haline o kadar bayıldı ki kısa bir süre denizin kenarından denizi izledi. Onun bu hareketlerine ustalar bir anlam veremediyse de beklemekten başka çareleri yoktu. Keskin bakışlarıyla ufku takip etti Sinan. Uzaktan geçen gemileri selamladı, yüreğinden. Üsküdar'dan görünen Edirnekapı'ya baktı bir süre. Caminin nereye yapılacağını düşündü, ustalar onu beklemekten sıkılmış, denizin kenarında oyalanıyorlardı. Sinan, etrafında kimse yokmuş gibi dünyada tek kendisi kalmış gibi baktı durdu, Edirnekapı'ya.

Ayağa katlığında diğer ustalarda geldi yanına. Caminin nereye yapılacağı hakkında görüşlerini aldı. Sonunda kararını verdi, Sinan. Edirnekapı'nın 201 yüksek tepelerine bakacaktı cami.

Başım toplanmış olan ustalarla caminin masrafının ne olacağı, ne zaman biteceği hakkında fikir alışverişinde bulundu. Camiyi sevgilisi için yaptığına göre en kısa zamanda ama muhteşem bir şekilde bitirilmesi gerekiyordu.

Sinan hiç zaman kaybetmeden çoktan çizimini hazırladığı camini kaybetmeden çoktan çizimini hazırladığı caminin yapımına başladı. Sabah erkenden kalkıyor, soluğu Üsküdar'da alıyordu. Sinan'ı yakından tanıyanlar, padişahın cami yapımını istediği günden beridir Sinan'ın yaşama döndüğünü fark ediyorlardı.

Sinan'sa bütün ilgisini camiye vermişti, sanki camiye konulan her taşta sevgilisiyle sohbet edi-yormuşçasına mutlu oluyordu. İşlerin başından bir saniye bile olsun ayrılmıyor, işlerini savsaklamalarına izin vermiyordu. Üsküdar'daki caminin yapımı esnasında bazen baş mimar ortadan kayboluyordu. Saatler geçiyor, Sinan ortalarda görünmüyordu. Nereye gittiğini de kimse bilmiyordu.

Akşam olup da eve geldiğinde Mihri ile de ilgileniyor, onu üzmemek için elinden gelen çabayı gösteriyordu. Mihri bile Sinan'daki bu değişime bir anlam veremiyor, fakat Sinan'ı da anlamak için uğraşmıyordu.

Bazı günler ilgisizliğinden yakınmak istediğinde "benimle adım Mihri olduğu için evlendin değil mi" diyerek Sinan'ı can evinden vurmaya çalışıyordu. Sinan, her defasında sakin görünmeye çalışsa da bu tip başa kakmalardan hoşlanmıyordu. O da bazı günler Mihri'yi sinir etmek için "Mihrimah'a âşık olacağımı bilsem şenle evlenmezdim" diyerek Mihri'nin canını yakıyordu. Mihri ise bu tip durumlarda sesini çıkarmıyor, odasına gidip sessizce ağlıyordu. Mihrimah'ın gölgesi altında evliliğini devam ettirmekten başka çaresinin olmadığını da bilincindeydi.

Sinan, yine sabah erkenden cami yapımı için Üsküdar'a geçtiğinde ustaların işlerini bırakmış hararetle konuştuklarını gördü. Ay meleği için yaptığı caminin bir an önce bitmesi için canla başla çalışmasını öğütlediği ustaların işi savsaklamalarından dolayı onlara kızsada Mehmet'in saraya geldiğini duyduğunda heyecanlanmadan edemedi.

Saray ise Saruhan Beylerbeyi olan Mehmet'in gelmesiyle karıştı. Hürrem, ilk oğlu olmasına rağmen Mehmet'in hastalıklı yapısından dolayı Süleyman'dan sonra tahta onun çıkmasını istemiyordu. Onun saraya girmek üzere olduğunu haber aldığıında yüzünün rengi değişti birden.

"Süleyman, Mehmet'i saraya neden çağırması?"

Mehmet, sarayın koridorlarında adımlarken sa-raydakilerin bakışlarının kendi

üzerinde olduğuna hiç şüphesi yoktu. Ayağının tozuyla babasının huzuruna çıktı. Süleyman, oğlu Mehmet'i karşısında görünce ona doğru adımlayarak kucakladı. Kendisinden sonra tahta çıkmasını çok arzu ettiği oğluya öğleye kadar sohbet etti.

Mihrimah, heyecanla annesinin odasına girdiğinde "Mehmet'in sarayda işi ne valide" diye sormaktan kendini alamadı. Hürrem, öfke dolu bakışlarla baktığı kızının sorusuna cevap vermedi. Öğleden sonra sarayın koridorlarında söylentiler aldı başını gitti.

Kimisi hünkarın Mehmet'i padişah olarak ilan edeceğini söylerken kimisi de Süleyman'ın yakında bir sefere çıkacağından dolayı sevgili oğlunu görmek istediğini söylüyordu.

Mehmet, öğleye doğru babasının huzurundan ayrıldı, dinlenmek üzere kendisi için hazırlanmış olan odaya çekildi.

Hürrem, bir fırsatını bulup bu beklemedik misafir geliş sebebini öğrenmek için kıvrandı durdu. Akşam olduğunda Süleyman kapıda gördüğünde "padişahım, sultanım" diye konuşmaya başlayacaktı ki Süleyman, "güzeller şahı, yakında Macar seferine çıkacağım, sefere gitmeden son kez oğlumuz Mehmet'i görmek istedim, biliyorsun ki hastalıklardan bir türlü gözünü açamadı. Mihrimah ile Mehmet'in sevgisi benim kalbimde daha başkadır" diye açıklamada bulundu.

Hürrem, Süleyman'ın Mehmet'ine kadar sevdiğini biliyordu. Hastalığa yakalanıp da iyileştiğinde ülkede eğlenceler düzenlemesi için emirler verdiğini, aç bir insan kalmasını diye fermanlar çıkardığını biliyordu. Fakat kendinin tahtta görmek istediği oğlu Mehmet değildi. Süleyman'ın yaptığı açıklama az da olsa gönlüne su serpmişti. Bir sır saklamadığından emin olduğunda Süleyman'a sokulup yanağına sıcak bir öpücük kondurdu.

Nisan avlarının başında ordu büyük bir sefere hazırlanıyordu. Sinan'ı yapımına başladığı camiyi bitirmesi için payitahtta bıraktı. Sinan, sefere katılmamasına üzülseyse de Mihrimah'ından ayrılmadığı içinde sevindi.

Sıcak bir temmuz gününde Macarların başkenti olan Estergon'un fethedildiği haberi düştü payitahtta. Süleyman, seferinden yine zaferle dönüyordu.

Padişahın göz bebeği Mehmet, ekim aylarının başında yine yatağa düştü. Süleyman, bu haberi aldığı anda yolculuğun daha hızlı yapılmasını emrettiyse de yolda oğlu Mehmet'in vefat haberini aldı.

Kış ayı yaklaşmıştı, yağın yağmurlar işçilerin çalışmasını engelliyordu. Sinan, bir süre ara vermek zorunda kaldı caminin yapımına. Padişahta payitahtta dönüştü ama seferin mutluluğunu yaşayama-dan oğlu Mehmet'in ölüm haberiyle yıkılmıştı.

Ne Hürrem'in gösterdiği sevgi ne de gözyaşları acısını dindirmeye yetmiyordu. Sinan,

Mihrimah camiini bitirmek için yağmurların dinmesini beklediği günlerden birinde padişahın kendisini huzuruna çağırdı haberini aldı.

"Oğlum Mehmet için de bir cami ve külliye yapmanı istiyorum." Dedi. Sultan başka söz söyleyemedi. Dudakları titredi, gözleri doldu. Sinan'ın karşısında neredeyse küçük bir çocuk gibi ağlayacaktı. Derin bir nefes aldı. Duygularını saklamasını iyi öğrenmişti. Mimarla göz göze gelmemek için masasında duran hokka ile oynuyordu. Kendini topladı. Mimarın "hazırlıklara hemen başlayacağım sultanım" demesi üzerine bakışlarını kaçırarak el hareketiyle huzurundan çıkmasını istedi.

Sinan huzurdan çıktığında Kanuni için üzülse

de kendini ispat için karşısına çıkan yeni fırsatlardı bunlar. Hem Mihrimah için yapmaya başladığı cami hem de Mehmet için yapacağı cami sayesinde Mihrimah'ın gözüne girebilirdi. Böyle anlarda Mihrimah'm evlendiğini unuttur "kendimi bir şekilde ona fark ettirmeliyim, aradaki yaş farkını görmesini engellemeliyim" diye düşünürdü.

Şehzade Mehmet Camiinin yapımı için de hemen kolları sıvadı.

Cami yapımına başladıktan kısa süre sonra Rüs-tem Paşa ile ilgili dedikodular dolaşmaya başladı sarayda. Sadrazam olmak için Hürrem'in de desteğini alarak Deli Hüsrev Paşa ile Hadım Süleyman Paşa'nın arasını açmaya çalıştığı söyleniyordu.

Oğlu Selim'e taht yolunu açmak için Rüstem Paşa ile Hürrem'in kapalı kapılar arkasında anlaşmaları Rüstem Paşa'ya kızını vererek ona sadrazamlığın kapısını arkasına kadar açtığını da bilmeyen yok. 209 Bunun içinde sadrazamın görevden azledilmesi gerekiyor.

Bir gün divanda padişahın huzurunda memleket meseleleri konuşulurken Deli Hüsrev Paşa ile dönemin sadrazamı Hadım Süleyman Paşa işi birbirlerine hançer çekmeye kadar götürdü. Kanuni iki paşanın da huzurunda birbirine düşmesine o kadar sinirlendi ki sonunda Hürrem'in planı daha gerçekleşti ve damadı Rüstem Paşa, sadrazam oldu. Hürrem için Rüstem Paşa'nın sadrazam olması demek sarayı yöneten tek kadın olması demekti. Mihrimah'ta böylece padişah kızı olmanın yanında sadrazam eşi de oldu.

Bu olayların gölgesi altında Sinan, camileri bitirmeye çalışıyordu. Mihrimah ve Mehmet için yaptığı camiler, neredeyse bitmek üzereydi. Özellikle de Mihrimah için yaptığı camiye halk daha fazla ilgi gösteriyordu. Önünden gelip geçenler, camiye uzaktan görenler hayretle dönüp bir kez daha bakıyordu. Sinan'ı tanıyanlar, bu camide sultanı resmettiğini anlamakta zorlanmadı. Caminin ilginç yanı ise uzaktan bakıldığında eteklerini giymiş bir kadını andırma-sıydı. Sinan, cami bittiğinde o kadar heyecanlıydı ki gönül sultanının göstereceği tepkiyi beklemeye koyuldu. Caminin açılışına başta Kanuni olmak üzere sarayın ileri gelenleri katılmıştı. Kur'anı okundu, kurbanlar kesildi. Caminin içi gezildi. Sinan'ın gözü o kadar kalabalık içerisinde sadece bir kişiyi

aradı durdu. Ü kadar sade giyinmişti ki onu tanımasa Mihrimah Sultan olduğundan şüphe edebilirdi. Bu düşünceleri kafasından atıp onunla göz göze gelmeye çalıştı. Mihrimah'ın yüz hatları o kadar ciddiye ki Sinan, camiyi beğenip beğenmediğini anlayamadı.

"Ah Mirimah ah! Aşkın siyaseti, dini olur mu? Ama ağzını bir kere açsan şu aşkından deli olan yüreğimi bir an bile olsa okşasan." Diye geçiriyordu içinden

Camiden ayrılana kadar Sinan, gözlerini Mihrimah'tan çekmedi. Onun çektiği acıları, anlamaya çalışarak baktı yüzüne. Gönül sultanının arkasından içinde büyük bir acı ile kaldı Sinan. Bir tebessüm bile yakalayamayışına üzüldü. Açılış bitmiş, koca camide bir kendi bir de Derviş Ali kalmıştı. Ali, ustasının hayal kırıklığını anlıyor, fakat susuyordu. Bu defa susması gerektiğini biliyordu. Sinan, sahile vuran dalgaların sesini dinleyerek dua etti.

Sevgili bir kez olsun yüzüne bakmamış, o güzelim dudaklarını açıp gönül okşayıcı sesiyle bir eline sağlık bile dememişti.

O gece Sinan, kâbus dolu rüyalar gördü, bir türlü uyuyamadı. Mihri, Sinan'ın uyumadığını bilmesine rağmen arkasını dönüp uyuyor numarası yaptı. Gün içerisinde olanları, açılışa giden hizmetçilerden öğrenmişti. Sinan'ın kendisiyle ilgilenmeyeşine üzülse

de aşkına karşılık bulamayışına da seviniyordu.

Oysa Sinan'ın gördüğü rüyalar hiç de böyle değildi. Sultan, camiye yaklaştığında caminin, eteğini giymiş bir kadın olduğunu fark ediyor, heyecanla yaklaşp camiyi süzüyor, Sinan'ın keskin zekasının farkına varıyordu. Sinan'ın yanağına bir öpücük konduruyor ve etrafında dolanıyordu. Ama gel gör ki açılışa karşısında yüzü sert ifadelerle dolu, ne düşündüğü anlaşılmayan bir kadın durmuştu.

Bu hayal kırıklığı üzerine Sinan, bir kez daha içine kapandı. Günlerce evinden çıkmadı. Mihri, onun bu haline alışmıştı. Artık seslenmiyor, kavga etme gereği duymuyordu. Böyle günlerde kendi evinde bir hayalet gibi dolaşiyor, Sinan ile karşılaşmamaya özen gösteriyordu.

Sinan, karşılıksız aşkının derdinden günlerce yemeden içmeden kesildi. Kilo kaybetmeye başladı. "Bir kehlemiz yok ki sadrazam olalım da Mihri-mah'ımıza sahip çikalım" diye düşünüyordu. Aşkının büyüklüğüne karşın sessiz kalmasına tahammül edemiyordu ama karşısında bir padişah damadının eşi duruyordu. Mihrimah'm taht hırsına uzaktan da olsa şahit oluyordu.

Özellikle de sabahları babasıyla edebiyat sohbetlerinde bulunduğu ondan devlet yönetimi hakkında bilgiler aldığı ağızdan ağza dolaşuyordu. Hatta annesinin kızı bile olduğu her yerde söyleniyordu.

İKİ DAMLA GÖZYAŞI

Bir sabah saraydaki hareketlilik gözden kaçmadı. Hürrem'den ziyade Kanuni'nin gözleri öfke doluydu bu sabah. Hürrem her zamankinden daha sakin, huzurlu görünüyordu. Saray halkı biliyordu ki Hürrem sakin, Kanuni öfkeliyse bu işte bir tuhaflık vardır ve bu tuhaflık birinin başına çorap örecektir. Kanuni'yi tanıyanlar, onun bu halinde bir ölüm sessizliği olduğunu bilirdi. Öyle ki ne zaman bu kadar öfkeli ve gözleri kan çanağı olsa saraydan biri, yıldız gibi kayardı.

Sultan'm Konya Ereğli'ye gitmek için hazırlandığı çalkalandı sarayda. Sarayın çinilerinin bile rengi attı, dudaktan dudağa dolaşan bu sözlerle. Bütün hazırlıklar bitti. Sultan, askerleriyle birlikte payitahtın burçlarını aştı, öğleden sonra.

Derviş Ali ile Mihrimah Sultan Camiinde öğle namazını kılan Mimar Sinan, şehirdeki bu hareketliliği-nin sebebini öğrendiklerinde Derviş Ali, "padişahın gözü aşktan o kadar kör olmuş ki Hürrem'in gazabını bir kula iletmek üzere çıktı yola" dedi. Sinan, Derviş Ali'nin bu yorumuna bir anlam veremese de içindeki hayal kırıklığını unutmaya çalışıyordu.

Günler sonra saraya bir haber bomba gibi düştü. Mahidervan Sultan'ın yani Kanuni'nin ilk eşinden olma şehzade ki Kanuni'den sonra tahta çıkması beklenen şehzade Mustafa ölmüştü. Kanuni, öfkeyle gittiği Konya Ereğli'de Şehzade Mustafa'yı çağırılmış, Mustafa ayağını çadıra atar atmaz içeride bekleyen cellatlar onu boğarak öldürmüştü.

Böylece Hürrem'in çocuklarına tahtın yolu açıldı. Kanuni payitaht ufuklarında görüldüğünde çökmüş gibiydi adeta. Onları karşılamaya pek kimse gitmedi. Sinan'la Derviş Ali uzaktan izledi cihan padişahının payitahtta dönüşünü. Bu gönül sultanının da zaferi sayılırdı. Annesi sarayda artık tek kadındı. Mahidevran, Mustafa'nın ölmesiyle tahtan çekilmiş sayılıyordu.

Derviş Ali, Sinan'ın kulağına "bunu senin aşkından deli olduğun kadının eşiyle annesi düzenledi, biliyor musun" dedi. Sinan, yutkundu, kızardı; ne diyeceğini bilemeden Kanuni'yi izledi. Fakat Derviş Ali konuşmaya devam etti. Sarayda anlatıldığına göre Rüstem Faşa, İran Seferi için yola çıktığında Hürrem, Kanuni'ye verilmek üzere bir mektup yazmış. Mektupta "oğlunuz Mustafa, gizlice bir ordu kuruyor ve sizi öldürtüp tahta geçmeye hazırlanıyor! Seferde olan damadımız Rüstem Paşa buna bizzat şahit olmuştur." diye yazılıymış. Padişah bunun üzerine hiçbir şevden haberi olmayan Mustafa'yı Ereğli'ye çağırılmış."

Sinan daha fazla dinlemeye tahammül edemedi. Buldukları yerden yavaş adımlarla uzaklaştı. Derviş Ali de arkasından onu takip ediyordu.

Sesini biraz yükselterek önünde yürümekte olan Sinan'a "düşünsene padişah, kendisine gelen mektupların gerçekten Mustafa'dan gelip gelmediğini bile araştırma zahmetinde bulunmuyor. Bu ne teslimiyet! Bu ne aşk! Anlamıyorum."

Sinan öfkeyle Sürmeli Oğlan'a baktı "sen bunu anlayamazsın. Yaşamayan anlayamaz" dedi. Gözlerinden iki damla yaş süzöldü. "Mihrimah'ın bana bir kere olsun gülmesi için neler vermezdim." dedi. "Kendisi için kocaman cami yapıyorum, ağzını açıp da usta sanatınıza hayranım bile demiyor. Saltanat hırsı gözlerini o kadar kamaştırmış ki hiçbir şeyi görmüyor."

"Evet, senin Mihrimah'tan başka bir şey görmediğin gibi" dedi Derviş Ali.

Sinan'ın sinirleri iyice gerildi.

"Onun gözlerini saltanat sevdası, senin gözlerini de onun aşkı kör etmiş. İki kör, birbirini nasıl görebilir karanlıkta?" "Sen sanki Rüstem'i tanımıyorsun. Bütün işlerini rüşvetle yapar. Devlete bulaşan bu rüşvet devleti içten içe yiyor. Kimse farkında değil. Korkarım bu aşk, başına iş açacak. Bulaşma, Rüstem Paşa'ya."

Akşam Lütfi Paşa'nın konağına vardıklarında huzurda bulunan şairler, saray erkani hakkında pek de hayırlı şeyler konuşmadılar. Taşlıcalı Yahya Mustafa'nın suçsuz yere katledilmesine o kadar içer-iemişti ki sohbet esnasında sesinin titrediğini, gözlerinin dolduğu göröldü. Rüstem Paşa için yazdığı şiiri okuduğundaysa herkes nefesini tuttu, şiirde açık açık paşanın adını veriyordu ki bu paşanın, padişah'tan sonraki ikinci adamın gazap şimşeklerini üzerine çekmekten başka bir işi yaramayacaktı. Ciecenin geç vakitlerinde meclis dağıldı. Derviş Ali ile Sinan da konağın köşesinde ayrıldılar.

Halk padişaha öfkelendi. Öfkesi o kadar büyüktü ki yeniçeriler bile isyana hazırlandı

Sinan, her zamanki gibi evinden çıkıp sarayın yolunu tuttuğunda karşılaştığı kalabalık karşısında ne yapacağını şaşırđı. Sarayın önündeki kalabalık kendinden geçmiş gibi bağırıyor, oraya buraya koşup duruyordu.

Yeniçeri ağasının bir işaretiyle bütün yeniçeriler "Rüstem Paşa'nın kellesini isteriz" diye bağırıyorlardı.

Sinan, kuytu bir yer bulup olan bitenleri izlemeye koyuldu. İçinden "eğer sadrazamın başını alırsanız benden mutlu insan olmaz. Böylece Hürrem Sultanın taht hesaplan alt üst olur, güzeller güzeli kızıyla arama giren bu taht sevdası da böylece bitmiş olur" diye geçiriyordu ki bu yaptığının insanlığa sığmayacağını düşünerek utandı. İçindeki sesi bir türlü din-diremiyordu. Onu dinlemek istemedikçe ses daha da yüksek konuşmaya başlıyor, hayatını alt üst ediyordu.

"Akıllı ol Sinan," diyordu ses, "eğer sadrazam ortadan kalkarsa gönöl sultanına ulaşmak an meselesidir." Diğer bir ses ise "onun gözünü taht sevdası kör etmiş, sadrazam ortadan kaldırılrsa bile sarayın ikinci kadını senin gibi yaşlı, evli bir adamın yüzüne bakmaz" diyordu.

Bir an gözü kalabalığı daldı. Kanuni, çökmüş gözleriyle fakat cihan padişahı olduğunun

bilinciyle yeniçerilerin karşısına çıktı. Uykusuz olduğu, bu durumdan hoşnut olmadığı her halinden belliydi. Öyle ki yüzünde neşe namına hiçbir belirti yoktu. Söylentilere bakılırsa Mustafa'nın öldüğü günden beri kâbuslar görerek uykusundan uyanıyor, sabah namazından sonra hiç uyumuyor ve günlerdir de ağzına lokma koymuyordu.

Sinan, uzaktan gördüğü padişaha bir kez daha baktı. İçindeki ses "sana kızını vermeyen adamı görüyor musun, sen sen ol bu sevdadan vazgeç. Oğlunun katline izine veren cihan padişahı, senin de gözünün yaşına bakmaz. Aşkını içine göm ve hayatına devam et" diyordu.

içindeki sesi dinlemeyi bırakıp padişahın konuşmasına kulak verdi. Padişah gür sesiyle, karşısında duran ve hayal ettiği dünya sınırlarını ele geçirmesini sağlayan, yeniçerilerine baktı.

"Sadrazamı size veremem ama onu görevinden azlediyorum" dedi. Yeniçeriler buna ikna olmasa da

yeniçeri ağasının bu cümleler karşısında ses çıkarmaması üzerine mecburen kabullenip dağıldılar.

Sinan'ın keskin bakışları, saray kapısının arkasında durmakta olan bir gölgeye takıldı. Ayakları yerden kesildi sandı. Kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki meydandaki yeniçerilerin duyacağını düşündü. Kapının arkasında Mihrimah'm olduğuna emindi.

Günler sonra Derviş Ali, yanma uğradı. Şadırvanın başında oturdular. "Ülke bir kazan gibi kanıyor. Halk isyan etmiş. Mustafa'ya çok benzeyen biri ben Şehzade Mustafa, babamın kılıcından ölmedim, hayattayım, peşime takılın diyor, halkı yanına çekiyormuş." Dedi Derviş Ali.

Sinan, duydukları karşısında şaşırmadı, her gün öyle tuhaf olaylar yaşanmaya başlanmıştı ki alıştığını düşündü. Bana ne der gibi omzunu hareket ettirdi. Derviş Ali, bu hareketle anladı ki Sinan, kaynayan ülke karşısında gönül sultanının ne halde olduğunu düşünüyordu.

"Bak Derviş sen de bilirsin ki kader yazılmış ve biz garip kullara da okumak düşmüştür. Kimisi dünyada okumayı öğrenmediğinden kaderini bile okuyamadan göçer gider. Kimisi de okuduğu yazı karşısında şaşkına döner ne yapacağını bilmez. Eli ayağına dolaşır. Ben gibi bencileyinler ise okudukları karşısında boyun eğerler. Boyun eğmek ağır geldiğinde ise kimisi kılıcına sarılır kimisi de kaleme. Bense gözyaşlarımı döktüğüm taşları yumuşatarak sunuyorum gönül sultanına."

Derviş Ali, bu sözler karşısında ne diyeceğini bilemedi. "Biri çıkıp da şehzade olmadığı halde ben şehzade Mustafa'yım diyorsa kaderinde yazılanları tersten okumuş demektir. Fazla geçmez yeniçeriler, o isyancının kellesini cihan padişahının önüne atarlar. Bu o

kadar da dert edilecek bir sorun değil. Devlet-i

Osmaniye birkaç apulcunun ayaklanmasıyla yıkılacak kadar zayıf değil.

Ama kalp ülkesi öyle değil Derviş! Bir tebessüm, bir gülüş görmediği zaman bütün bağı bahçesi solar. Akarsuları donar. Gönül bir değil bin ferman çıkarsa da asi, boyun eğmez. Çünkü asi, gönül ülkesinin sultanıdır. Ne kadar asilik ederse etsin bir kere almıştır sultanlık mührünü ve geri vermez. "

"Gönül sultanının mührü verip vermediğini bilmem ama bu gidişle cihan padişahının kızı senin ömrünü noktalayacak."

Sinan bu sözler karşısında sadece sustu.

Sinan, ertesi günü sabah erkenden kalktı. Artık kafasındaki planı uygulamanın vakti gelmişti. Derviş Ali'yi aldı yanına. Edirnekapı'ya geldiler.

Derviş Ali, bu ıssız vere neden geldiklerini anlamadı, etrafına bakındı. Ağaçlara konmuş kuşlar ötölüyordu. Güzelim denizi bırakıp neden dağ taş içine gelmişlerdi ki? Mimar, bir ağaç dibi bulup uzandı. Derviş, öğlenin sıcağında alından dökülen terleri sildi.

Mimar, uzanmış yatıyordu. Uzun süre sonra nefes alış verişleri de değiştirdi, uyudu. Derviş, kuşların sesini dinleyerek vakit geçirmeye çalıştı. Kuşağında taşıdığı Kurân'ı çıkarıp okumaya koyuldu. Birkaç sayfa okudu. Tekrar kuşağına koydu. Sinan'ın sabah erkenden kendisini buraya neden getirdiğine, getirdiği yetmiyormuş gibi hiçbir şev umurunda değil gibi uyumasına da anlam veremedi. Nice sonra Si- 227 nan uyandı. Gözlerini kırpıştırarak etrafına baktı.

"Derviş, eskiden buraya tek başıma gelir, saatlerce ağlar; gönül sultanını düşünürdüm." Dedi.

Derviş Ali, "sende mi yoksa son günlerde halkın ve şuaranın dilinden düşmeyen Leyla vii Mecnun kıssasından etkilendin." dedi.

Sinan, "Fuzuli bunu yazmış olabilir ama her insan ölünü ve aşkını kendi içinde taşır. Öyle söze kâğıda dökmeye gerek yoktur. Şairler, sözcüklere döker içinin acısını, ben gibi garipler elindeki tespihe, ama senin gibi büyük ustalar ise taşı yontar. Derviş, ben bu aşkın elinden ne çektiğimi söylesem kıyamet kopar.

Bana öğüt ver. Her gecem bir zindan her gündüzüm bir isyan. Yaptığım camiye avda vılda bir uğruyor, eteğini giymiş gibi duran kadın silüeti bütün dünya! ayağa kaldırdı, fakat başucumda, bir el uzatımı kadar yanımda olan sultan, gözünü kaldırıp da bana bakma/.. Sen de kalkmış, çölde tek başına yaşamaktan mutluluk duyan Fuzuli'yi bana örnek gösterirsin. Dünyada namım almış yürümüş, her gün ismini bile bilmediğim

lkelerden mektup gelir. İsmi bilmediğim, insanlar bana övgü yağdırır. Ama gel gör ki gönül ülkesinin sultam bir tek laf bile etmez." dedi.

Derviş Ali, "Bak Sinan Usta, seni çocukluğumdan beri tanırım. ocuk yaşta bana analık babalık ettin. Allah'a bağlı bir mümin olmaya çalıştığını da bilirim. Lâkin içine düştüğün bu aşk girdabının seni yakmasından kokarım.

Gözlerini kendi içinden çıkar ve dışarıdaki dünyaya bak. Sen burada aşkının elemine düşmüş, bir bakış peşinde sersefil olmuş iken sultan, eşinin sadrazamlıktan azledilmesinin acısını yaşamakta. Biliyoruz ki bu yeniçerilerin, isyanını bastırmak için geçici olarak alınmış bir karardır. Fakat şu düzmece Mustafa olayı ile ülke bir kazan gibi kaynamakta. Bak gör ki yarın öbür gün tahta aday iki şehzade arasında da kavgalar çıkacak. Beyazıt halk ve askerler tarafından seviliyor ama Hürrem, Sarı Selim'in arkasında."

Sinan, uzandığa yerden kalktı. "Buraya neden geldiğimizi biliyor musun Sürmeli Oğlan."

Derviş Ali, ustasına baktı. Sinan, elleriyle etrafına bir çizgi çizdi. İşte gördüğün buraya bir cami yapacağım. Benim ne kadar maharet sahibi olduğumu herkes bir kez daha anlayacak."

"Senin dünyaya haykırmak istediğin aşk! Ülkede olup bitenlerin hiç biriyle ilgilenmiyorsun. 1 ladi kendine acımıyorsun Mihri Hatuna acı. Neden anlamak istemiyorsun Sinan Usta. Mahidevran dönemi kapandı. Hürrem, artık tahtın tek sahibidir. Tabi onun arkasından da Mihrimah geliyor. Eğer ki demem o ki Kanuni'den önce Hürrem vefat ederse ülkeyi yönetecek kişidir Mihrimah. Tahta hangi kardeşinin geçeceği de önemli değil. Beyazıt ya da Selim. Her ikisine de Valide Sultanlık yapacak güce sahiptir."

"Bak Derviş Ali, buraya sadece tek minareli bir cami konduracağım. Nasıl ki bu aşk beni kendi içimde yalnızlığa hapsetti, sultan anlasın aşkından ne çektiğimi."

"Sen beni dinlemiyorsun ki Mimar Sinan. Ben kime anlatıyorum." diye sesini ilk kez yükseltti, Derviş Ali.

"Senin söylediklerini ben çoktan düşündüm. Hürrem ölürse geriye tahtın tek sahibi kalıyor, gönül sultanı" diyerek etrafında döndü.

"Ben ki aşkımı taşlara iziyorum, yalnızlığımı da çizeceğim. Bütün saltanat, bütün cihan onların olsun. Bana tek gönül sultanının bir bakışı, bir gülüşü ömür boyunca yeter. Ama Derviş, bu camivi mart avı girmeden bitirmemiz lazım. Yoksa bir sene daha beklemek gerekecek. Elimizi hızlı tutmalıyız."

"Neden bu kadar acele bitirmek istiyorsun? Mart ayına altı ay var. Tamam, sen on üç

günde Prut Nehri'ne köprü yapmış adamsın. Mart'tan önce de bitireceğine eminim. Fakat Mart diye ısrar" diyecekti ki Mihrimah Sultan'ın mart ayında hem de martın yirmi birinde doğduğunu hatırladı. "Ona doğum günü hediyesi yapacaksın değil mi bu camiyi. Sana şimdiden söyleyeyim bence yine şansın yok. Sultan, o kadar hayır hasenat yapıyor ki kendisin için bir cami eksik va da fazla fark etmez. Bence sen külliye yap!"

"Bırak dalga geçmeyi, Sürmeli Oğlan. Senin bilmediğin ama benim bildiğim bir sır var."

Israr etse de Derviş Ali, bu sırrı öğrenemedi. Sinan, saraya döndüğünde güvendiği ustabaşlarından ikisini yanma alarak tekrar Edirnekapı'ya geldi. Önceden hazırladığı çizimi göstererek buraya "mütevazı bir cami yapacağız, her zamankinden fazla emek ve çaba istiyorum. Mart olmadan bitecek." dedi.

Ustabaşlardan Mehmet Usta, nasırlı elini havaya kaldırarak "Baş mimar, senin dediklerini kulaklarının işitir mi?" dediğinde Sinan'ın öfke dolu bakışlarıyla karşılaştı ve dediğine bin pişman oldu.

Diğer ustabaşı Mustafa ise yaşça Mehmet'ten büyüktü; bir an daldı, uzaklara gitti. Prut'ta Sinan ile birlikteydi ve on üç günde hiçbir mimarın yapamadığını yaptığını hatırladı.

"Siz isteyin Sinan efendimiz biz buraya bir ay da dikeriz o camiyi" dedi.

Sinan aldığı bu cevap karşısında tebessüm etti, morali yerine geldi. "O halde bugünden tezi yok çalışmaya başlıyoruz" dedi.

Sinan, yolda iki ustabaşının kendi aralarında ha- 233 rarete konuştuklarına şahit oldu.

Ertesi günü cami yapımına başlandı. Ustabaşları, işçiler canla başla çalışmaya çalıştı. Caminin dış yüzeyi bitmek üzereydi, artık içine de geçilebilirdi.

Camiye yüz altmış bir pencere koydurdu. Böylece güneş ne yana dönerse dönsün cami ışıksız kalmayacaktı. Sinan, geceleri gördüğü rüyanın etkisiyle gündüzleri canla başla çalıştı. Yalnızlığını ama sevgilisinin güzelliğini anlatacağı caminin biteceği günü sabırsızlıkla bekledi. Fakat bir sabah mimar, caminin yapımının durdurulmasını istedi. Bütün işçiler, söylenerek ellerindeki işleri bırakıp saraya dönmeye başladı.

Derviş Ali, hevesle başladığı caminin yapımını durdurmasının sebebini bilse de Sinan'ın canını daha fazla yakmamak için konuyu açmadı.

Genç Sultan, üç aylık hamileydi. Bu haber, saraydan bir şekilde halkın arasına da karıştı. Saray da bir bayram havası esse de artık hiçbir şey eskisi değildi. İşler yolunda gibi görünüyor, takat herkes hesabımızı yanlış mı yaptık telaşına düşmüştü. Şehzade Mustafa engelli ortadan kaldırıldıktan sonra her şey yoluna girmiş gibi görünse

de aslında hiçbir şev görüldüğü gibi değildi. Hürrem, iki oğlu arasında kalmıştı. Bu da yetmiyormuş gibi Mustafa'dan kısa süre sonra oğlu Cihangir'de ölmüştü.

Bütün hesapların ters yüz döndüğü bugünlerde bir de Mihrimah'ın eşi Rüstem Paşa, sadrazamlıktan azledilmişti. Bütün bu olup bitenler ve diğer dış ve iç siyasetin sıkıntıları içerisinde Hürrem'in güçlü vücudu ezilmeye, zorlukların altında kalmaya başladı.

Hürrem, onca yıldır beklediği Valide Sultanlığa yaklaşmasına az kalmışken gündün güne soluyordu. 235 Baş ağrısı çektiği ve bu ağrının sebebinin bulunamadığı dolaşıyordu kulaktan kulağa.

Öyle ya kimisi kısık sesle "ettiğini çekiyor" dese de biri duyacak diye de ödleri kopuyordu.

Mihrimah'ın annesinin hastalığı döneminde devlet işleriyle de uğaşmaya başladı. Gününün çoğu devlet işleriyle uğraşmakla geçiyordu.

Sinan ise bu habere pek de sevinmemişti. Günler sonra "ben çocuk sahibi olamıyorsam varsın ay meleğimin olsun. Hiç değilse o çocuk sevgisini yaşasın" diyerek kendini mutlu etmeye çalıştı. Caminin yapımına kaldığı yerden devam etti.

Bir yandan da yapımına başladığı Süleymaniye Camisi için bazı günler Kanuni ile görüşmeler yapıyordu. Bu görüşmeler de genelde Mihrimah Sultan da oluyordu. Sinan'ın gözlerine bakmadan konuş-

masını yapıyor ve göz göze gelmemek için çabalıyordu. Durumun farkında olan Süleyman ise sesini çıkarmıyor, zamanla bu aşkın biteceğini ümit ediyordu. Aslında bunu bile aklından geçirirken baş mimarının düçar olduğu bu aşkı hiçbir zaman unutmayacağını, unutamayacağını da biliyordu.

Değil miydi ki kendisi haremde o kadar kadın varken sadece Hürrem'e bakıyor, gözü ondan başkasını görmüyordu. Bu durum gerek halk içinde gerekse sarayın divan üyeleri arasında huzursuzluklar yaratsa da Sultan, sevgili karısının yüzünde bir hüznün gölgesini bile görmeye tahammül edemiyordu. Hem ikisinin de ortak yarası vardı, kendisi Mahirevan'dan olma kişilik ve görünüş olarak kendisini aratmayacak olan oğlu Mustafa'yı kaybetmişti, Hürrem de Cihangiri'ni. Yıllar önce en yakın arkadaşını da gözünü saltanat hırsı bürüdüğü için Hürrem'in istediği üzerine ortadan kaldırtmamış mıydı?

Bu sebeplerden değil miydi gece yatağa yattıklarında artık o eski eğlenceleri kalmamış, tam aksine ikisi de kâbuslar görerek uyanır olmuştu.

Mihrimah, annesinin hastalanmasıyla birlikte neredeyse babasıyla her yerde boy göstermeye başlamıştı.

Sinan, camı yapımına başladığı günlerde gördüğü rüyaları görmese de artık, yine de

canla başla yeniden çalışmaya başladı. Mart ayı gelmeden bitirecekti.

Mihrimah'ın, Ayşe Hümaşah adlı bir kız çocuğu oldu. O doğduğunda sarayda bir bayram havası esti. Hiç değilse siyasetten uzaklaşarak saflığın, temizliğin koynuna atılacakları bir yerleri vardı artık. Özellikle de Hürrem Sultan, baş ağrısının ağır bastığı günlerde ya da geçmişi düşünmekten kâbus gördüğü gecenin sabahında bu küçük bebeğin yanına koşuyor, onunla oynayarak hiç değilse beş on dakika kafasını dinliyordu.

Günlerdir durmadan yağan yağmura rağmen işçiler durmadan çalıştı. Hesapladığı gibi de oldu, martın ilk haftalarında camiyi bitirdi.

Gönül sultanını, bu camiye nasıl çağıracağını hesaplarını yaptığı günlerde saray acıyla çınladı. Duvarlar, kasvete büründü, dudaklar adeta mühürlendi. Saray halkı, birer hayalet gibi dolanmaya başladı ortada. Bütün hesaplar alt üst oldu. En çok da cihan padişahı, hüznü gark oldu. Hürrem, bütün çabalara rağmen kurtarılamamış, sevgili cihan padişahının kollarında ölüvermişti.

Hayat durmuştu, saraydakiler nefes almaya korkar olmuştu. Bundan sonra ne olacaktı? Hürrem'in boşluğunu kim dolduracaktı? Artık bütün hesaplar Süleyman'a da bir şey olursa hesapları üzerine dönmeye başladı. İki oğlu taht kavgasındaydı. 239 Süleyman'ın, Hürrem'den sonra yaşlandığını düşünüyorlardı.

Kanuni, sevgili eşinin vefatından sonra uzun bir süre dünyadan elini eteğini çekmiş gibi yaşadı.

Annesinin kâbusları, Mihrimah'a miras kaldı. İki kardeşi arasında tercih yapmak zorundaydı. Annesinden boşalan devlet işleri de Mihrimah'ın sırtına yüklendi.

Sinan, camiyi, gönül sultanına bir türlü söyleyemedi. Mart ayı çoktan geçip gitti, bütün hayalleri suya düştü. Artık bir yıl daha beklemek zorundaydı. Cami, ıssız ama payitahtın en yüksek tepelerinden birinde yalnızlığını paylaşacak bir eş bekledi kendine. Kah geceleri av'ı seçti kendine kah gündüzleri güneşi.

Yalnızlığını gönlünde hissedecek bir can bulamadı.

KAVUŞMAK MI BELKİ BİR GÜN

Hürrem vefat ettikten sonra Mihrimah, kendi iç dünyasıyla dış dünya arasında sıkıştı kaldı. Annesinin yokluğunu her an hisseden sultan, onun boşluğunu doldurmaya çalışsa da eşi Rüstem Paşa ve babası Kanuni ile devlet işlerinden konuşmaktan zevk almaz oldu. Babasının da o eski heyecanı kalmadı. Annesinin vefatıyla yıkılan koca sultan, çoğu geceler Kır'an okuyarak ya da gazeller yazarak sabahlıyordu.

Sinan ise annesinin yokluğunda babasına danışmanlık yapmak gibi büyük bir yükü üstüne alan Mihrimah'ı, uzaktan takip etmeye devam etti.

Büyük bir hevesle bitirdiği Edirnekapı dolaylarındaki camiye gönül sultanına göstermek istese de bir türlü fırsatını bulamadı. Saçlarındaki aklar da çoğalmaya başladı. Sinan'ın sıkıntısı zamanın geçmesi değildi, zaman geçerken her adımında her saniyesinde gönül sultanından uzaklaştığını aralarına daha da mesafelerin girdiğini görmeydi.

Bir gün Derviş Ali, Sinan'ı ziyarete geldi. Kapıyı Sinan açmıştı. Sinan'ın çalışma odasına giderlerken kapı aralığından nakış işlediğini gördü Mihri'nin. Bir an göz göze geldiler. Mihri de yaşlanmıştı. Yanakları çökmüş, yüzünün rengi uçup gitmişti.

Sinan'la karşılıklı oturdular. Derviş Ali, "yıllar önce kızına talip olduğunda Kanuni'ye aklındaki ismi bile söyleme fırsatı vermeyen taht hırsına yenik düşmüş I lırrrem, Valide Sultan olmayı beklerken ansızın ölümle karşılaştı. Hesabında belki de hiç yoktu." dedi.

Sinan, "Hürrem'in ölmesiyle birlikte bir dönem daha kapandı" dedi.

"Padişahımızın, Hürrem Sultana karşı aşkını bil-meyen mi vardı? Seterler biraz uzasın hemen Haseki Sultan zayıflamaya başlar, gözleri yollarda ulakların getireceği mektupları beklerdi."

"Ah Derviş Ali, şu fani dünyadan göçmeden gönül sultanının bir kez olsun şu garip kula tebessüm ettiğini göreceğiz miyiz ola? Taşlarla akşama kadar mücadele ediyorum, onlara şekiller vererek dize getiriyorum ama gönül sultanı hiç yüzümüze bakmıyor. Rüstem Paşa ile mutlu olmadığından kendini iyice devlet işlerine verdi."

"Onun kendisini hayır işlerine verdiği, dünya işleriyle pek uğraşmadığı söyleniyor."

"Evet, ama o duru güzelliğinin içinde herkesin yardımına koşarken beni hiç mi hiç görmüyor."

"Aşk" dedi Derviş Ali, dünyada kavuşmak için değildir. Kavuştuğunda aşk olmaktan çıkar. Vuslata eren gönül, gün gelir bıkip usanır. İçinde her an ona kavuşma ümidi olmasa bunca camiye, hanı, hamamı nasıl yapardın?"

"Haklısın Derviş, lâkin bu kavuşamama ruhunu -. Gördüğüm güzel rüyalar, uyanınca yüzüne hiç bakmıyorum."

Sabır isteyeceksin Koca Sinan, sabır.

"Kavuşma ümidim kalmadı, Ali."

Sinan, aşk acısı içinde günlerini geçirirken ülke kaynıyordu. Hürrem Sultanının vefatından sonra geriye kalan iki oğlu arasında taht kavgası başlamıştı.

Mihrimah, artık geceleri rahat uyuyamıyordu. Kardeşlerinden Beyazıt, babasına karşı gelmiş, Safarilere sığınmıştı. İran'daki Şah Tahmasb'ın onu büyük bir törenle karşıladığı kulaktan kulağa dolaşıyordu.

Hatta Şah Tahmasb, aracılığıyla babası Kanuni'den af dileği de konuşulanların arasındaydı.

Bir akşam yemeğinde Rüstem Paşa gülümseyerek "anneniz Hürrem Sultan göremedi ama yakında tahta Selim çıkacak" dediğinde Mihrimah'm yüzü sapsarı kesildi, elindeki kaşık düştü.

"Kardeşim Beyazıt'ın Safavilere sığındığın mı ima etmeye çalışıyorsun?"

"İma falan ettiğim yok güzelim. Açıkça söylüyorum. Onu, bize sağ olarak teslim edeceklerini mi sanıyorsun?"

Mihrimah, o gece sabaha kadar uyuyamadı. Yanında yatmakta olan adama baktı. En güzel yıllarım taht hırsıyla birlikte Rüstem ile geçirdiğine pişman oldu. Evlilikleri boyunca tahtın gölgesi altında yaşamışlardı. Rüstem'in gerçekten kendisine âşık olduğuna da inanmıyordu. Annesinin taht hesaplan üzerine evlendirildiği bu adamdan da kendisine âşık olmasını bekleyemezdi. Ruhu daraldı, başı ağrımaya başladı.

Günler Beyazıt'a ne olacak düşünceleri içerisinde geçerken bir gün Rüstem Paşa eve erken geldi. Yorgun olduğunu söyleyerek yatağına yattı. Son günlerde pek rahatı da yoktu. Nisan aylarının sonunda

hastalığı arttı, evden çıkamaz oldu.

Temmuz ayına doğru Rüstem Paşa'mn hastalığı iyice arttı. Mihrimah, iyileşmesi için elinden geleni yaptı. Geceler boyunca yıllarca sevmediği ama evli kaldığı adamın başında durdu, iyileşmesi için dua etti. Rüstem, temmuz ayı içinde vefat etti. Mihrimah'ın ince ruhu bu ölüm karşısında iyice zayıfladı. Kendisini hayır işlerine daha fazla vermeye başladı.

Eylül ayında ise Beyazıt'ın naaşı Sivas'a getirilip defnedildi. Sarayda soğuk rüzgârlar esti. Artık tahtın tek sahibi Selim'di.

Mihrimah, yalnızlığını unutmak için kah devlet işleriyle uğraştı, kah tebdil-i kıyafet ile halkın arasına karıştı.

Bir gün yolu Edirnekapı'ya düştü. Tek başına dolaşırken kalabalık içerisinde iki kişi dikkatini çekti. Hızlı adımlarla bir yere yetişmeye çalışan bu iki kişi baş mimar Sinan ile Derviş Ali'den başkası değildi. Kendisini tanımayacaklarını düşünerek onları takip etmeye başladı. Hızlarına yetişemese de soluk soluğa onları gözden kaybetmeden arkalarından gitti. Bir caminin önünde durdular.

Mihrimah'ın, Edirnekapı'da bir cami yapıldığından haberi yoktu. Sinan ile Derviş Ali, hararetle hir şeyler konuşuyorlardı. Kendini tanımayacaklarından emin olduğundan yanlarından geçip konuşulanları duymaya çalıştı. Dikkatleri üzerine

çekmek istemiyordu. Sadece "yarında buraya geleceğiz, az bir işimiz kaldı" dediğini anladı, Sinan'ın.

Neden geleceklerini merak etti Mihrimah ve yanlarından uzaklaştı. Ertesi günü yine öğle vakitlerinde tebdil-i kıyafetle saraydan çıktı. Edirnekapı'ya geldiğinde kabalık içerisinde gözleriyle Sinan ile Derviş Ali'yi aradıysa da göremedi. Günlerce aynı saatler-

de Edirnekapı'da dolaştı. Günler geçiyor fakat ne Sinan'ı ne de Derviş Ali'yi görebiliyordu.

Yine bir gün onları görebilme düşüncesiyle saraydan çıktı. Edirnekapı'ya geldi. Onlarla karşılaştığı yerde dolaşıyordu ki Sinan'ı gördü. Yine Derviş Ali ile hızlı hızlı yürüyordu. Arkalarından gitmeye başladı. Camiyi rahatlıkla görebilecekleri bir yerde durdular. Mihrimah da durdu.

Sinan, Derviş Ali'ye bir noktayı gösterdi. Derviş Ali'nin yüzü birden değişti, sasırdı. Onların dikkatle nereye baktığını görmeye çalışmak için onlara biraz daha yaklaştı.

Sinan, " bak Derviş Ali, hem de dikkatle bak. Bu cami, aşkımı yeryüzü durdukça yüceltecek, mart ayının bu gününde buraya gelenler, aşkıma şahit olacaklar." dedi.

Mihrimah, iki adamın baktığı yere baktığında gördükleri karşısında kalakaldı. Edirnekapı'daki caminin minaresinden güneş batarken Üsküdar'daki kendi adına yapılan caminin minaresinden ay doğuyordu. Bu mümkün değildi? Gördüğü gerçek olmazdı. "Hayır," diyebildi Mihrimah, düşmemek için tutunacak bir yerler aradı, bulamadı. Başının döndüğünü sandı. Mimarın keskin zekasına bir kez daha hayran olduysa da aşkının ne kadar büyük olduğunu da anladı.

Yıllardır peşinde dolanan baş mimarın kedisine bu kadar âşık olduğunu bilmeyen Mihrimah Sultan, gördükleri karşısında şaşkına döndü. O an olduğu yerde bayılmamak ve çılgınlık atmamak için kendini zor tuttu. Manzara karşısında öyle büyülenmişti ki Sinan'a koşarak ona sarılmak ve kollarında ağlamak istedi. Yıllarca aradığı aşk, burnunun dibindeydi ve kendisi taht sevdasıyla bu aşkı görememişti. Gözyaşlarına mani olamadı. Aktıkça aktılar.

Kendini görüp de tanıyacaklarından korktu Mih-rimah. Sessizce yanlarından uzaklaştı. Yolu nasıl yürüdü, saraya nasıl geldi, hatırlamıyordu.

Saraya geldiğinde gözyaşları hâlâ akmaktaydı. Onun bu halini gören saray halkı şaşırırsa da bir şey sormadı. Kendisini odasına, yatağına attı. İçi ferah-layana kadar da ağladı. Bir ara uyudu. Uyandı yine ağladı. Gençlik yıllarına döndü, sevgili babasıyla katıldığı seferleri hatırladı.

Yıllar önce Karıaboğdan seferinde Prut Nehri kıyısında geçirdiği günleri hatırladı. Mimarlar, bir türlü azgın nehri geçecek köprüyü yapamıyorlardı. Ne zaman atı ile

gezintisi yapmak istese kendisini izleyen genç dülger geldi gözlerinin önüne. Bakışlarından ne kadar da rahatsız olurdu.

Fakat o dülger, kendilerini azgın nehrin elinden kurtarmıştı, hem de on üç günde, hem de on üç gün diye tekrar etti, Mihrimah. Bakışlarından rahatsız olduğu dülgeri, başaramazsa babasının hata kabul etmeyen kişiliğinden dolayı öldürülmesi emrini vereceğini düşündüğü anı hatırladı. Kalbi sıkıştı, nefes alamaz oldu. Ona karşı yaptığı haksızlıkların karşısında utandı, bir kez daha ağladı." Belki de dülger bu başarıyı da bana duyduğu aşkıdan dolayı elde etti. Yoksa aciz olan bir kulun on üç günde köprü yapması akıl işi değil." dedi. Gözyaşları içerisinde titreyen dudaklarından "Ey Koca Sinan" babam, boşuna vaktinde bu unvanı sana vermemiş. Bir ben senin marifetlerini görmekten uzakmışım." dedi. "Allah'ım" dedi Mihrimah, çığığa benzer bir sesle "bugün benim doğum günüm. 21 Mart. Ay ve güneş. Mihr ve Mah."

Ağladıkça ağladı Mihrimah. Bu ne müthiş bir aşk varabbi diye ağladı. Sabah olduğunu, akşam olduğunu bilmedi günlerce. Saraydakiler, onun yaşadığı olaylardan dolayı yıprandığını ve zarif bedeninin dayanamadığını düşündüler.

Mihrimah, günlerce sustu. Ağzına bir lokma koymadı. İçine kapandı. Sadece kardeşi Selime danışmanlık yapmakla yetindi.

Kimi gecelerde Sinan'ı ve camiye düşünmeden de edemedi. Düşündüğü anlarda ise gözyaşlarına yenik düştü.

Sinan'la karşılaştığı zamanlarda ise ona sevgiyle baktı. Onun bakışlarından rahatsız olmadı. Kendisini anlamasını bekledi durdu Mihrimah. Sinan'ın bir bakışıyla bir gülüşüyle kendini anladığını ima etmesini bekledi. Fakat Sinan'ın gözlerini yerden kaldırmadığını gördü her defasında. Bazı geceler, onu huzuruna çağırıp konuşmayı bile istedi, Mihrimah. Sonra vazgeçti. Yıllarca reddettiği bir adamın ayağına gitmek ya da onu huzuruna çağırarak zoruna gitti. Düştüğü çaresizlik karşısında gözyaşlarına sığındı. Kalpte yanan aşk ateşini, söndürecek suyun, 253 gözyaşları olduğunu biliyordu. Ağladıkça yüreğindeki yangın sönsün istedi.

Mihrimah, bu aşkı hiçbir zaman gün ışığına çıkaramadı. Bir sabah, gözlerinde iki caminin görüntüsü olduğu halde göçüp gitti bu dünyadan.

Sinan, yatağından kalktığı anda sabahın ilk ışıkları pencereden içeri vurmaktaydı. Abdestini aldı, sabah namazını kıldı, içindeki acı ı bir türlü atamadı. Doğan güneş, acısını bir kat daha artırdı. "Gözlerimi sevgilimin dolaştığı payitahta açarken, onu görme ümidiyle uyanırken, kuşların Ötüşünü, denizlerin coşuşunu onun varlığına bağlarken, onun bu fani dünyadan göçüşünü kabullenmek bu yaşlı bedenime ağır geliyor. " d i ve düşündü Penceresinden payitahta bakmak istediye de vazgeçti. "Zaman, acıyı dindirirmiş, kabuk bağlatılmış kanayan yüreğe. Unutmuş insan. Ah, yeryüzüne

şerh düştüğüm

sevgili! Bir kere güler yüzle baksavdın bana, bir kere beni gören gözelerinde kendimi bulsaydım. Bu kadar yanar mıydı yüreğim? Senin yokluğuna alışmak kolay mı? dedi.

Sevgilisinin yokluğuna alışmaya çalışan bedenini tekrar yatağa bıraktı. Gözlerinden yaşlar süzüldü. Dudağından "Mihrimah" sözcükleri döküldü.

Sinan, aylardan hangi aydı günlerden hangi gündü bilmiyordu ama Mihrimah'ın yokluğuyla ezilen gönlünü artık güneş ısıtmasa da üşütmüyordu da.

İKİ CAMİ ARASINDA AŞK

18 yaşında kendi arzusu ile devşirilip payitahta getirilen Sinan, Karaboğdan Seferi sırasında gördüğü Mihrimah Sultana âşık olur. Bu aşk, Sinan'a önce Prut Nehri'ni on üç günde geçilecek köprüyü yaptırır.

Payitahta dönüşte Mihrimah Sultan'ın evlendirilmesine karar verilir. Sinan ve Rüstem Paşa aday olur. Hürrem Sultan, siyasi nedenlerle kızı Mihrimah'ı Rüstem Paşa ile evlendirir.

Elli yaşında ve evli olan Sinan, bu evlilik üzerine kendini sanatına verir. Sarayın baş mimarı olur. Aşkını payitahta yaptığı hanlar, hamamlar ve camilere yansıtır. Özellikle de aşkını Edirnekapı ve Üsküdar'da yaptığı iki cami arasına gizler.

Dünyaca ünlü mimar Sinan'ın ve büyük aşkı Mihrimah Sultan'ın kleyici bir roman.

MOLA
KİTAP

ISBN:978-605-5577-66-7

